ÎNDRĂZNEȘTE
SĂ DOREȘTI

CARLY PHILLIPS
ÎNDRĂZNEŞTE SĂ DOREŞTI
SERIA DARE 2

Dare to Desire by Carly Phillips

Copyright © 2014 Carly Phillips
Ediţie publicată prin înţelegere cu Bookcase Literary Agency
Scriitoarea şi-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărţi.
Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Raluca Dumitru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăzneşte să doreşti / Carly Phillips;
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018
Traducere din limba engleză Camelia Istrate
LITERA*
2018

Cititorilor mei, deoarece îmi permiteţi să fac ce iubesc cumpărându-mi cărţile şi îmi împărtăşiţi online dragostea voastră pentru lectură şi romane de dragoste. Vă dedic această carte!

capitolul 1

Fundaşul Alex Dare puse stăpânire pe minge aşa cum punea stăpânire pe trupul unei femei. Cu pricepere, fineţe şi certitudinea absolută că va marca.

Madison Evans îl privi pe bărbatul care fusese în patul ei cu o noapte înainte de a apărea pe uriaşul ecran din faţa ei. Se întâlnise cu prietenii ei la cina de Ziua Recunoştinţei, Riley şi soţul ei, Ian Dare, şi fraţii lui Ian. Neavând o familie biologică, Madison aprecia că avea unde să se ducă. Să mănânce singură la un restaurant într-o zi de sărbătoare era ceva ce făcuse adesea şi n-o atrăgea.

Meciul de fotbal captase atenţia tuturor. Privind masivul ecran, Madison avu impresia că era pe teren cu Alex, cu colegii lui de echipă şi cu adversarii lor. Toţi cei din jurul ei glumeau, râdeau şi mâncau delicioasele apetitive oferite de gazdele lor.

Cineva strigă nemulţumit ceva. Madison privi din nou ecranul. Fusese cerut un *time-out*, ceea ce îi permitea să se gândească la vârtejul ultimelor două săptămâni pe care le petrecuse cu acel bărbat irezistibil.

Îl cunoscuse pe Alex când Riley fusese adusă la spital, cu câteva luni în urmă, dar îl ignorase pe fundaşul cu reputaţie de playboy, în favoarea pacientei de care fusese desemnată să se ocupe în calitate de asistentă socială.

Îl întâlnise din nou la petrecerea de logodnă a lui Riley şi Ian, unde se străduise iarăşi s-o farmece şi îşi începuse atacul senzual. În ciuda încercărilor ei de a păstra distanţa, până la urmă cedase, iar în noaptea aceea, ajunsese în patul lui. El evita relaţiile, aşa că ea se întărise în aşteptarea inevitabilului sfârşit rapid, lucru care nu se întâmplă.

Cu toate că Alex juca pentru Tampa Breakers şi locuia la aproape patru ore de Miami, casa lui principală era în Miami, deoarece majoritatea membrilor familiei sale locuiau în oraş. Apartamentul din Tampa exista pentru a-i simplifica viaţa în timpul sezonului, când era fie în Miami, fie în

Tampa, fie pe drum.

Însă de când o atrăsese pe Madison în patul lui, compensase distanţa fizică dintre ei în alte moduri. Cât fusese plecat din oraş, vorbiseră la telefon şi îşi trimiseseră mesaje adesea, inclusiv cu conotaţii sexuale. Ceea ce fusese ceva nou pentru ea. Se foi pe scaun când îşi aminti cuvintele excitante. Din fericire, weekendul trecut urmase unei săptămâni de pauză. Ceea ce însemnase timp mai mult petrecut în Miami. Cu ea.

Îşi petrecuseră destule ore atât în pat, cât şi în afara lui pentru ca Madison, în ciuda reputaţiei lui, să înceapă a avea sentimente pentru el. Ceea ce nu era un lucru inteligent din numeroase motive. Copilăria ei o învăţase că era bine să-ţi ţină sentimentele bine ferecate. Ştia că nu era bine să se ataşeze de cineva, în nicio măsură. Mai ales de un bărbat precum Alex, care fugea de relaţii.

Ştia chiar şi că lui nu-i convenea că ea îşi petrecea acea sărbătoare cu membrii familiei lui şi nici faptul că aceştia îi deveniseră prieteni apropiaţi înainte ca ea să aibă o legătură cu el. Era evident că nu se gândise la implicaţiile unei legături înainte de a se strădui s-o farmece. Dar o chimie precum cea dintre ei nu se găsea pe toate drumurile. Partidele lor de sex erau fantastice. Incredibile, fără niciun fel de bariere, epuizante. Ceva ce Madison nu mai trăise niciodată.

Nemaivorbind că el avea şi o latură înduioşătoare. Îi adora pe fraţii şi pe mama lui, era protector cu prietenii şi o putea seduce chiar şi numai făcându-i cu ochiul şi zâmbindu-i. Şi mai erau şi orgasmele explozive. Se foi şi îşi schimbă poziţia pentru că simplul gând o excită. Chiar atât de bun era el!

Aşadar, dacă era atât de proastă încât să-şi fi permis a avea sentimente pentru el, măcar putea avea încredere că el se va purta cu menajamente pentru că era prietenă cu Riley şi cu restul familiei. În caz contrar, Riley avea să-i tăbăcească fundul, iar Madison ar fi încântată să-i dea o mână de ajutor.

Nu credea în dragoste la prima vedere. Dacă cineva

ar fi insistat, i-ar fi spus că nu credea nici în „fericiţi până la adânci bătrâneţi”, dar, în timp ce îl privea cum alerga pe teren, inima ei zvâcni fără tăgadă, iar ea ştiu că dăduse de necaz.

Se strădui să urmărească jocul de pe ecran. Cu mingea în mână, Alex cercetă cu privirea terenul, căutându-l pe cel căruia era bine să i-o paseze. Evident, îl găsi pe cel căutat şi îşi ridică braţul, pregătindu-se s-o arunce.

Următoarele secunde trecură ca într-un vârtej. Se prefăcu că vrea să facă altceva, evită pe cineva şi fugi în altă direcţie, dar fu atacat de un adversar masiv aflat în stânga sa. Incasă lovitura şi fu trântit de adversarii din dreapta. Madison se crispă când văzu forţa izbiturii care îl doborâse. Când jucătorii se trântiră unii peste alţii se ceru *time-out*.

Jucătorii se ridicară încet, aşa că trecu ceva vreme până să se desfacă grămada. Numai cel de la bază rămase întins pe teren. Numărul 22, Alex Dare, zăcea inert.

*

Alex îşi dădu seama imediat că acea lovitură fusese diferită de altele. Negreala din faţa ochilor dură câteva secunde prea mult. Suficient pentru ca panica să se instaleze înainte de a vedea din nou cerul albastru de deasupra lui. „Slavă Domnului!” Însă durerea şi ameţeala erau copleşitoare şi nu treceau deloc. Probabil că, la un moment dat, leşinase. Se trezi într-un aparat de RMN, ceva cu care era mult prea familiarizat. Spaţiul închis şi puternicele zgomote bubuitoare nu-i calmară cu nimic durerea. În cele din urmă, îl scoaseră din strâmta capsulă, iar el răspunse la obişnuitele întrebări despre zi şi oră străduindu-se să nu vomite şi să nu-şi mişte capul nici măcar un milimetru.

La naiba, îl durea cumplit!

Îşi amintea începutul jocului, dar nu şi scorul sau lovitura. La dracu’, nu-şi amintea nici măcar drumul cu

ambulanţa până la spital. Nu era ceva neobişnuit în cazul unei comoţii, iar el avusese destule pentru a şti.

Îl trimiseră să facă alte teste, iar capul îi bubuia cu puterea a o sută de tobe. Valuri de greaţă îl cuprinseră, ameninţând a-l face să dea afară ce mâncase la prânz. Dacă mâncase la prânz. Nu-şi amintea.

Doctorul echipei şi specialistul neurolog îl aşteptau când, în cele din urmă, fu instalat într-un salon privat. Expresiile lor erau sumbre, iar inima îi bătu mai tare în piept. Putea suporta durerea fizică. Ce doreau să-i spună? Se sperie de moarte că nu avea să poată îndura ce aveau ei de zis.

Medicii vorbiră, îi dădură veştile, iar cuvintele lor răsunară în creierul lui. Nu-şi permitea o altă lovitură la cap. Dacă mai suferea încă o comoţie, creierul putea fi vătămat ireversibil.

Pierderea memoriei.

Depresie.

Pierderea funcţiilor motorii.

Orbire.

Doctorii aceia blestemaţi înşirară toate scenariile nenorocite care le trecură prin minte pentru a-şi susţine punctul de vedere: Nu mai avea voie să practice fotbal profesionist.

Un accident care punea capăt carierei – cel mai cumplit coşmar al oricărui sportiv.

Refuză să discute cu medicii şi fu recunoscător când, în cele din urmă, îl lăsară singur. În următoarea oră, privi tavanul salonului, durerea de cap orbitoare şi greaţa amintindu-i permanent ce pierduse.

Avea 26 de ani şi singurul lucru la care se putea gândi era: „Ce voi face acum?”

Şase luni mai târziu

Alex se trezi transpirat din acelaşi coşmar pe care îl

avusese de când încasase lovitura la cap care îi schimbase viaţa. Nu doar că retrăia momentul impactului, ale cărui detalii şi le amintise în cele din urmă, dar efectiv simţea aceeaşi durere pătrunzătoare. Şase luni trecuseră de la acel weekend al Zilei Recunoştinţei şi crezuse că scăpase de acel coşmar blestemat. Însă ar fi trebuit să se aştepte că va reveni odată cu începerea antrenamentelor pentru noul sezon de fotbal şi, odată cu el, acelaşi sentiment că viaţa lui se sfârşise.

Îşi roti umerii încordaţi, stresul de a nu şti ce să facă în continuare rozându-i măruntaiele. Se ridică în şezut şi se înfipse. Poate că pur şi simplu trebuia să facă sex. În fond nu mai avusese parte de distracţia favorită de mult prea mult timp. Problema era că, ori de câte ori lua telefonul, niciunul dintre numele din agendă nu-l atrăgea.

Bine, unul îl atrăgea, dar arsese acel pod. Din temelii, dacă era s-o creadă pe buna lui prietenă şi cumnată, Riley. Având în vedere modul cum o alungase pe Madison Evans din salonul lui de la spital, presupunea că prietena lui cea mai bună avea dreptate. Se crispă aducându-şi aminte şi se dispreţui pentru felul cum se purtase cu Madison.

Îşi amintea acel moment de parcă abia fusese. După comoţie şi seria de teste, doctorii insistaseră ca el să rămână în spital peste noapte. Riley, Ian, fratele lui, Jason, şi surorile, Sienna şi Samantha, veniseră să-l vadă. Nu se purtase frumos nici cu ei, dar aceştia făceau parte din familie. Trebuiau să-l ierte. Apoi veniseră părinţii lui, iar ei îi înţeleseseră deprimarea. Numeroşii vizitatori îl ameţiseră şi mai tare decât lovitura. El îi asigură că se simţea bine şi îi dăduse afară. Compătimirea şi îngrijorarea erau ultimele lucruri de care avea nevoie. Se putea distra de minune şi singur.

Apoi apăruse ea.

Îşi ridicase privirea şi o văzuse pe Madison stând acolo, cu părul blond revărsat pe umeri şi acoperindu-i sânii voluptuoşi care fuseseră în mâinile şi în gura lui cu o noapte în urmă. Era el terminat, dar încă putea aprecia o femeie frumoasă, iar aceea îi plăcea în mod deosebit, îi plăcuse de

la prima vedere, acela fiind motivul pentru care o păstrase mai mult decât pe oricare alta, însă începea să-l neliniştească, în special faptul că se apropiase atât de mult de familia lui, încât ajunsese să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei cu ei. Cât de prost era de şi-o trăgea acolo unde trăia? Avea un tată care se măritase cu o femeie, dar pe alta o ţinea aproape. Cum să fie de mirare că Alex făcuse o prostie atât de mare?

Singura dată când îngăduise unei femei să se apropie de el, ea îi frânsese inima. Îşi jurase să nu mai îngăduie asta niciodată şi crezuse că se va ţine de cuvânt. Numai Madison reuşise să dărâme zidurile ridicate de el şi se integrase atât de bine în viaţa lui, încât îl speria de moarte.

Şi acum? Nu mai avea nici carieră, nici viitor şi era al naibii de sigur că nu trebuia să-şi facă griji din cauza vreunei relaţii.

— Ce cauţi aici? o întrebase el.

— Sunt îngrijorată pentru tine. Am venit să văd cum te simţi.

Pornise spre el, iar marii ei ochi albaştri erau plini de îngrijorare. El ridicase o mână pentru a o opri.

— Mă simt bine.

— Riley a spus…

— Nu mă interesează ce ţi-a zis Riley. Eu nu sunt problema ta, pricepi?

Ea înghiţi un nod, delicaţii muşchi ai gâtului ei mişcându-se în sus şi în jos.

— M-am gândit că poate ai nevoie de mine.

El izbuti să râdă cu asprime.

— Am familia alături. Nu am nevoie de tine!

— Aşadar, noi nu…

— Nu există niciun „noi”, scumpo. A fost distractiv, dar acum s-a încheiat.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar în clipa aceea, el se detestă.

— Uitasem că Alex Dare nu poate avea o relaţie, rosti ea.

— Corect! murmură el.

Ea îşi îndreptase umerii, demnitatea pe care el i-o simţise începând să preia controlul.

— Am fost o proastă fiindcă am crezut că sub faţada ta există un om adevărat. Eşti întru totul o târfă masculină, după cum spun internetul şi reputaţia ta. Pornise spre uşă, apoi se răsucise spre el. Şi eşti şi un ticălos egoist şi fără suflet!

Ieşise ca o furtună, trântind uşa în urma ei. Capul lui zvâcnise dureros din cauza zgomotului, iar el înjurase cu năduf.

Acum, putea recunoaşte că merita fiecare insultă. Nu putea nega faptul că, până în urmă cu şase luni, fusese o târfă masculină, aşa cum îl acuzase Madison. Dar el nu văzuse nimic rău în asta. Până în acel moment, toate femeile din viaţa lui ştiuseră în ce se băgau.

La naiba, crezuse că şi Madison ştia, însă asta păţise pentru că presupusese. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Ea era diferită, iar el simţise asta de la bun început. Ceea ce probabil că explica de ce nu şi-o putuse scoate din minte atâtea luni.

Nicio altă femeie care trecuse prin patul lui nu-i zăbovise în minte. Doar vulpiţa aia blondă cu care n-ar fi trebuit să se culce. Fapt care îl făcea să fie sigur că acea comoţie pe care o suferise îi zăpăcise creierul mai rău decât crezuse. Însă nu putea nega că amintirea a ceea ce îi spusese îl făcea să se simtă ruşinat şi trecuse multă vreme de când nu mai avusese acel sentiment.

Se dădu jos din pat şi făcu un îndelungat duş fierbinte. Tocmai terminase, când telefonul sună. Luă telefonul de pe blat.

— Care-i treaba? întrebă el în timp ce se înfăşură cu un prosop în jurul taliei.

— Bună dimineaţa, Alex, rosti o voce familiară.

— Ian, mă bucur să-ţi aud vocea.

Alex îşi încleştă maxilarele, încă nesimţindu-se în largul lui să aibă vreo relaţie cu fratele său vitreg. Îşi aminti că o făcea pentru Riley. Alex şi soţia lui Ian erau prieteni foarte buni, prieteni din copilărie. Pentru ea, ar fi făcut

orice, inclusiv să-l accepte pe Ian.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Vreau să-ţi propun o slujbă, spuse celălalt bărbat.

Alex clipi.

— Vorbeşti serios? Îmi ceri să lucrez pentru adversari?

Până să fie rănit, Alex fusese fundaş la Tampa Breakers. Ian era preşedintele echipei Miami Thunder.

Erau fraţi vitregi. Rivali. În mai multe privinţe.

— Nu vreau să-ţi amintesc asta, dar acum eşti liber de contract.

Cel puţin, nu folosise cuvântul „şomer”. Din cauza recentei lovituri la cap, exact asta era şi nici nu avea perspectiva vreunei slujbe.

— Mda, murmură Alex.

— Ai timp să ne vedem în dimineaţa asta? Numele tău a fost menţionat, iar Riley crede că ai fi perfect pentru ce ne trebuie.

Alex deveni intrigat.

— Ai căpătat atenţia mea. La ce oră?

— La unsprezece, la stadion, rosti Ian.

— Bine, ne vedem atunci.

Nu era ca şi cum Alex ar fi avut altceva mai bun de făcut.

*

Madison se plimba prin biroul de la stadionul Miami Thunder al şefului ei. Într-o zi bună, Ian Dare era intimidant. O asemenea zi era una în care toată lumea era de acord cu Ian. Aceea nu era o astfel de zi.

Ea lucra la Thunder de o lună, după ce renunţase să fie asistentă socială pentru spital, în favoarea începerii unui incitant şi inovator program pentru echipa de fotbal locală.

Deloc fericită de ultima lui declaraţie, se uită la Ian.

— Când am acceptat această slujbă, ne-am înţeles că acest program va schimba vieţile oamenilor, nu-i aşa? întrebă Madison.

Ian îşi îndreptă cravata şi o privi cu ochii lui cenuşii ca

oţelul.

— Aşa este. Vom fi prima echipă de fotbal care introduce educaţia obligatorie după încheierea carierei. Thunder se va asigura că jucătorii săi sunt capabili de o reuşită tranziţie fizică, psihologică şi socială spre lumea reală după ce se retrag din sport. Nu-mi pasă dacă au avut un contract de unul sau de zece ani.

Ea încuviinţă din cap. Era responsabilă cu demararea şi funcţionarea programului, educaţia pe care o avea şi faptul că lucrase în domeniul asistenţei sociale făcând-o perfectă pentru asta. De asemenea, crezuse că va avea un cuvânt de zis în alegerea celor care aveau să lucreze cu ea.

Se părea că nu era aşa.

Îşi încrucişă braţele la piept.

— Aşadar, spune-mi cum se potriveşte aducerea la bord a playboy-ului atlet cu aceste scopuri. Apoi, dându-şi seama că vorbea cu fratele lui vitreg, îşi drese glasul. N-a vrut să fie o insultă.

— Nici nu mă simt ofensat.

Colţul gurii lui Ian se ridică într-un zâmbet ironic. Bruneţii rezervaţi nu erau genul ei, dar ar fi trebuit să fie moartă ca să nu remarce că Ian era foarte sexy şi că Riley era o femeie foarte norocoasă.

— Ştiu că tu şi Alex aveţi… un trecut, rosti Ian.

— Ăsta-i un mod delicat de a spune.

Ian ştia ce se întâmplase între ea şi Alex.

Madison nu s-ar fi mirat ca Riley să-i fi zis despre sfârşitul lor urât. Ei îşi împărtăşeau totul.

Madison o cunoscuse pe Riley când fusese asistentă socială la spital şi se ocupase de victimele violenţelor domestice. Pentru scurt timp, fusese terapeuta lui Riley şi ajunsese să-i fie cea mai apropiată prietenă. Ştia de ce Riley nu-i ascundea nimic lui Ian şi respecta asta.

— Tu eşti o profesionistă. Sunt convins că, dacă îţi pui în minte să faci asta, vei reuşi să lucrezi cu Alex, spuse Ian.

Madison îşi ridică sprâncenele.

— Nu încerca să mă câştigi cu platitudini şi complimente, te rog!

— Vrei să zici că nu poţi să lucrezi cu el? întrebă Ian.

Madison râse.

— Probabil că eşti obişnuit numai cu oameni pe care îi poţi prosti. Iar acum încerci să mă provoci pentru a-l accepta.

El rânji, luând-o prin surprindere.

— Şi funcţionează?

— Tu ce crezi?

Madison suspină îndelung.

Era expertă în a se proteja de durere şi abandon, drept urmare îi alegea cu grijă pe bărbaţii cărora le permitea să intre în viaţa ei. Nu se puteau apropia de ea decât la nivel sexual. Astfel nu exista posibilitatea ca ea să sufere atunci când lucrurile se sfârşeau. Îl categorisise pe Alex încă din clipa în care îl văzuse lângă patul de spital al lui Riley. Tupeist şi plin de sine. Îi rănise orgoliul când nu lăsase să se vadă că îl recunoscuse pe infamul fundaş fustangiu. De ce să fi arătat că-l recunoscuse? Femeia bătută din pat reprezentase singura ei preocupare, în ciuda frumuseţii lui sexy.

Însă după câteva luni, când îşi începuseră flirtul – refuza să numească „relaţie” cele petrecute între ei. Madison se avertizase că ea nu era decât un „joc” pentru el. Şi totuşi, îngăduise hormonilor ei, farmecului său şi chimiei dintre ei să prevaleze în faţa raţiunii.

Îşi lăsase inima s-o trădeze. Amintindu-şi zilele de durere şi chin de după ce o alungase cu nepăsare din salonul de la spital şi dispăruse cu totul din viaţa ei, se gândi că plătise cu vârf şi îndesat.

— Cine ar fi mai potrivit să facă parte din echipa care conduce acest program decât cineva a cărui carieră s-a sfârşit din pricina unei accidentări neaşteptate?

— Of, nu ştiu! Poate, cineva care ia viaţa în serios? se răsti ea.

Însă ea ştia că accidentarea lui fusese ceva serios. Încă avea impresia că aude cum casca lui se izbea de sol.

Ian îşi drese glasul.

— El e pierdut fără fotbal. Are nevoie de o direcţie. Şi

se află în deosebita poziţie de a le putea oferi o perspectivă jucătorilor pe care vei încerca să-i convingi. Plus că va fi persoana perfectă pentru a vorbi cu cei de la ligă când vom fi pregătiţi să încercăm a-i convinge să impună acest tip de program pentru toate echipele.

Madison îl studie cu atenţie pe Ian. Maxilarele îi erau încleştate, iar ochii, îngustaţi. Fiind apropiată de Riley, ajunsese să-l cunoască pe acel om. Şi ştia că, înainte de a o întâlni pe Riley, Ian nu dorise să aibă nimic de-a face cu fratele lui vitreg. Detesta *cealaltă* familie a tatălui său şi în special pe Alex.

— Pe cine încerci să convingi că este o mişcare corectă? Pe mine? Sau pe tine? întrebă Madison.

Ian deveni rigid, iar Madison îşi dădu seama că avea dreptate.

— Asta a fost ideea lui Riley, nu-i aşa? Este îngrijorată în privinţa lui Alex şi te-a rugat să-i oferi această oportunitate.

O dezamăgire puternică îi cuprinse inima.

— Ori de câte ori vorbeşti, mă convingi că eşti femeia potrivită pentru a conduce acest program. Ai intuiţie. Şi eşti corectă.

— Drăguţ! Aşadar, Riley mă sacrifică pentru el.

— Ştii bine că Riley n-ar face aşa ceva, rosti el cu fermitate, apărându-şi soţia. Este loială şi îndrăgeşte puţini oameni, iar tu eşti unul dintre ei.

Madison clipi.

— Atunci, de ce nu e aici şi nu-mi spune ea asta?

Nu putu să nu se simtă îndurerată şi surprinsă.

— Este acasă pentru că nu se simte bine, altminteri ar fi aici.

Madison înghiţi un nod.

— Am vreun cuvânt de zis, sau treaba asta e hotărâtă deja? îl întrebă ea pe Ian.

El o privi în ochi.

— Tu eşti şefa. Tu decizi pe cine angajezi. În cele din urmă, tu şi Alex decideţi.

Însă ei îi era clar că şi Ian, şi Riley doreau ca ea să-i

acorde o şansă lui Alex.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

Ian se uită la ceas. Apoi îşi drese glasul.

— Ai cincisprezece minute. Alex va fi în sala de şedinţe la 11.00.

— Ţine-l ocupat cu ceva până la unsprezece şi un sfert, murmură ea.

Madison se îndreptă spre biroul ei simţind frustrare, anxietate şi ceva mai mult decât nervi la stomac din cauza perspectivei de a-l revedea pe Alex. Însă acea întâlnire era cea mai mică dintre problemele ei. Începu să se plimbe pe podeaua mochetată gândindu-se la adevărata problemă. Oare putea să lucreze cot la cot cu Alex, zi de zi, amintindu-şi cum era să-l simtă adânc în trupul ei?

Se cutremură aducându-şi aminte, toate terminaţiile nervoase ale corpului ei trezindu-se la viaţă şi vibrând la gândul că avea să-l revadă.

În ciuda faptului că o rănise profund, ea tot îl dorea. Şi nu era ăsta cel mai rău lucru? Ea, care se pregătise de la o vârstă fragedă să nu dorească şi să nu aibă nevoie de nimeni, încă se simţea tulburată doar gândindu-se la Alex Dare.

*

Lui Alex îi plăcea Thunder Dome. Noul stadion era incomparabil mai frumos decât cel al echipei Breakers, din Tampa, dar fireşte că n-ar fi recunoscut asta cu voce tare în ruptul capului. Totuşi, nu putu să nu simtă dezamăgirea intensificându-se în el la gândul că se afla pe un stadion, însă nu putea să joace. Una era să ia raţional decizia de a se feri de accidentări care i-ar fi putut afecta întreaga viaţă şi cu totul alta era să accepte emoţional că pierduse lucrul pe care îl îndrăgea cel mai mult pe lumea asta. Fotbalul îl definise de când se apucase de acest sport, în copilărie, şi îl ajutase să depăşească durerea pierderii a ceea ce crezuse că fusese prima lui iubire. Şi crezuse în mod prostesc că va renunţa la el în propriile condiţii.

Se părea că nu fusese aşa.

Alex urmă instrucţiunile care îi fuseseră lăsate la ghereta paznicilor de la intrare şi ajunse în biroul lui Ian. Era prima dată când venea la locul de muncă al fratelui său vitreg şi simţi furnicături pe piele, având sentimentul că urma să se întâmple ceva important, chiar dacă nu ştia ce anume.

Biroul i se păru la fel de impozant ca omul însuşi. Alex şi Ian nici că ar fi putut avea personalităţi mai diferite – Ian era rigid şi rezervat, iar Alex, superficial şi relaxat.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit, rosti Ian întinzând mâna.

Alex i-o strânse cu putere. „Ca de la bărbat la bărbat”, se gândi el cu amărăciune şi se aşeză pe un scaun, făcându-se comod. Şezând în faţa lui Ian, lui Alex îi trecu prin minte cât de mult evoluase relaţia lor. Se aflau în aceeaşi încăpere şi purtau o conversaţie. Era ceva uriaş.

— Înainte de a ne duce în sala de şedinţe, vreau să-ţi vorbesc despre propunerea pe care intenţionez să ţi-o fac.

— Te ascult.

Ian îşi înclină capul.

— Probabil, îţi dai seama că accidentarea ta a scos la lumină lipsurile pe care le are liga în privinţa pregătirii jucătorilor pentru viaţa de după retragere.

Alex deveni rigid, ca întotdeauna când se pomenea de comoţia care pusese capăt carierei lui. Ian îi ignoră reacţia şi continuă:

— Fapt este că ai fi putut continua să joci, să-ţi asumi riscul şi să te alegi cu un traumatism cranian serios şi cu deficienţe psihice. Tu ai fost suficient de inteligent pentru a te retrage. Nu mulţi sunt.

Alex ridică o sprânceană.

— Îmi faci complimente?

Ian îşi dădu ochii peste cap.

— Dar acum, că te-ai retras la 26 de ani, ce plănuieşti să faci cu viaţa ta? Ridică o mână înainte ca Alex să apuce a răspunde. Aşteaptă! Întrebarea ţine de motivul pentru care te-am rugat să vii. De asemenea, este o întrebare la

care liga ar trebui să vrea ca toţi jucătorii să se gândească *înainte* de a fi accidentaţi şi siliţi să se retragă.

— Unde vrei să ajungi cu asta? întrebă Alex avertizându-se să nu intre în defensivă.

Ian îşi drese glasul.

— Intenţionez să demarez un program care să-i înveţe pe jucători să se gândească la viitor, să-şi folosească inteligent banii şi să facă nişte cursuri informative care să-i pregătească pentru mai târziu.

Interesat, Alex îl studie cu atenţie pe celălalt bărbat şi aşteptă.

— Ştiai că 78% din sportivii care se retrag ajung faliţi în doi până la cinci ani? întrebă Ian. Fără să aştepte un răspuns, continuă: Statisticile arată că 50% din căsniciile foştilor jucători de fotbal profesionişti se sfârşesc cu divorţ deoarece cuplurile nu sunt pregătite pentru presiunile vieţii de după retragere. Aşadar, vreau ca şi soţiile să fie implicate în pregătire şi educare.

— Văd că te-ai gândit serios la asta, rosti Alex impresionat fără să vrea şi în ciuda resentimentelor pe care încă le avea faţă de Ian.

Ian încuviinţă din cap.

— Treaba este pusă în mişcare deja. Am adus la bord o asistentă socială şi vreau să conduceţi lucrurile împreună.

Surprins, Alex făcu un gest de recul.

— De ce eu?

El şi Ian nu erau apropiaţi. Ian aparţinea familiei legitime a tatălui său. Alex şi fraţii lui erau secretele nelegitime ale acestuia. Dar secretele niciodată nu rămân îngropate, iar explozia, când se produsese, zguduise din temelii ambele familii. Alex şi Ian rămăseseră în tabere opuse timp de zece ani.

Până să intervină Riley.

Ian îşi drese glasul.

— De ce nu tu? Sau, mai bine zis, cine altcineva dacă nu tu? Tu ai avea capacitatea unică de a-i convinge pe jucători că e ceva important. Iar când treaba asta va ajunge să fie prezentată publicului, tu deja eşti cunoscut din presă.

Şi hai să spunem lucrurilor pe nume – n-ai altceva mai bun de făcut în acest moment.

— Şi iată-l pe ticălosul cunoscut de mine!

Ian râânji. Chiar râânji, de parcă deja îl convinsese pe Alex să facă ce dorea.

— Înainte de a lua o decizie, vino s-o cunoşti pe femeia care răspunde de program.

Alex încuviinţă din cap. De ce nu? Era impresionat de program şi îl interesa, în timp ce îl urmă pe Ian spre sala de şedinţe, trecând prin holul campionilor, unde erau expuse fotografiile în mărime naturală ale fostelor şi actualelor vedete de la Thunder, Alex continuă să se întrebe de ce îl alesese pe el. Însă nu putea nega importanţa şi măreţia programului. Vieţile atât de multor jucători se schimbau cu 180 de grade după retragere, silită sau nu, încât pregătirea avea să fie de mare ajutor.

— De fapt, Riley se află în spatele acestei idei, spuse Ian când se apropiară de uşa din lemn închisă.

— Văd că faci tot posibilul să mă convingi.

Ian ridică din umeri.

— Fac ce trebuie făcut pentru ca lucrurile să iasă aşa cum vreau. Se opri şi se uită în ochii lui Alex, Aşadar, legat de femeia cu care vei lucra…

— Încă n-am acceptat.

— Legat de ea, am încredere că vei avea un comportament profesionist, continuă Ian ca şi cum Alex nu zisese nimic.

Alex îşi îngustă privirea, radarul său intern semnalând o alertă maximă.

— Şi nu vei fi măgar.

— Hei!

Fără a replica, Ian deschise uşa. Intrară în sală, iar Alex dădu cu ochii de singura femeie pe care nu se aşteptase s-o vadă. Femeia care îi bântuise visele şi care îi alungase multe coşmaruri.

Madison îl înfruntă cu capul ridicat. Cu umerii traşi spre spate, cu părul blond strâns la spate, nu-şi feri privirea. Purta o pereche de pantaloni negri care îi subliniau

formele şi o cămaşă de mătase albă mulată pe sânii generoşi. Iar ochii aceia neobişnuit de albaştri deveniră de gheaţă la vederea lui.

— Alex, cred că o cunoşti pe Madison Evans.

Luat pe neaşteptate – după cum fratele lui vitreg ştiuse că va fi –, Alex se apropie de ea. Trase în piept familiarul parfum cu iz de fructe, ceea ce îi aminti de clipele intense când îl simţise în timp ce mădularul lui se mişca în trupul ei. Efectul asupra lui fu puternic, făcându-l să uite şi cele mai elementare formule de salut.

— Alex, rosti ea, răceala din glasul ei alungând din capul lui ceaţa dorinţei în care se pomenise.

— Bună, îngeraş, spuse el folosind apelativul drăgăstos care îi plăcuse în scurta perioadă pe care o petrecuseră împreună.

Ceea ce era o altă dovadă că îi căzuse rău în mreje, fie că voia să recunoască, fie că nu.

Ea îşi ridică brusc capul, ochii îngustându-i-se şi aţintindu-se asupra lui Ian.

— N-o să meargă!

Se răsuci şi dădu să plece.

Încă având reflexe excelente, Alex o înşfăcă de braţ înainte de a trece pe lângă el.

Ea îl privi mânioasă.

El nu-şi feri privirea, fiind hotărât să câştige acea bătălie a voinţelor. Acea slujbă potenţială, care iniţial îl interesase la nivel intelectual şi emoţional, deveni deodată şi mai importantă, iar motivul era *ea.*

— Trebuie să vorbim, insistă el.

— N-am nimic de spus.

— Propunerea pe care Ian mi-a făcut-o zice altceva.

Madison se uită peste umăr în căutarea lui Ian şi se încruntă.

— Ei bine, trădătorul a plecat! Ceea ce nu e de mirare.

„Deştept om!”, se gândi Alex.

— Dacă îţi dau drumul, vei rămâne suficient de mult cât să discutăm despre acest post pe care Ian şi Riley

doresc ca eu să-l ocup?

Ea suspină frustrată.

El consideră asta o acceptare şi îi dădu drumul.

— Să lucrăm împreună nu este o idee bună, iar pe undeva prin capul ăla tare al tău, tu ştii asta.

— Pentru că am făcut sex? Nu doar de câteva ori?

Ea îşi încleştă maxilarele.

— A fost o greşeală!

„Au! Asta doare”, se gândi el şi amână pentru mai târziu motivul pentru care simţea aşa ceva.

— Vreau să ştiu mai multe despre acest program de pregătire şi care ar fi rolul meu.

— De ce? Nu mi se pare posibil să fii interesat.

— Mai degrabă pare că tu nu vrei să fiu interesat.

Ea îşi îndreptă şi mai mult umerii şi deveni rigidă.

— Ai dreptate. Nu vreau. Acesta este un proiect serios, care ar putea ajuta o mulţime de oameni şi care ar putea avea serioase urmări pozitive în anii care vor veni. Eu am nevoie de un partener dispus să se implice total. Şi hai să fim cinstiţi, am văzut care e capacitatea ta de a-ţi lua un angajament. Este inexistentă.

El se crispă ştiind că ea vorbea de fapt despre el şi relaţii. Şi avea dreptate. În orice caz, aşa fusese. Dar şase luni în care nu avusese altceva de făcut decât să trăiască în propria minte aduseseră schimbări despre care ea nu ştia nimic.

Cu sprâncenele ridicate, cu o expresie aspră pe chip, ea îl privi de parcă era un gunoi lipit de talpa pantofului.

În decurs de cinci minute, îl insultase probabil mai mult decât o făcuse altcineva în toată viaţa lui. De ce era atât de pornită? Îşi schimbă poziţia într-un efort inutil de a-şi potoli mădularul şi de a găsi un soi de uşurare sau confort. În preajma ei, aşa ceva era imposibil, iar el ştia asta.

— Îţi accept această insultă pentru că am meritat-o.

Ea strâmbă confuză din nas.

Foarte bine. Îi plăcea s-o vadă derutată. Era mai bine decât să clocotească de furie.

— Însă dacă vei continua, va trebui să iau măsuri.

Ea deschise gura, apoi o închise la loc pentru că, după cum amândoi bine ştiau, el n-ar fi avut nicio problemă să pună în practică acea ameninţare.

— N-ai vrea să-mi spui ce-ai plănuit pentru acest program? întrebă el pe un ton deliberat profesional.

Se îndreptă spre scaunul din capul mesei şi se aşeză.

În mod evident, ea îşi dădu seama că el vorbea serios, pentru că se apropie de teancul de mape de pe masă şi începu să caute printre ele. O găsi pe cea dorită, o deschise, aruncă o privire în ea, apoi vorbi:

— Jucătorii de fotbal – de fapt, oricine se antrenează perioade lungi – duc o viaţă foarte strict organizată. De la ce şi când mănâncă la rutina exerciţiilor, la antrenamente şi la şedinţele de echipe, totul este bine stabilit. Însă este de ajuns o accidentare, şi totul se schimbă.

Îl privi îngrijorată pe sub gene.

El fu surprins că, în ciuda modului cum o tratase, ea încă îşi făcea griji în privinţa sentimentelor lui.

— Continuă! Pot suporta.

Ea încuviinţă din cap.

— Deodată, se pomenesc că pot să mănânce ce vor, când vor, aşa că se aleg cu o greutate nesănătoasă, care nu este eliminată prin exerciţiile pe care obişnuiau să le facă. Lipsa educaţiei şi a pregătirii duc la decizii financiare proaste. Majoritatea sportivilor cheltuiesc rapid banii pe care i-au strâns într-o perioadă scurtă. Căsniciile se destramă. Nemaivorbind de faptul că se plictisesc şi apare depresia. Am statisticile, dar, deocamdată, crede-mă pe cuvânt.

O credea. Începuse şi el să treacă prin aşa ceva.

— Şi care-i soluţia voastră? întrebă el impresionat de cunoştinţele pe care ea deja le avea legat de problema cu care se confruntau.

— Educaţia. Bătu cu mapa în masă. Toate liceele şi universităţile care au echipe de fotbal trebuie să aibă programe de informare în legătură cu opţiunile existente după retragere. Nu este suficient să ofere o finanţare sau o

diplomă în administrarea afacerilor. Trebuie avută în vedere viaţa de după retragerea din sport. Din perspectiva noastră, asta înseamnă să începem de la zero. Vom contacta şcolile şi le vom propune o astfel de abordare. Vom angaja foşti jucători dispuşi să le vorbească copiilor despre importanţa de a gândi dincolo de fotbal. Iar la nivel de echipă, vom începe să oferim consiliere şi pregătire. Nutriţie, cursuri de afaceri, consiliere psihologică. Un alt ţel este să eliminăm stigmatul retragerii, iar ca să facem asta, trebuie să-i pregătim pe jucătorii noştri pentru viitor.

Îşi termină discursul cu obrajii îmbujoraţi şi ochii măriţi, pasiunea ei pentru acel subiect fiind evidentă. Fir-ar să fie, era superbă!

Mai văzuse o expresie similară pe chipul ei, chiar înainte de a-şi băga degetele în ea şi a-i provoca orgasmul. Închise ochii şi trase adânc aer în piept pentru a se stăpâni.

Momentul era nepotrivit, locul era nepotrivit. Totul era nepotrivit.

Chiar dacă el dorea să revină la ce avuseseră înainte de a deschide gura şi de a o da afară din salonul lui de la spital, ea nu mai voia să aibă de-a face cu el. Nu avea încredere în el, iar el nu o putea învinovăţi. Trebuia s-o recâştige înainte de a-şi îngădui măcar să se gândească la a se cufunda din nou în trupul ei. Era necesar ca ea să vadă că el se schimbase, se maturizase.

Şi poate că trebuia să-şi dovedească şi lui însuşi acelaşi lucru.

— Mă bag, îi spuse el.

— Poftim?

— Accept slujba.

Ea îşi strânse cu două degete rădăcina nasului.

— Nu ţi-a zis Ian că eu decid pe cine angajăm?

Alex clătină din cap blestemându-l în sinea lui pe fratele său manipulator.

— Nu, cred că planul lui a fost să ne aducă aici ca pe doi gladiatori în arenă şi să vadă cine supravieţuieşte.

Spre surprinderea lui, ea râse amuzată. Pofta de a-i săruta gropiţele din obraji fu copleşitoare. Îşi încleştă

pumnii sub masă, străduindu-se să-şi potolească dorinţa. Dar frustrarea lui nu era la fel de uşor de controlat.

— Chiar nu cred că putem lucra împreună, rosti ea redevenind serioasă.

— Atunci, va trebui să te conving că nu-i aşa.

Capitolul 2

Două săptămâni trecuseră de când Alex îşi începuse serviciul. Venise la stadion zilnic, dornic de muncă. Spre surprinderea şi dezamăgirea lui Madison, împărţeau acelaşi birou – din cauza lipsei de spaţiu, după spusele lui Ian. Madison numea asta o mizerie, însă numai în faţa lui Riley. Nu avea de gând să se pună rău cu şeful ei.

Alex ieşise cu două minute în urmă. Singură pentru prima dată, putu să se concentreze pe deplin şi privi lista vorbitorilor la atelierele de lucru, pe care începuse s-o întocmească. Dorea să organizeze tot felul de cursuri, de la sănătate şi nutriţie la finanţe şi taxe. Şi-l dorea pe un anumit orator, dar se temea că, pentru a-l convinge, trebuia să se ducă până în Manhattan. Era şi destul de scump, însă, din fericire, Ian îi oferise un buget generos, ceea ce arăta cât de importantă era problema pentru el. Se întreba dacă noua ei relaţie cu Alex stătea la baza acelei susţineri sau dacă el era doar convins că lumea sportului avea nevoie de aşa ceva. Presupunea că motivul era o combinaţie a celor două.

Deschise calendarul pe computer ştiind că seminarele trebuiau să aibă loc în extrasezon, pentru a nu-i solicita prea mult pe jucători, şi că trebuia să se consulte cu Ian în privinţa programărilor.

Era atât de cufundată în treabă, încât nu auzi că cineva veni în spatele ei, însă, când inhală mirosul sexy de colonie cu iz de mosc, îşi dădu seama cine era. Trupul ei răspunse ea şi cum îl cunoştea intim, ceea ce era adevărat. Nu aprecie acea amintire, dar sfârcurile i se întăriră sub

bluza de mătase, iar între coapse începu să simtă zvâcniri.

— A fost reuşită şedinţa? izbuti ea să întrebe ştiind că Alex se întâlnise cu antrenorul principal şi cu echipa lui pentru a-i pune la curent cu progresele lor de până atunci şi a le spune ce doreau de la jucători.

— Cu unii dintre antrenori, m-am înţeles bine, cu alţii, nu prea. Nu vor să accepte să-i retragă pe jucători pentru comoţii nu prea grave, ceea ce este unul dintre lucrurile pentru care noi militäm. Nu-i vorba doar despre a-i educa pe jucători, ci şi despre a-i face pe cei responsabili să trateze rănirile cu mai multă precauţie. Chestie care nu-i deloc uşoară când ei nu se gândesc decât la victorie.

O urmă de frustrare se desluşi în tonul lui.

— Va dura până se vor obişnui cu ideea, rosti ea.

— Ei bine, nu m-a ajutat nici faptul că unii dintre ei s-au comportat de parcă eram adversarul, nu coechipierul lor.

Ea se crispă ştiind cât de mari erau animozităţile în fotbalul din statul Florida. Nu putea decât să-şi imagineze ce se întâmpla la vestiare.

— Probabil că a fost tare dificil.

— Mă descurc! Sunt băiat mare.

Probabil că el nu vorbise cu subînţeles. De fapt, în tonul lui nu existase nicio insinuare. Dar mintea lui Madison se îndreptă imediat spre cât de mare era el, iar amintirea o făcu să se foiască din nou pe scaun. Frecarea pantalonilor de părţile sensibilizate ale corpului ei o înnebunea.

El se aşeză pe marginea biroului, prea aproape pentru liniştea ei sufletească.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îţi dau bineţe. Răsuflarea lui îi undui părul, iar ea se cutremură. Şi stăm la taclale.

Acel Alex prietenos era cu totul nou. Până în clipa aceea, avusese grijă să se poarte complet profesional, dar, pentru că împărţeau biroul, tensiunea sexuală fusese prezentă permanent. Nu putea trage aer în piept fără să simtă mirosul familiar al lui Alex, care îi amintea de nopţile fierbinţi şi pasionale petrecute în patul lui.

Nu-şi putea ridica privirea fără a zări capul lui brunet aplecat spre notiţele sale sau întors spre ecranul calculatorului, ceea ce îi amintea cum îşi încleştase degetele în părul lui mare când orgasmul o copleşea. Vocea lui joasă i se reverbera în tot trupul, făcându-i fiecare terminaţie nervoasă să vibreze. Dar se dovedise că lucrau foarte bine împreună, ceea ce îi amintise că a lor camaraderie se prelungise şi în afara dormitorului.

În prima zi, când îl acuzase că nu era capabil de angajamente, se referise la numeroasele femei din viaţa lui, nu la etica muncii. Aşadar, nu fusese deloc surprinsă când el se apucase de treabă cu aceeaşi ardoare pe care o arătase în cariera fotbalistică. Ea nu avea nevoie de nimic care s-o aducă la sentimente mai bune faţă de el, însă trebuia să admită că admira entuziasmul lui pentru proiectul lor şi ideile pe care le avusese până atunci.

Totuşi, se aşteptase ca el să plece la ora 17.00. Dar el stătea până la 19.00 sau 20.00, întotdeauna conducând-o în parcare la sfârşitul zilei. Ce se întâmplase cu petrecerile din casa lui? Cu vizitele permanente ale prietenilor şi ale colegilor de echipă, care veneau pentru poker, bere şi pizza? Cu barurile pline de admiratoare?

Se încruntă aducându-şi aminte. Poate că se ducea acolo mai târziu, dar nu părea că are parte de petreceri. Deloc.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Mă priveşti ciudat.

Ea se încruntă, nemulţumită de cât de bine o citea el.

— Nimic, doar că mă surprinzi, recunoscu ea.

— Într-un sens bun? Sau rău? întrebă el aplecându-se spre ea.

— Dă-te înapoi, murmură ea. Am nevoie de spaţiu ca să respir.

El îi zâmbi semnificativ.

— Pe mine nu mă deranjează să fiu atât de aproape de tine. Ochii lui căprui scânteiară jucăuşi. Miroşi bine.

Trase deliberat aer în piept, cu nasul apropiat de locul sensibil din spatele urechii ei.

— Încetează!

Îşi îndepărtă scaunul de birou. Chicotind, el ridică ambele mâini.

— Bine! Atunci, petrece ceva timp cu mine în afara serviciului şi nu voi mai încerca să-mi pun planul în aplicare aici.

Ea îşi ridică sprâncenele.

— Aşadar, recunoşti că ai un plan?

O gropiţă se formă în obrazul lui.

— Recunosc că vreau să-mi petrec timpul cu tine. Orice altceva aş spune mi-ar putea aduce necazuri. Zâmbi, în mod cert încercând s-o dezarmeze. Hai să luăm cina împreună în seara asta!

— Nu pot.

— Adică nu vrei.

— Adică nu pot. Am o întâlnire.

Cu Eric, fratele ei vitreg, dar nu avea de gând să-i ofere lui Alex vreo informaţie legată de problemele ei familiale.

Zâmbetul lui se transformă într-o încruntătură ucigătoare, cum ea nu mai văzuse decât pe terenul de fotbal. Oare planurile ei de după serviciu îl deranjau chiar atât de mult?

— Cine-i tipul? Este ceva serios? întrebă el reintrând brusc în spaţiul ei personal.

Apropierea lui o ameţi, iar dorinţa de a se lipi de trupul lui puternic aproape că o copleşi.

— Mă întâlnesc cu fratele meu vitreg, rosti ea înţelegând că îşi săpase groapa zicându-i adevărul.

Un licăr reveni în ochii lui.

— În regulă, mănâncă ceva uşor cu el, iar apoi, mergem undeva.

Ea strâmbă confuză din nas.

— Ce-i cu insistenţa asta? Dacă ai fi altcineva, aş crede că nu vrei să te duci acasă şi să mănânci singur.

Dar Alex Dare nu era niciodată singur. El îşi feri privirea, iar ea îşi dădu seama că aşa era. Chiar era posibil să se simtă singur?

— Alex, ce se petrece? Unde sunt toţi tipii ăia care

veneau la orice oră când eu eram acolo?

El era cel mai popular tip pe care îl cunoscuse ea, compania masculină sau feminină nelipsindu-i niciodată, fie că era în Miami, fie că era în Tampa.

— Lucrurile s-au schimbat.

Nu o privi în ochi. Acela nu era arogantul Alex pe care şi-l amintea ea. Însă Madison nu avea de gând să treacă peste asta.

— În ce fel s-au schimbat?

El rămase tăcut atât de mult, încât ea crezu că nu-i va răspunde. Când o făcu, vorbi atât de încet, încât ea trebui să facă un efort pentru a-l auzi.

— După lovitura încasată, n-am fost prea bine dispus.

Ea ştia asta din proprie experienţă. Îşi muşcă buza pentru a nu da o replică tăioasă din care el să-şi dea seama cât de mult o rănise. El se uită la ea, iar ea văzu în ochii lui că ştia deja.

— M-am purtat urât cu familia, cu prietenii. N-am vrut pe nimeni alături.

— Nu erai în cea mai bună formă, fu ea de acord.

— Adevărat, rânji el, înfumurarea revenindu-i.

Dintr-un anumit motiv, asta o linişti.

— Lasă-mă să ghicesc! Nu numai că nu doreai ajutorul lor, dar mai ales nu doreai compătimirea lor.

— Corect! Iar după o vreme, lumea a încetat să vină.

Ridică din umeri de parcă nu conta. Dar chiar şi fără a-i vedea expresia de pe chip, ea ştia că nu era aşa.

Îl cunoştea. Ceea ce era înfricoşător având în vedere că, în urmă cu câteva minute, se gândise că nu-l cunoştea atât de bine. Îşi drese glasul.

— Dar fraţii tăi? Sunt sigură că ei ţi-au fost alături.

— Mi-au fost. Îmi sunt. Dar dacă ar crede că am *nevoie* de ei, m-ar sufoca.

Ea clătină din cap văzând cu câtă uşurinţă respingea el ceva atât de preţios.

— Eşti norocos că ai un frate şi surori care ţin la tine.

Apropo de fraţi, îşi aminti de întâlnirea cu fratele ei vitreg şi se uită la ceas.

— Nu vreau să te reţin, rosti el pricepând mesajul.

Se dădu jos de pe biroul ei şi se duse în propriul colţişor al încăperii, părând atât de singur, încât lui Madison i se strânse inima. Se simţi sfâşiată încercând să ia o hotărâre. Să iasă cu el după serviciu era prea primejdios pentru liniştea ei sufletească. Pe majoritatea oamenilor era simplu să-i ţină la distanţă. Nu şi pe Alex.

— Te conduc la maşină? întrebă el.

Ea îşi muşcă interiorul obrazului ştiind că avea să regrete, dar incapabilă să nu-i propună:

— Ce-ar fi să vii cu mine? Mă întâlnesc cu Eric ca să schimbăm două vorbe, iar după aceea, am putea merge să luăm cina.

Un zâmbet se răspândi pe faţa lui frumoasă.

— Minţi ca să mă eviţi? întrebă el amuzat şi din nou încrezător în sine.

Ignorându-i întrebarea, ea se aplecă şi îşi luă geanta din sertarul de jos al biroului.

— Această invitaţie subită nu e făcută din milă, nu-i aşa? Doar fiindcă ţi-am mărturisit nişte lucruri, asta nu înseamnă că eu…

— Alex, taci din gură şi hai să mergem! rosti ea punându-şi geanta pe umăr şi ieşind din birou.

Conveniră că ea va conduce, iar mai târziu îl va aduce la stadion ca să-şi ia maşina. El fu foarte agreabil, de parcă simţea că un motiv cât de mic ar fi făcut-o să se răzgândească. Avea dreptate. Ea îşi dorea să fie cu el, dar în aceeaşi măsură îşi dorea s-o rupă la fugă. Era foarte susceptibilă faţă de el în general, când se prezenta lumii ca sportiv plin de sine. Dar bărbatul vulnerabil pe care îl zărise în seara aceea constituia un risc şi mai mare.

Se consolă cu ideea că putea s-o considere o cină de afaceri. Puteau discuta despre ideea de a consulta o firmă de relaţii publice pentru campania lor. Alex avusese aproape toată ziua şedinţe care îl ţinuseră departe de birou, aşa că în seara aceea ea avea ocazia să-i prezinte ideea.

— Unde mergem? întrebă el puţin mai târziu, când ea

ajunse într-o parte a oraşului pe care o evita în mod normal.

Însă fratele ei insistase să se vadă acolo.

— La un local numit Dom’s, spuse ea intrând în parcarea de care îi zisese Eric.

— Ei bine, mă bucur că sunt cu tine. Cine dracu’ trimite aici o femeie de una singură? rosti Alex revoltat.

Ea înghiţi un nod. Văzând gaşca de puşti de la colţul străzii, toţi îmbrăcaţi în aceleaşi culori şi geci similare, şi pe vagabondul care îşi făcuse culcuş vizavi, îşi dădu seama că nu era un loc potrivit pentru a fi singură. Brusc, fu bucuroasă că Alex era cu ea.

Ieşiră din maşină, iar el se apropie de ea cu mâna întinsă.

— Cheile! Eu conduc la plecare.

Decizând să nu-l contrazică, ea îi dădu cheile. El îi cuprinse talia cu un braţ, o lipi de el şi porniră spre intrare.

Amintiri din alt timp şi alt loc o asaltară, silind-o să retrăiască vremurile când el o trăgea lângă el din alte motive. Şi să-şi aducă aminte cât de mult îi plăcuse. Forţa lui reprezenta o siguranţă de care ea nu avusese parte niciodată, mirosul şi atingerea lui o excitau şi – naiba să-l ia! – se pomeni din nou dorindu-şi mai mult decât era el dispus să ofere. Deveni rigidă şi încercă să se îndepărteze de el cât mai mult posibil.

Se opriră sub o marchiză şubredă şi crăpată, care atârna ciudat deasupra lor, iar Alex deschise uşa pentru ca ea să intre, dar îşi ţinu în continuare mâna puternică şi liniştitoare pe spatele ei.

După ce intră, un miros de mucegai şi de stătut o asaltă, iar ea regretă şi mai mult că acceptase acea întâlnire.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o femeie care părea plictisită.

— Da. Îl caut pe…

— O, Dumnezeule, sunteţi el! rosti ea ţopăind pe platformele ei, sânii mari săltându-i odată cu ea. Sunteţi fotbalistul ăla sexy, Alex nu ştiu cum.

Îşi flutură genele date din belşug cu rimel.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Madison.

Alex afişă patentatul său zâmbet fermecător.

— Nu credeam că voi fi recunoscut pe teritoriul echipei Thunder, îi spuse el.

— Fireşte că vă recunosc! Sunteţi mult mai sexy decât fundaşul nostru, dar să nu-i ziceţi că am spus asta, rosti ea aplecându-se spre el atât de mult, încât sânii ei îi atinseră braţul.

Invitaţia ei era clară, deşi el intrase în bar cu Madison. Şi altă dată când fusese cu Alex, ea suferise că era invizibilă. Femeile excesiv de entuziasmate o ignorau pe fata cu care era, sperând să aibă o şansă oricum. Era nepoliticos şi ridicol, iar el monopoliza toată atenţia. Îşi amintea că se simţise adesea dată la o parte, însă acceptase spunându-şi că astfel de lucruri făceau parte din viaţa lui. Trebuia să le răspundă fanilor.

— Mulţumesc, zise el îndepărtându-se de femeia care îl privea cu ochi dulci.

O luă de mână pe Madison. Ea clipi surprinsă. Acel comportament era ceva nou. După ce ea şi Alex se despărţiseră, Madison realizase că îi tot găsise scuze. El acceptase ca ea să fie dată la o parte. El ar fi putut să se poarte altfel la întâlnirile cu fanii de sex feminin.

Iar de data aceea, o făcuse. Neştiind sigur ce să înţeleagă din asta, îşi drese glasul intenţionând să-şi vadă de treabă.

— Scuzaţi-mă! Urmează să mă întâlnesc cu cineva. Cu Eric Grayson.

— Nu l-am văzut, spuse femeia fără a-şi desprinde privirea de Alex.

În mod clar, nu luase în serios distanţarea lui.

Madison se încruntă şi se uită la ceas.

Alex întoarse capul spre ea.

— A întârziat.

— Cinci minute. Nu-i mult după standardele lui Eric. Avea de gând să-l aştepte puţin. Eşti sigur că nu vrei s-o

întrebi dacă nu doreşte un autograf? Pieptul ei este expus aproape complet şi abia aşteaptă.

Madison se crispă când îşi dădu seama cât de răutăcioasă fusese, dar cuvintele îi scăpaseră, provocate de durerea simţită când el o ignorase în trecut. Nu înţelegea cum de el nu-şi dorea atenţie în clipa aceea, dar nu-şi putea îngădui să spere că însemna ceva bun.

Alex îşi îngustă ochii şi o privi îngrijorat.

— Madison…

Înainte ca ea să apuce a vorbi, un tânăr îmbrăcat cu blugi negri şi un tricou ponosit şi având braţele pline de tatuaje se apropie de ei.

— Am auzit că îl căutaţi pe Eric Grayson, zise tipul.

— Cine eşti? întrebă Alex trăgând-o protector lângă el.

— Sunteţi Madison Evans? întrebă omul.

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Alături de ea, Alex deveni rigid, iar degetele lui o strânseră cu putere de talie.

— Cine eşti şi ce vrei?

Alex era mult mai înalt decât el, iar atitudinea lui sugera o ameninţare.

Bărbatul scoase din buzunar nişte hârtii împăturite şi i le dădu lui Madison.

— Aţi primit citaţia, rosti el, apoi se întoarse şi ieşi din local.

Ea privi în tăcere stupefiată documentele legale pe hârtie albastră, dându-şi imediat seama ce erau.

— Nu pot să cred! spuse ea strângând şi mai tare hârtiile în mână.

— Vrei să te uiţi la ele aici sau în maşină? o întrebă Alex cu blândeţe.

Dar ea nu avea nevoie de blândeţe. Simţea nevoia să ţipe.

— N-am nevoie să mă uit. Ştiu ce vrea să facă ticălosul ăla.

Lovi cu hârtiile pieptul lui Alex şi îl lăsă să le ia, apoi se răsuci şi ieşi din barul răpănos în care fratele ei vitreg o

ademenise pentru a o pune într-o situaţie dificilă.

Jigodia nenorocită! Nu era suficient că mama lui era la un pas de a ajunge la azil, el dorea să-i ia ce îi era drag. Ei bine, a naibii să fie Madison dacă avea să-i îngăduie!

Tremurând, se îndreptă spre maşină simţindu-l permanent pe Alex alături de ea.

*

Alex îşi dorea să-l strângă de gât pe fratele vitreg al lui Madison pentru înscenarea pe care i-o făcuse, prinzând-o cu garda jos. Fiindcă era furioasă şi tremura, Alex se bucură că îi luase cheile înainte de producerea dezastrului din bar. Madison era prea tulburată pentru a se putea concentra asupra condusului.

Se îndreptă spre restaurantul italian favorit, un mic local aflat lângă noul lui apartament, deţinut de un cuplu pe care Alex ajunsese să-l cunoască bine. Având în vedere că el lua mâncare la pachet sau cina acolo de cel puţin trei sau patru ori pe săptămână, ei îl adoptaseră cumva, deoarece fiul lor locuia în cealaltă parte a ţării.

Madison clocotea pe scaunul pasagerului, rămânând tăcută şi furioasă tot drumul. La un moment dat, el o văzu desfăcând documentele şi cercetându-le superficial, după care le rulă mânioasă. El o lăsă în pace, fiindcă se părea că de asta avea nevoie, sperând că urma să i se confeseze în timp ce mâncau.

Nu ştia prea multe despre familia şi trecutul lui, cu excepţia faptului că, în copilărie, trecuse prin mai multe centre de plasament şi, cu toate că avea o relaţie strânsă cu ultimii părinţi, îl displăcea pe fiul lor, fratele ei vitreg, cel cu care ar fi trebuit să se întâlnească în seara aceea. Alex nu cunoştea detalii, ci doar situaţia de ansamblu, pentru că aşa îi plăceau să fie relaţiile lui amoroase. Cât mai impersonale posibil.

Se uită la ea. Încă era pierdută în gânduri. Părul îi era strâns la spate într-o coadă de cal, permiţându-i să-i vadă maxilarele încleştate. Îşi muşcă buza cărnoasă şi, cu toate

că era supărată şi frustrată, micul ei gest nu făcu altceva decât să-i stârnească dorinţa, care niciodată nu se afla prea departe de suprafaţă când ea era în preajmă. Ea îl afectase întotdeauna la nivel senzual, tot ce făcea determinându-l s-o dorească *imediat*. Mai puţin în acel moment, când voia s-o ajute să treacă peste acea situaţie mai mult decât îşi dorea s-o seducă. Ceea ce era o noutate pentru el.

Tăcerea ei continuă şi în restaurant. După ce comandară, ea reîncepu să spumege în tăcere. Mâncarea le fu adusă, iar ea începu să mănânce fără poftă.

— Nu vrei să vorbim despre asta? întrebă el în cele din urmă.

— Nu.

Rulă nişte spaghete pe furculiţă, mai mult jucându-se cu ele decât mâncându-le.

— Ar trebui. Este singurul mod de a te calma suficient pentru a putea mânca.

Ea îşi îngustă privirea.

— De când discutăm noi lucruri serioase?

— De când o luăm de la capăt.

Era pregătit pentru sarcasmul ei şi se gândea că îl merita având în vedere cât de măgar fusese.

— Da, acum suntem colegi.

El îşi încleştă maxilarele. Nu erau doar colegi, nu dacă lucrurile ieşeau aşa cum voia el.

— Haide, vorbeşte! o îndemnă el să se elibereze de furie.

— Bine. Ştii că am fost foarte apropiată de ultimii asistenţi parentali, da?

El încuviinţă din cap. Îşi amintea că ea pomenise odată că acel bărbat se purtase cu ea mai frumos decât o făcuse vreodată tatăl ei adevărat. De asemenea, îşi amintea că o întrebase de ce îşi petrecea Ziua Recunoştinţei cu Riley şi Ian, în loc să se ducă la soţii Grayson. Ea îi spusese că nu se înţelegea prea bine cu fratele ei adoptiv şi nu dorea ca animozitatea dintre ei să strice sărbătoarea celor doi oameni în vârstă. Atunci nu o făcuse, dar acum se întrebă ce făcuse ea de sărbători

înainte de a se împrieteni cu Riley.

— Daniel, tatăl meu adoptiv, a murit cu trei luni în urmă, rosti ea cu glasul sugrumat.

— N-am ştiut.

Ea se uită urât la el, dar îl cruţă de palma verbală că ar fi ştiut dacă nu s-ar fi despărţit de ea.

El se întrebă cu cine se dusese ea la înmormântare. Cine îi fusese alături când jelise? Şi de ce se gândea el la acele lucruri în clipa aceea? De ce fusese atât de preocupat doar de sine înainte?

— Problema este că Franny nu s-a simţit bine cu mult înainte ca Daniel să moară, spuse ea curmându-i gândurile.

— Ce are?

— A fost diagnosticată cu Alzheimer. Madison dădu drumul furculiţei, care zornăi lovindu-se de farfurie. Cât de curând, va trebui dusă la un azil de bătrâni, iar în caz că nu va fi capabilă să ia o decizie când va veni vremea, mi-a făcut o împuternicire legală care îmi conferă dreptul să iau hotărâri în legătură cu afacerile ei şi cu îngrijirea ei medicală. Nu Eric are acest drept.

Brusc, el înţelese rostul documentelor de pe masă.

— Fratele tău vitreg te-a dat în judecată pentru a contesta decizia ei.

Cu ochii sticloşi, Madison încuviinţă din cap.

— A ameninţat că va susţine că am exercitat o influenţă nefastă asupra ei pentru a-i câştiga încrederea, ceea ce este ridicol. Pur şi simplu, mama lui n-a avut încredere în motivele lui şi în ce va face cu casa dacă ea va ajunge în grija lui. Ăsta-i singurul motiv pentru care m-a ales pe mine. Eu ştiu ce vrea şi îi voi respecta dorinţele.

Deşi Alex simţea că aceea nu era toată povestea, consideră că avea suficiente informaţii pentru a şti ce era de făcut în continuare.

— Ne vom lupta cu el, rosti Alex.

— Noi? întrebă ea devenind rigidă.

— Noi! N-avea de gând să se certe cu ea în această privinţă. Ai un avocat?

Ea înghiţi un nod.

— Nu, dar pot să dau câteva telefoane.

— Sau mă poţi lăsa pe mine să-ţi dau unul. Am unul pe care-l plătesc oricum.

— Fireşte că ai, murmură ea.

El ignoră ironia. Averea lui nu o atrăsese niciodată, ceea ce, trebuia să recunoască, făcea parte din farmecul ei. Îl plăcea pentru el însuşi. Cel puţin partea pe care îi îngăduise s-o vadă. De obicei, pentru cei mai mulţi oameni, nu-l lăsa pe adevăratul Alex la vedere. Cu excepţia câtorva ocazii când lăsase garda jos. Îşi încrucişă braţele pe masă şi se aplecă spre ea.

— Poţi să cauţi pe Google un avocat sau mă poţi lăsa să-l sun pe cel mai bun. Este alegerea ta.

Ea îşi coborî privirea.

— Nu mi-l permit pe cel mai bun.

— Eu mi-l permit.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi.

— De ce îmi propui asta?

— Pentru că eu îl pot plăti, iar tu nu poţi. Şi pentru că… Se opri, apoi rosti cu greutate: Pentru că, în ciuda a ceea ce crezi, ţin la tine.

Chiar aşa era. Ţinea la ea şi ţinuse mereu, fapt care reprezenta parţial motivul pentru care dăduse bir cu fugiţii.

— Ai un mod ciudat de a o arăta.

Îşi puse palmele pe masă, împinse scaunul în spate şi se ridică.

Şi iată că se întâmpla! El ştiuse că aveau să ajungă la asta până la urmă, dar nu se aşteptase să se întâmple atât de repede.

— Stai jos! îi ceru el fără a se uita în jur ca să vadă dacă oamenii nu considerau asta o scenă.

— Care-i şpilul? întrebă ea.

— De ce eşti atât de suspicioasă?

Ochii ei, care licăriseră sfidători, se domoliră.

— Pentru că, din experienţa mea, nimeni nu dă nimic fără a aştepta ceva în schimb.

„Foarte trist”, se gândi el. Poate că se referea că oamenii din copilăria ei, dar el fusese ultimul care o

dezamăgise. Acel adevăr îl făcu să-şi dorească şi mai mult se ajute.

— Nu e niciun şpil, Madison. Vreau să te ajut.

Ea se aşează la loc, încet şi ezitând evident. Însă el o avea din nou în faţa lui. Întinse mâna şi îi cuprinse palma, căldura ei pătrunzând în pielea lui. Un fior o străbătu, ceea ce îi spuse lui Alex că nu era imună la el, în ciuda zidurilor ridicate pentru a-l ţine la distanţă. Şi ea nu-şi retrase mâna. El îngădui acelor mici indicii să-i ofere speranţă.

Ea suspină.

— De ce te-ai întors deodată în viaţa mea, insişti să luăm cina, vrei să mă ajuţi şi pretinzi că ţii la mine?

Ochii ei se întunecară, iar lui i se strânse stomacul fiindcă îşi aminti de expresia lor îndureratăă din clipa când o alungase fără milă, cu câteva luni în urmă.

— Pentru că ţin la tine!

— Oamenii care ţin la cineva nu se poartă cum te-ai purtat tu cu mine.

El îşi încleştă pumnii în poală sub masă, unde ea nu-i putea vedea.

— Ştiu şi îmi cer scuze!

Cuvintele îi ieşiseră cu mai multă uşurinţă decât crezuse că era posibil.

— Ce *faci?* întrebă ea evident stupefiată.

El nu o putea învinovăţi că era surprinsă.

— Îmi cer *scuze!*

Acel cuvânt stinse furia din ochii ei, iar el fu încântat de asta. Având în vedere că, ani întregi, oamenii se grăbiseră să-i îndeplinească toate dorinţele şi nevoile, nu era obişnuit să-şi ceară scuze. Nu o făcea prea des, însă trebuise s-o facă în momentul acela, cu mai multă sinceritate şi sentiment decât îi oferise ei până atunci.

— Îmi cer scuze că te-am alungat din salonul de la spital, zise el suspinând profund. Nu meritai să mă despart de tine aşa şi regret nespus modul cum m-am purtat.

„Dar nu şi faptul că ai făcut-o se gândi Madison, inima strângându-i-se de durere. Totuşi, o scuză din partea lui Alex era mare lucru şi ceva ce ea nu crezuse că va auzi

vreodată.

— Mulţumesc!

El îşi înclină capul.

— Acum, pot să-l sun pe prietenul meu Jon? Este un avocat al naibii de bun.

Ea avea nevoie de ajutor, însă detesta să-l primească de la cineva. Anii în care fusese dependentă de alţii pentru lucrurile elementare o învăţaseră să-şi preţuiască independenţa şi capacitatea de a-şi purta de grijă. Dar acea situaţie nu era tipică şi nu era vorba doar despre ea. Franny avea pentru proprietatea ei planuri cu care Eric nu era de acord, iar Madison nu avea de gând să-i permită a căpăta dreptul de a lua decizii în numele ei şi de a distruge tot binele care putea rezulta din intenţiile ei.

Ultima ei familie adoptivă era neobişnuită în sensul că avea bani. Nu se baza pe banii primiţi de la stat, aşa cum fusese cazul multor familii de dinainte. Franny o luase pe Madison la ei pentru că dorise o fiică adolescentă, iar Eric detestase mereu atenţia care i se acordase ei. Nici când deveniseră adulţi, acel sentiment nu dispăruse. Când Daniel murise, lăsase cea mai mare parte a banilor săi soţiei, însă le dăduse cate o sumă şi lui Madison şi lui Eric, ceea ce fusese un alt lucru care îl nemulţumise pe Eric. Banii nu fuseseră mulţi, însă simplul gând că o străină pusese mâna pe o parte din banii familiei îl revoltase pe Eric. Iar acum se purta cu ea la fel de urât ca în copilărie.

Eric lucra în domeniul construcţiilor. Avusese propria companie, dar falimentase în timpul recesiunii. Totuşi, încă avea legături puternice cu oamenii importanţi din oraşul lor, care doreau să pună în practică ideea lui de a construi un complex hotelier. Iar pentru a repune afacerea pe picioare, el avea nevoie de banii pe care acesta i-ar fi produs.

De asemenea, primise de la bunici o moştenire substanţială, dar nu era exclus să fi terminat deja acei bani. În orice caz, dorea cu orice preţ să realizeze ce îşi propusese. Ceea ce însemna că a-i îngădui lui Alex să i-l angajeze pe acel avocat de top era probabil o mişcare inteligentă. Nu că îi plăcea să-i datoreze ceva, dar miza era

mai mare decât orgoliul ei sau decât dorinţa de independenţă.

— În regulă, poţi să-l suni, spuse ea. Şi, Alex…

— Da? întrebă el.

Ea îl privi în ochi.

— Îţi mulţumesc! Îţi voi da banii înapoi cumva.

— Cu plăcere şi nu am nevoie de banii tăi.

Ea preferă să nu transforme gestul lui amabil într-o ceartă.

— Mă voi ocupa de asta mâine-dimineaţă la prima oră. Acum, ce-ar fi să te relaxezi şi să mănânci, sau vrei să le cer să încălzească mâncarea?

— Nu-i nevoie. De fapt, odată povara fiind oarecum îndepărtată, simţea o foame de lup. Chiar mi-e foame, recunoscu ea.

El zâmbi şi o privi fără nicio jenă cum mânca. Însă ea era prea înfometată pentru a-i păsa. Puţin mai târziu, îşi termină pastele şi comandară cafea.

— Alex, mă bucur tare mult să te văd! Un bărbat înalt şi mai în vârstă, cu bonetă de bucătar şi şorţ, se apropie de masă. Anna mi-a zis că eşti aici. Şi cine este această domnişoară frumoasă?

Alex îi zâmbi bărbatului, apoi se ridică pentru a da mâna cu el şi a-l îmbrăţişa scurt.

— Emilio, ea este Madison Evans. Madison, el e cel mai bun bucătar aflat în apropierea apartamentului meu, rosti el râzând. Glumesc. Este cel mai bun bucătar din Miami. E un secret bine păstrat şi, având în vedere cât de des mănânc aici, aş prefera ca lucrurile să rămână aşa.

— Mă flatezi! Bucătarul îşi îndreptă ochii negri spre Madison. Mă bucur să te cunosc, Madison! O măsură din priviri şi îşi încheie examinarea cu un zâmbet cald. Sunt încântat să cunosc în sfârşit pe cineva deosebit! Alex vine mereu singur aici, dar merită…

— Desertul tău *crème brûlée,* spuse Alex întrerupându-l, lucru pentru care Madison îi fu recunoscătoare.

Niciunul din ei nu dorea ca ea să fie etichetată drept

cineva special în viaţa lui.

— Am înţeles mesajul. Parcă mai ieri tot ce-mi doream era să fiu singur cu Anna. Acum? Dacă restaurantul e plin, suntem fericiţi, iar când ne ducem seara acasă, suntem mulţumiţi.

Porni fredonând spre bucătărie.

Madison zâmbi.

— Este un om drăguţ.

— Unul dintre cei mai grozavi, murmură Alex îndreptându-şi privirea spre ea.

O fierbinţeală neaşteptată întunecă ochii lui superbi. Madison se foi pe scaun.

— Ce-ai vrut să zici cu apartamentul tău? Ce s-a întâmplat cu casa?

El ridică din umeri.

— Am vândut-o.

Ea nici că ar fi putut să fie mai şocată. Alex îşi iubise casa. O decorase după gustul lui şi fusese foarte mândru de ea.

— Poftim? De ce?

Nu-i venea să creadă că se despărţise de superba lui casă din Star Island.

— Ştii programul ăla pe care vrem să-l demarăm? Planificarea de după retragere? Ei bine, înainte ca Ian să-mi ceară să-l ajut cu asta, mi-am dat seama că trebuie să iau nişte decizii serioase. N-am vrut să-mi fac griji că nu voi putea să plătesc ipoteca.

Îşi feri privirea, clar jenat de schimbarea situaţiei lui. Ea clipi simţindu-se mândră de precauţia lui şi de faptul că fusese capabil să facă un sacrificiu.

— Alex, îmi pare rău! Ştiu cât de mult iubeai casa aia.

El încuviinţă din cap.

— Am cumpărat-o după ce am semnat primul contract cu adevărat important, dar n-am fost obişnuit din copilărie cu o asemenea bogăţie. Tata este bogat, casa în care a locuit cu mama lui Ian e un conac, dar mama a preferat să rămânem în cartierul de clasă mijlocie unde se simţea bine. Iar tata nu a insistat să ne mutăm pentru că, dacă ar fi

cumpărat o altă căsoaie, cineva l-ar fi recunoscut până la urmă. Dar n-am nicio problemă să trăiesc mai modest şi să pun bani deoparte pentru viitor.

Pieptul ei se umplu de căldură în timp ce îi descoperea latura pragmatică, pe care nu i-o văzuse până atunci. Era curioasă în privinţa copilăriei lui, dar nu era momentul să-l întrebe.

— Cred că este extraordinar. Ştiu că îţi lipseşte casa aceea, dar…

— De fapt, nu-mi lipseşte. Era prea mare pentru un singur om. Şi mai degrabă îmi satisfăcea orgoliul decât nevoile practice, rosti el îmbujorându-se puţin, de jenă că recunoscuse asta.

Reacţia lui o făcu să-l placă şi mai mult, ceva ce nu dorea şi nici nu-i trebuia, nu după ce se oferise s-o ajute cu procesul, care era un lucru personal şi important pentru ea.

— Ce spune agentul tău despre alt gen de oferte? întrebă ea, ştiind că el încă era vandabil în multe privinţe.

— Am fost unul dintre acei clienţi nesimţiţi care nu vor să discute despre ceva care nu include bătutul mingii, rosti el zâmbind cu amărăciune. Acum, s-a încheiat cu asta, dar nu l-am mai sunat de când i-am zis să-şi bage undeva ultima propunere.

Ea izbucni în râs.

— Pare a fi genul tău.

El îi zâmbi, făcând-o să i se taie respiraţia. Nu era corect să aibă un asemenea efect asupra ei.

— Totuşi, agentul meu e ca un buldog. Tot continuă să încerce.

Ea nu-l invidia pentru faptul că avea de-a face cu asemenea oameni.

— N-ai de gând să mă întrebi şi despre celălalt lucru la care s-a referit Emilio? întrebă Alex.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, minţi ea.

Fireşte că ştia, dar era exclus să discute cu el despre femeile din viaţa lui.

— A spus că n-am mai adus pe nimeni aici şi aşa este. Poate că ar trebui să te întrebi de ce pe tine te-am adus.

Ea simţi cum un fior de avertizare îi străbătu corpul.

— Alex, asta-i o idee proastă. Am avut momentul nostru, iar eu nu o să mă mai culc cu tine.

Chiar dacă el părea să se fi schimbat, chiar dacă ea îşi dorea asta cu disperare, nu putea să mai rişte.

Nu avea încredere deplină în el. La naiba, nu avea încredere în nimeni, însă el îi făcuse cel mai mult rău în viaţa de adult. Îi spusese lui Daniel totul despre Alex, iar el dorise să-l cunoască. Apoi Alex îi frânsese inima, Daniel murise, iar mintea lui Franny se şubrezise şi mai tare, făcând-o ca adesea să nu mai trăiască în prezent. În ultima vreme existaseră chiar perioade când n-o mai recunoscuse pe Madison.

În ultimele luni, Madison fusese absolut singură, aşteptându-se la o altă pierdere, iar cu toate că Alex era prima persoană la care se gândise pentru a căuta alinare în momentele cele mai negre, tot el fusese şi ultima pe care ar fi sunat-o. El revenise în viaţa ei, dar, dacă îl lăsa din nou să se apropie de sufletul ei, iar el revenea la vechile obiceiuri, ea nu ştia dacă mai putea suporta asemenea dezamăgire şi durere.

El se ridică şi se aşeză alături de ea în separeu. Un braţ puternic se strecură în spatele ei şi o trase spre el.

— Uite cum stă treaba! Înţeleg de ce spui că-i o idee proastă să fim din nou împreună, dar nu sunt de acord. Tu ai nevoie de cineva în viaţa ta, iar eu intenţionez să-ţi fiu alături.

Ea îşi îngustă privirea.

— Chiar crezi că te-ai schimbat atât de mult?

— Numeşti schimbare faptul că sunt singur?

Ea clipi surprinsă că el fusese atât de direct. Era şocată până în măduva oaselor de faptul că el părea să vorbească serios.

— Presupunând că te cred, trebuie totuşi să te întreb de ce.

El o aţinti cu o privire tulburătoare.

— Pentru că nu pot să mi te scot din minte.

Îşi puse mâna peste palmele ei, căldura sa oferindu-i

un puternic sentiment de siguranţă, aşa cum nu mai simţise niciodată. Un sentiment în care nu putea avea încredere. Nu putea. Numai că acea parte din ea care veşnic tânjise după o acceptare deplină şi după un loc căruia să-i aparţină dorea să aibă încredere.

Capitolul 3

Cu mâna la baza spinării ei, Alex o conduse pe Madison spre ieşirea din restaurant. Ea nu era imună la atingerea lui. Trupul ei se trezise la viaţă, furnicătura stârnită de atingerea lui coborând până la sexul ei. Se părea că trădătoarele ei părţi feminine erau mai mult decât dornice să o ducă pe o cale greşită, iar ea fu uimită de cât de mult îşi dorea să le permită asta.

Întunericul se lăsase în timp ce fuseseră în restaurant şi se părea că Emilio nu arunca banii pe luminile din parcare. Nimeni altcineva nu se vedea acolo, iar maşina ei se afla într-un colţ retras, ceea ce însemna că Madison era singură cu Alex. În vreme ce descuie maşina cu telecomanda, se gândi că şi soarta o trăda.

Cu inima bubuind în piept, aşteptă ca el să deschidă portiera. Însă el se opri lângă maşină, iar ochii lui întunecaţi îi sfredeliră pe ai ei. Dintr-o scurtă pivotare a trupului său mare, el o lipi de uşa pasagerului din faţă şi o cuprinse în căldura lui. Coapsele lui tari le apăsară pe ale ei, iar mirosul lui delicios o învălui făcând-o a-şi dori să-şi îngroape nasul în scobitura de la baza gâtului său şi să inhaleze cu putere. Îşi încleştă pumnii pentru a nu ceda impulsului nebunesc.

El îi cuprinse ceafa în palmă şi îi înălţă capul pentru a o face să se uite la el. Pe chip, avea o expresie hotărâtă.

— Mai dă-mi o şansă!

Dorinţa umplu fiecare por al ei.

— Alex…

El clătină din cap.

— Nu renunţ!

Ea îşi întredeschise buzele – pentru a refuza, după cum spera ea –, iar el profită din plin, apăsându-şi gura pe a ei şi curmându-i opoziţia odată cu răsuflarea. Limba lui se împleti cu a ei, iar orice gând raţional fu alungat de sărutul lui. Ea visase să-l mai guste o dată, iar el nu o dezamăgi. El puse stăpânire pe ea aşa cum făcuse întotdeauna, copleşitor. Provocator. Iar ea îi cedă ca şi cum era a lui.

Limba lui intra şi ieşea, gura lui se împerechea cu a ei, iar mâna o ţinea ferm de ceafă în timp ce o devora de parcă era lihnit de foame, iar ea era ultima lui masă.

Ea se foi dorindu-şi să se apropie şi mai mult de el, iar fiecare mişcare le lipea pelvisurile şi mai tare, însă nu suficient. Folosindu-şi un picior, el le despărţi pe ale ei şi îi intră între coapse, sprijinind-o de maşină. Şoldurile lui se lipiră de ale ei, bărbăţia lui solidă fiind tare şi fermă pe sexul ei care pulsa. Ea era înfierbântată şi pregătită, şi îl dorea.

Şi Dumnezeule, ce bine era cu el! Ea se arcui şi îşi legănă şoldurile, ceea ce îi amplifică şi mai mult dorinţa. Gemu ca urmare a atacului senzual asupra ei şi a intenselor senzaţii care îi zguduiau corpul.

El o ciupi cu dinţii de buza de jos şi imediat îi alină usturimea cu limba.

— Îţi aminteşti asta, îngeraş? Cât de bine ne era împreună?

Păsărica ei zvâcni la auzul patimii din cuvintele lui. Îşi amintea. Dumnezeule, îşi amintea tot ce o făcea el să simtă!

— Nu te-am auzit. Te-am întrebat dacă îţi aminteşti.

O trase uşurel de păr.

— Mmm… îmi amintesc.

— Şi este atât de bine, nu-i aşa? Atât de al naibii de grozav! Îşi lipi mădularul de sexul ei. Aşa cum n-ai mai simţit niciodată?

— Şi nici de-atunci încoace, recunoscu ea.

Nu avusese pe altcineva după ce se despărţise de el. Nu ştia dacă el înţelesese ce anume dorise ea să zică, dar el gemu apreciativ.

Sunetul declanşă în ea o nevoie primară, iar dorinţa alungă ce-i mai rămăsese din raţiune. Îşi încleştă mâinile în cămaşa lui, îl trase spre ea şi îl sărută din nou. Lingându-i buzele, sugându-i limba. El avea un vag iz de bere şi gustul puternic al unicului bărbat pe care îl dorea.

Dogoarea i se răspândi în trup, iar ea se topi sub penetrarea şi agresiunea limbii lui. Îi fusese dor de asta. Îi fusese dor de el.

Şoldurile lui continuată să se mişte ritmic, lipite de pelvisul ei, iar umezeala i se îmbibă în chiloţi şi ea simţi că se apropia tot mai mult şi mai mult de un orgasm exploziv. Mai avea puţin. Gustul lui unic, mirosul lui masculin, pieptul lui tare sub palmele ei, totul o făcea să se simtă femeie. O altă mişcare a şoldurilor, mădularul lui tare frecându-i-se de clitoris, iar ea gemu simţind delicioasele valuri care o ademeneau.

Încă puţin, încă puţin! Încă o mişcare rapidă a şoldurilor lui şi o apăsare a mădularului său tare, şi ea…

Brusc, se pomeni singură lângă maşină, confuză şi frustrată peste poate.

— Îţi baţi joc de mine?

Îşi atinse cu degetele buzele umflate. Ochii lui se întunecară.

— Nici prin cap nu-mi trece, îngeraş! Nu îmi mai trece. Ţi-am spus că nu renunţ şi am vorbit serios.

— Şi atunci…? Întinse mâinile în lateral. De ce te-ai oprit?

El zâmbi.

— Crezi sau nu, dar asta se cheamă că încerc să fiu un tip aşa cum trebuie. Cu testiculele învineţite, dar asta este. Înainte de acel sărut, erai împotriva reluării relaţiei noastre. Aşa că îţi ofer un răgaz pentru a digera faptul că nu doar că vom fi împreună, dar îţi vei dori asta. Când nu te vei mai urca pe pereţi de dorinţa de a face sex cu mine, vei putea să te decizi că doreşti să ne mai acorzi o şansă.

Ea suspină sacadat.

— M-ai lăsat cu ochii-n soare! murmură ea nedorind să comenteze ce voia el de la ea.

— Amândoi am rămas cu ochii-n soare.

Vocea lui păruse ciudat de încordată şi de aspră, iar ea îşi dădu seama cât de mult îl costa şi pe el faptul că se abţinuse. Închise ochii şi suspină îndelung.

Mâna lui îi cuprinse ceafa din nou, atingerea fiind caldă şi surprinzător de blândă. Pleoapele ei fluturară şi se ridicară când el îşi trecu buzele peste ale ei.

— Noi doi n-am terminat încă.

Iar ea se temu că el avea dreptate.

*

Madison nu dormi bine. Cum ar fi putut când cuvintele rostite de Alex la despărţire i se tot repetau în minte? Plus că se foise în pat toată noaptea. Când se trezea, sărutul lui Alex se relua la nesfârşit în mintea ei. Când adormea, vise febrile o făceau să se zvârcolească în aşternut, dorindu-şi finalizarea pe care el i-o refuzase. Se trezea transpirată, cu sfârcurile întărite şi chiloţii umezi de dorinţă fiindcă, în ciuda faptului că, înainte de culcare, îşi provocase un orgasm cu vibratorul, încă nu se simţea satisfăcută sexual şi îl dorea. Ceea ce era exact ce urmărise el.

Dorea ca ea să-l dorească. Sau măcar să admită că îl dorea. Ceea ce ea recunoscu, afurisit fie el!

Ştia că, dacă ea ceda, el avea să fie un iubit foarte atent. Ştia ce avea de făcut cu trupul unei femei, iar obţinerea plăcerii era scopul lui suprem. A ei înainte de a lui.

Se cutremură amintindu-şi cum mâinile lui mari şi pricepute îi excitau trupul. Avea să-i poată rezista dacă el îşi continua atacurile senzuale fără a-i îngădui să termine?

Voia să-i reziste?

Clătină din cap ştiind că îi trebuia mai mult timp de gândire decât avea la dispoziţie şi continuă să se îmbrace pentru întâlnirea cu Riley la o cafea.

Madison ajunse la Starbucks la ora 11.00. Nu-şi văzuse prietena de prea multă vreme şi era bucuroasă că Riley propusese să se întâlnească în acel weekend.

Apariţiile lui Riley la serviciu deveniseră sporadice, iar Madison era îngrijorată pentru prietena ei. O găsi pe Riley aşteptând-o la o masă din spate, cu două pahare pe masă. Madison se duse direct la prietena ei.

— Bună, străino! Ce mai faci?

Riley se ridică şi o îmbrăţişă pe Madison.

— Bine. Tu?

— Şi eu fac bine.

Incredibil de excitată, dar bine. Situaţia ei cu Alex nu era chiar o problemă pe care să-şi dorească să o discute la micul dejun.

Se aşezară pe scaune, iar Madison sorbi îndelung din cafeaua ei cu lapte degresat şi vanilie.

— Îţi mulţumesc că ai comandat-o. E delicioasă.

Văzu că Riley avea un pliculeţ de ceai în paharul supradimensionat.

— Unde este Chai Latte-ul care îţi place atât de mult?

Riley îşi flutură mâna.

— Nu mai rosti acele cuvinte. Dumnezeule!

Închise ochii şi trase adânc aer în piept.

Madison îşi îngustă privirea.

— Ce se petrece? Te simţi bine?

Riley expiră îndelung.

— Sunt însărcinată.

În ciuda palorii, ochii ei străluceau de entuziasm.

Madison icni încântată.

— Poftim? E fantastic!

Se ridică repede de pe scaun şi îşi îmbrăţişă strâns prietena îngreţoşată. Riley o strânse şi ea în braţe.

— Nu-i de mirare că ai lipsit atât de mult de la birou. Se aşezară din nou. Noroc că şeful te iubeşte foarte mult, spuse ea chicotind, apoi deveni serioasă văzând cât de palidă era Riley. Îţi este greaţă chiar atât de tare?

— Când mă trezesc, am impresia că o să mor sau că nu o să mă opresc niciodată din vomitat. În unele zile, înţeleg de ce Kate Middleton a ajuns la spital, îşi puse o mână pe burtă. Vestea bună este că doctorul mi-a zis că perioada greţurilor este pe sfârşite. Dacă am noroc.

— De când eşti însărcinată? întrebă Madison.

— De douăsprezece săptămâni. Sper că, la paisprezece săptămâni, voi începe să mă simt din nou normal. Îmi doresc din suflet să mă bucur de această experienţă, dar nimeni nu te avertizează în privinţa asta.

Madison studie chipul alb al lui Riley. Dacă privea cu atenţie, era evident că prietena ei rotunjoară slăbise, plus că părea sfârşită.

— Îmi pare rău! Sper că te vei simţi mai bine în curând, dar sunt sigură că îţi vei reveni.

Riley izbuti să zâmbească.

— Şi eu.

— Ce părere are Ian despre asta?

Riley zâmbi.

— Domnul obsedat de control mă controlează şi mai mult. Nu pricepe că nu poate face nimic pentru a-mi uşura situaţia. Dar este entuziasmat de copil. Îşi mângâie pântecul. Şi eu, la fel.

Madison simţi cum îi creşte inima pentru prietena ei.

— Mă bucur tare mult pentru voi!

— Mersi! Dar destul despre mine. Tu ce mai faci? Cum ţi se pare slujba?

Deoarece discutaseră deja despre cum Riley o pricopsise cu Alex la serviciu, nu mai abordă acel subiect. Nu era nimic de câştigat din asta.

— Ei bine, îmi place provocarea de a crea ceva nou. Iar săptămâna viitoare, voi avea prima întâlnire cu unii dintre jucători, aşa că voi trece la acea parte a slujbei în care mă ocup de oameni, lucru de care mi-e dor. Prin urmare, totul e bine!

Până şi Madison îşi dădu seama de tonul ei silit, dar ce era să spună? Că nu ştia ce să facă şi că încă îl dorea pe bărbatul cu care Riley o pusese să lucreze?

— Cum este să lucrezi cu Alex? întrebă Riley intuitivă ca întotdeauna.

— Ar fi prea mult dacă te-aş ruga să nu pomeneşti numele lui?

Riley zâmbi.

— N-ai tu norocul ăsta!

— Eşti rea! murmură Madison.

— Ăsta-i rostul prietenilor buni, să pună întrebări dificile. Deci… te atrage?

Madison închise ochii şi gemu. Fireşte că o atrăgea. Iar faptul că, în seara precedentă, văzuse o altă latură a lui, mai blândă, mai darnică, nu o ajuta cu nimic. Plus că îşi ceruse *scuze.*

— Hei! exclamă Riley fluturând o mână prin faţa lui Madison.

Ea tresări şi se trezi din visare.

— În regulă, mi-am primit răspunsul. Îmbujorarea ta şi privirea pierdută mi-au zis tot ce doream să ştiu. Riley bătu din palme şi chicoti bucuroasă. Aşadar, lucrurile merg bine?

Madison înghiţi un nod.

— N-aş spune că merg bine. El pare diferit, dar nu cred că aş putea avea din nou încredere în el. Văzu expresia de pe chipul lui Riley şi continuă grăbită, dorind ca mai întâi să zică ea ce avea de zis. Uite ce este, prima dată nu mi-am început relaţia cu el aşteptându-mă la mai mult decât o aventură. Îi cunoşteam trecutul, dar au fost momente când între noi a părut să fie… *mai mult.* Şi chiar dacă el nu era pregătit pentru aşa ceva, cum a putut să încheie relaţia în felul acela? Clătină din cap. Nu m-am aşteptat la aşa ceva şi m-a durut nespus.

Puse o mână pe pântec şi îşi aminti durerea. Sentimentul abandonului îi provoca inerent senzaţia unei strângeri a stomacului. Era ceva de care Madison nu ştia cum să scape.

Cum ar fi putut? Ori de câte ori îl simţea, se întorcea în trecut. Tatăl ei o dusese la mall, ca să-i cumpere haine pentru şcoală, ceva deosebit şi care se întâmpla foarte rar, deoarece foarte rar îşi permitea lucruri noi. Şi o lăsase acolo, iar de atunci, nu mai ştiuse nimic de el.

I se formă un nod în gând când îşi aduse aminte şi îl blestemă pe Alex pentru că o făcuse să retrăiască *din nou* acel moment cumplit. La fel se simţise când el o dăduse afară ca pe un gunoi când se dusese să-l viziteze la spital.

Dacă ar fi sunat-o curând după aceea, ar fi pus asta pe seama durerii şi dezamăgirii lui că viaţa i se schimbase dramatic şi l-ar fi iertat. Însă el n-o sunase.

— Hei! Riley îşi puse mâna peste a lui Madison. N-am de gând să minimalizez ce ţi-a făcut Alex. N-o să-ţi zic că n-a fost un măgar, pentru că a fost. Şi n-o să-ţi cer să-i mai dai o şansă fiindcă numai tu poţi decide dacă merită. Tot ce-ţi voi spune este că şi eu am remarcat o schimbare la el.

— Serios? Madison detestă speranţa din vocea ei. Detesta şi că sentimentele ei pentru Alex încă erau suficient de puternice pentru a simţi speranţă. În scurta noastră relaţie, mi s-a părut că remarc mici lucruri care indicau că se purta cu mine altfel decât cu altele, însă după aceea mi-am dat seama că îmi făcusem iluzii. Am fost stereotipul femeii care îşi doreşte să fie ea cea care îl schimbă pe un tip care nu poate fi schimbat, rosti ea dezgustată.

— Poate că accidentul care a pus capăt carierei lui a reuşit ce n-ai reuşit tu, spuse Riley precaută. Şi dacă lucrurile pe care le-ai remarcat atunci chiar erau reale, iar acum el înţelege ce a avut… şi a pierdut?

Riley aşteptă răbdătoare şi tăcută ca Madison să-i digere cuvintele.

— Zici că este posibil să se fi schimbat. Şi că ar putea fi ceva permanent.

— Zic că nu vei şti până nu-l vei accepta şi nu vei risca să fii rănită din nou.

Ridică din umeri.

— Şi de ce aş face asta? întrebă Madison.

— Pentru că, atunci când ai încredere în cineva şi îţi dovedeşte că a meritat, satisfacţia este mai mare decât potenţială durere.

Riley zâmbi şi se mângâie pe burta încă plată, dar în care creştea un copil.

Madison clătină din cap, incapabilă să-şi imagineze cum ar putea suporta iarăşi o asemenea durere. Sexul? Da, era tentată să cedeze şi să se culce din nou cu Alex, dar să se încreadă efectiv în el sau în altcineva? Nici vorbă de aşa

ceva?

Însă fie că era pregătită, fie că nu, trebuia să accepte faptul că ea şi Alex aveau treburi neterminate.

*

Madison încerca s-o viziteze pe mama ei vitregă cel puţin o dată pe săptămână şi trecu pe la ea la scurt timp după ce primi hârtiile legale de la Eric. Din fericire, ea şi Eric aveau programe diferite de vizitare, aşa că rar se întâlnea cu el. Vizita din săptămâna aceea nu fu deloc uşoară. Infirmiera permanentă care se ocupa de ea îi confirmă că era vremea s-o ducă pe Franny la un azil. Într-un loc unde putea fi monitorizată constant.

Când fusese lucidă, Franny acceptase şi îşi alesese azilul. Aşteptaseră să se elibereze un loc, iar acum apăruse unul. Cu toate că Franny încă avea zile în care ştia unde se afla, în general habar nu avea, trăind în trecut. Madison începea o conversaţie, iar Franny se implica, dar avea impresia că vorbea cu altcineva. Cu cineva din copilăria ei sau din prima perioadă a căsniciei.

Boala o răpea pe bătrână puţin câte puţin, iar s-o ducă la azil părea ultima etapă a pierderii. Pe lângă moartea tatălui ei vitreg, faptul că Franny îşi pierdea memoria era o altă lovitură. Dar mutarea ei la azil era un lucru care trebuia făcut. Desigur, Eric se opunea şi în această privinţă, chipurile nedorind ca mama lui „să fie ţinută sub cheie”, după cum se exprimase.

În legătură cu asta, Madison dorea să creadă că Eric se purta ca un fiu care se temea să nu facă o alegere greşită pentru mama lui. Că se temea ca ea să nu se trezească şi, într-un rar moment de luciditate, să nu se sperie de împrejurimile necunoscute. Madison se temea mai mult ca ea să nu se trezească într-o noapte şi să nu dea foc casei în timp ce infirmiera dormea sau să nu iasă din casă când nimeni nu era atent şi să nu se rătăcească pe străzi.

La o săptămână după ce Madison primise

documentele, se întâlni cu avocatul recomandat de Alex. Acesta îşi făcuse imediat timp pentru ea, iar ea aprecia că Alex se folosea de relaţiile lui pentru a o ajuta.

La scurtă vreme după ce îi spuse recepţionerei pe cine căuta, un bărbat înalt şi brunet veni în hol şi o salută.

— Domnişoara Evans?

Ea se ridică şi îl salută pe avocat. Jonathan Ridgeway, Esquire[1], era un bărbat frumos, cu ochi calzi şi un zâmbet sincer. Madison se simţi imediat în largul ei. Ştia că acel calvar nu avea să fie ceva simplu sau uşor, aşa că se bucură că acel avocat nu o irita.

— Bună ziua! rosti ea întinzând mâna, pe care el i-o strânse scurt.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Evans. Dar mie nu-mi place formalismul. Este în regulă dacă îţi spun Madison?

Ea încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Atunci, te rog să-mi zici Jon. Ai adus hârtiile? întrebă el.

Ea scoase documentele din geantă şi i le dădu.

— Am adus şi împuternicirile care îmi dau dreptul să iau decizii în numele ei. Avocatul mamei mele vitrege a întocmit aceste acte.

Jon luă toate hârtiile şi îi făcu semn să ia loc.

Ea se aşeză pe un scaun aflat în faţa biroului. Aşteptă neliniştită ca el să citească hârtiile, foindu-se pe scaun şi privind diplomele lui şi fotografiile cu vietăţi sălbatice de pe pereţii încăperii.

Cineva bătu la uşă, iar sunetul deschiderii sale o făcu pe Madison să se răsucească.

— Am pierdut ceva? întrebă Alex intrând ca şi cum ar fi fost aşteptat, apoi închizând uşa în urma lui.

— Ce cauţi aici? întrebă ea mirată să-l vadă.

— Bună dimineaţa, îngeraş!

Ea se cutremură auzind acel apelativ rostit de buzele

---

1 Titlu onorific folosit după numele unui avocat sau funcţionar consular (mai ales în forma abreviată) (n.tr.)

care o sărutaseră recent. Ignorarea tensiunii sexuale la serviciu era aproape imposibilă, iar ea simţi acelaşi lucru şi în clipa aceea, fiorii subtili din stomac şi copleşitoarea dorinţă care o cuprindea ori de câte ori Alex se afla în preajmă.

El îşi privi prietenul.

— Jon, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp pentru noi.

— Alex, ce cauţi aici? întrebă ea din nou.

Avocatul se ridică.

— Vreţi să vă las puţin singuri?

— Da, spuse ea.

— Nu, ripostă Alex înainte de a o sfredeli cu o privire hotărâtă. Ţi-am zis că vom rezolva asta, îţi aminteşti? Noi. Aşa că iată-mă! Aş fi ajuns mai devreme, dar am fost prins în trafic.

Trecu pe lângă ea şi se aşeză pe scaunul de alături.

— E vreo problemă? o întrebă Jon.

Madison înghiţi un nod.

— Nu, nu-i nicio problemă.

Nu dorea să facă o scenă, aşa că îi permise să rămână. Însă dacă Alex avea impresia că, dacă îl plătea pe avocat, asta îi dădea dreptul să se amestece în treburile ei personale, ea intenţiona să-l pună la punct mai târziu.

Jon se concentră din nou asupra documentelor ei, iar Madison îşi îndreptă atenţia spre Alex. Încă avea părul mare, dar lui îi stătea bine. Purta o cămaşă cu nasturi la vârfurile gulerului şi un sacou care arăta de parcă fusese croit special pentru trupul lui mare. Cu doar o noapte în urmă, visase tatuajele care îi acopereau pielea bronzată.

Madison îşi simţi gura uscată. El se bărbierise, iar obrajii netezi o făceau să-şi dorească a-şi lipi buzele de pielea lui caldă şi de a-i inhala mirosul. Simţea parfumul coloniei lui, care îi făcea lucruri ce ar fi trebuit să fie ilegale în timpul zilei, când era îmbrăcată complet.

El întoarse capul spre ea, văzu că îl privea, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet sexy.

Înainte ca ea să apuce a reacţiona, Jon vorbi, curmând tăcerea:

— Înţeleg că doreşti să conteşti asta şi să lupţi pentru a-ţi păstra drepturile care ţi-au fost atribuite, da?

Ea se sili să-ţi îndrepte privirea spre avocat şi încuviinţă din cap.

— Este mai complicat decât pare. Casa mamei mele vitrege se află pe un teren înconjurat de pământ deţinut pe primărie. Acea proprietate aparţine familiei de multe generaţii şi a fost înregistrată ca reşedinţă particulară, iar, după ce Franny, mama mea vitregă, a fost diagnosticată cu Alzheimer, mi-a spus că, atunci când nu va mai fi capabilă să ia decizii, doreşte să fie internată într-un azil şi vrea ca locuinţa să fie vândută, iar terenul să intre în proprietatea primăriei cu condiţia să fie înfiinţat un centru de recreere pentru copiii nevoiaşi.

— De ce nu s-a ocupat ea de asta când era capabilă? întrebă Jon.

Întrebarea era logică.

— Pentru că era mereu ocupată cu acţiuni caritabile şi alte lucruri, aşa că n-a apucat s-o facă atunci când încă era lucidă. Acum, niciun avocat n-ar spune că este în deplinătatea facultăţilor mintale şi i-ar anula testamentul. Se pare că Eric, fratele meu vitreg, vrea să vândă terenul pe care se află casa unei corporaţii ce doreşte că construiască un complex hotelier exclusivist la marginea oraşului.

Jon luă notiţe în timp ce ea vorbi. Alături de ea, Alex asculta cu atenţie.

— Continuă, rosti Jon.

— Eric pretinde că vrea să sporească frumuseţea terenului, dar nu-i adevărat. În adolescenţă, a avut o problemă cu drogurile şi mereu era cu oameni nepotriviţi. Bogătaşi, petreceri cu cocaină pe şest, dar disponibilă. Clătină din cap dezgustată. În fine, Eric are nevoie de banii pe care i-ar aduce complexul hotelier. A primit o moştenire de la bunici, dar are tendinţa de a risipi banii şi îi plac schemele de îmbogăţire rapidă puse la cale cu prietenii lui bogaţi. Eu nu am niciun interes financiar. Vreau doar să îndeplinesc dorinţele lui Franny. Asta-i tot!

Începu să-şi frământe mâinile în poală până când Alex întinse mâna şi o linişti cu atingerea lui. Din păcate, atingerea lui o şi excită, iar ea se foi stânjenită pe scaun.

Jon îşi drese glasul.

— În regulă. Conform acestor hârtii, el te acuză că exerciţi o influenţă nefastă asupra mamei lui. Ce vrea să spună cu asta?

Furia o cuprinse din nou la auzul nedreptei acuzaţii.

— Habar n-am cum funcţionează mintea lui. Tot ce ştiu este că eu îmi petrec mai mult timp cu ea decât el. Sunt sigură că el va pretinde că am presat-o să-mi dea împuternicirea de a acţiona în numele ei. Dar nu e adevărat, rosti ea înfuriindu-se tot mai tare.

Alex îi strânse mâna pentru a o linişti transmiţându-i că era acolo. Că îi era alături. Ea trase adânc aer în piept pentru a se calma.

— Din clipa în care am intrat în casă, Eric a urât până şi aerul pe care îl respiram.

Jon privi hârtiile.

— Când a fost diagnosticată?

— Cam cu un an în urmă. Înaintea mea, soţul ei era împuternicit să acţioneze în numele ei, inclusiv în privinţa sănătăţii.

— Ea s-a schimbat după moartea lui?

Madison încuviinţă din cap.

— Dar deja fusese diagnosticată, rosti Jon posomorât.

— Da.

Jon suspină.

— Când a aflat fratele tău.

— Când Franny a început să vorbească despre azil.

Avocatul îşi notă ceva, apoi întrebă:

— Ai fost singurul copil adoptat de ei?

Ea clătină din cap.

— Au mai fost şi alţii, în trecut, însă eu am fost singura care a rămas. Ceilalţi au fost transferaţi rapid.

— Hm! Aş vrea să-i cer detectivului meu să facă nişte săpături. Poate vom reuşi să găsim ceva despre el care să-l sperie suficient de tare, încât să renunţe la chestia asta.

Vom vedea ce aflăm. Eşti de acord?

Dacă accepta, avea să-i datoreze şi mai mulţi bani lui Alex.

— Ăăă…

— Fă tot ce crezi că trebuie făcut, spuse Alex.

Jon o privi, aşteptând confirmarea din partea ei, iar ea încuviinţă din cap, resemnată şi recunoscătoare în acelaşi timp. El se ridică, iar ea şi Alex îi urmară exemplul.

— Mă apuc de treabă, rosti Jon. Vreau să-mi trimiţi o listă cu oamenii care te-au văzut interacţionând cu părinţii vitregi când locuiai acolo, aceştia fiind eventuali martori pentru noi şi pentru ei.

— Ţi-o trimit. Mulţumesc!

Jon îi zâmbi.

— Fă tot posibilul să nu te îngrijorezi, OK?

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc! Franny a fost foarte bună cu mine. Tot ce vreau este să-i îndeplinesc dorinţele.

Câteva minute mai târziu, erau în holul de lângă lifturi. Madison decise să nu se ia de Alex pentru că apăruse acolo. Cum ar fi putut să fie supărată pe el, când el se comporta atât de prevenitor? Aprecia că avea pe cineva alături, chiar dacă trebuia să-şi amintească permanent că nu trebuia să se obişnuiască cu asta.

— Mergi la serviciu? întrebă ea după ce uşile ascensorului se deschiseră, iar ei intrară.

Marile uşi se închiseră.

— De fapt, cred că o să-mi iau o zi de concediu medical.

— Poftim?

— Chiuleşte şi tu, ia-ţi o zi liberă şi hai să facem ceva amuzant!

Ea îşi ridică o sprânceană şi se gândi la cuvintele lui.

— Cum ar fi ce?

Nu-i veni să creadă că îl întrebase asta. De ce nu refuza pur şi simplu să facă ceva sau să se ducă undeva cu el?

— Cum ar fi să mergem undeva unde să poţi uita de

problemele tale şi să te relaxezi.

— Dar avem treabă de făcut.

Şi nu-şi putea imagina cum ar fi să chiulească… cu el. Avea să fie tentată să acţioneze conform dorinţelor ei. Dacă el doar o atingea, puterea voinţei sale dispărea cu totul.

— Uite ce este, peste câteva săptămâni vom merge într-o călătorie de afaceri. O să lucrăm atunci. O zi liberă nu înseamnă cine ştie ce. În plus, sunt rudă cu şeful.

Se bătu şmechereşte pe nas.

— Dacă îmi amintesc bine, relaţia ta cu el nu e tocmai stabilă. Eşti sigur că vrei să ai de-a face cu furia lui?

Alex ridică din umeri.

— De asemenea, am trecere la soţia lui.

Madison îşi dădu ochii peste cap.

— Bravo, te foloseşti de prietenia cu Riley pentru a obţine ce vrei!

— Fac orice este nevoie, îngeraş. Orice e nevoie! Eşti de acord?

Ea ezită, dar trebuia să admită că era tentant. Nu doar să-şi petreacă timpul cu el, ci şi ziua de libertate. Ea nu chiulea niciodată, îşi lua mereu slujba în serios. Să câştige bani avusese întotdeauna prioritate în faţa a orice altceva.

— Noi doi, soare, o piscină, continuă el litania ademenirilor. Ba chiar aş putea să-ţi iau un suc de fructe cu umbreluţă! Haide, ce zici?

Îi lovi şoldul cu al lui. La atingerea lui jucăuşă, avu impresia că un şoc electric îi străbătu corpul. Nu putea nega că îi plăcea acea latură zburdalnică a lui, iar după o dimineaţă petrecută în biroul avocatului, era tentată să-şi îngăduie a lenevi.

Uşile liftului se deschiseră în holul de la parter, iar soarele strălucitor care se revărsa pe uşile din sticlă o ademeni.

Simţi privirea lui întrebătoare aţintită asupra ei. Nu-i ceruse decât o zi de distracţie. Nu avea de ce să se gândească prea mult la asta.

— În regulă. Mergem.

— Serios?

O apucă de umeri şi o răsuci spre el. Ochii lui licăreau de încântare, iar ea îşi dori să menţină acele scântei acolo. Încuviinţă din cap.

— Hai să mergem până nu mă răzgândesc!

*

Ian trăise bine înainte de a se însura cu Riley, în apropiere de centrul Miami-ului. Clădirea aparţinea de The Ritz, iar apartamentul oferea toate facilităţile unui hotel. Era locul perfect unde Alex o putea duce pe Madison pentru a-şi petrece împreună o zi liberă. Când îi venise, o considerase o idee genială.

Privind-o pe Madison dându-şi jos bluza mătăsoasă şi dezvăluind costumul de baie de sub ea, se întrebă dacă se gândise suficient de bine. Volănaşe de culoarea lavandei îi acopereau sânii, iar slipul asortat abia dacă îi ascundea sexul. Gura i se uscă în clipa în care o văzu aşa şi nu se mai putu gândi decât la cum să i-l dea jos pentru a dezvălui privirii lui înfometate trupul ei seducător. Îşi aranjă cât putu de discret mădularul în boxerii de plajă.

Fiind o zi lucrătoare, majoritatea oamenilor erau la serviciu, aşa încât erau singuri, cu excepţia unui alt cuplu, aflat la celălalt capăt al piscinei. Singuri cu gânduri pe care el n-ar fi trebuit să le aibă pentru o femeie care încă era rece cu el.

— N-am ştiut că Ian a păstrat apartamentul după ce el şi Riley s-au mutat în noua lor casă, spuse Madison. A fost drăguţ din partea lor că ne-au lăsat aici. Mai ales într-o zi lucrătoare.

— Astea-s beneficiile dacă cunoşti pe cine trebuie, îngeraş.

— Ceva îmi zice că doar lui Riley i-ai cerut permisiunea, rosti Madison.

El rânji.

— Am relaţii, dar nu sunt prost.

Ea izbucni în râs, primul râs sincer de când se

revăzuseră în sala de şedinţe a lui Ian, iar el savură sunetul vesel. La naiba, chiar îi căzuse rău în mreje!

Se duseseră la ea acasă pentru a-şi lăsa maşina şi a-şi schimba hainele, apoi trecuseră pe la el, ca să facă acelaşi lucru. În timp ce Madison se schimbase, el o sunase pe Riley pentru a-i cere permisiunea. Apoi se duseseră acolo. Datorită maşinii închise, ştia că ea mirosea a piersici şi a frişcă, iar de atunci mădularul lui se trezise la viaţă.

Spera că seducerea ei era răspunsul la acea nevoie care îl consuma cu totul, fiindcă nu ştia ce altceva l-ar fi satisfăcut. Şi nu ştia nici cât de mult va dura să-şi atingă scopul. La gândul de a intra din nou în căldura ei umedă, i se întări şi mai tare. Îşi ridică genunchiul pentru a-l ascunde.

Ea se întinse pe şezlong şi îşi strânse părul pe creştet, dezvăluindu-şi gâtul zvelt. Limba lui practic imploră să treacă peste pielea delicată.

„Potoleşte-te, măgarule!” se admonestă el. Deocamdată, trebuia să-i dovedească multe lui Madison. Aşa că avea să aştepte şi să se supună condiţiilor ei.

Oricât de mult era nevoie.

Capitolul 4

După o oră petrecută sub soarele arzător, în care îl privise pe Alex în boxeri, cu abdomenul său bronzat şi cu pătrăţelele strălucind de sudoare, cu tatuajele acelea care arătau atât de delicios, încât îi venea să le lingă, Madison se simţea mai mult decât pregătită să cedeze oricărei dorinţe carenale ce îi trecea prin minte. Şi erau multe!

Având nevoie de spaţiu, se ridică şi se duse în cabina din spatele lor. Scoase din geantă o sticlă cu loţiune pentru plajă, apoi se aşeză pe şezlong pentru a se da cu ea. O aplicase pe faţă şi pe braţe când o umbră apăru în uşă.

— Ai nevoie de ajutor?

Alex intră în cabină, ocupând restul micului spaţiu şi

consumând ce mai rămăsese din oxigen.

— Mă descurc.

El se aşeză lângă ea.

— Dar care-i distracţia?

Îi luă sticla din mână şi turnă o cantitate generoasă de loţiune în palma lui mare. Ea dori să-i propună să iasă de-acolo, însă ar fi fost la fel de singuri şi afară, iar ea simţea nevoia să se ferească puţin de intensa căldură a soarelui.

— Întinde-te pe spate, îi ceru el.

Ea se încordă simţind că era un moment de cotitură. Dacă el punea mâinile pe ea, era terminată. Însă era decizia ei, ea trebuind să hotărască dacă să aibă suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să se apropie din nou de sufletul ei.

Se gândi la cuvintele lui Riley. „Nu vei şti până nu-l vei accepta şi nu vei risca să fii rănită din nou.” Când îl văzuse pe Alex atât de compătimitor şi de interesat, în biroul avocatului, îşi dorise să mai încerce o dată. Trebuia să ignore acea pornire. Dar dorinţa de a face sex cu el? De a face sex nebun cu el şi de a-şi potoli nevoia pe care el i-o stârnea? Ei bine, pentru asta era pregătită. În mod cert, nu era expertă în sexul fără sentimente, dar nu avea de ales. Îşi amintea prea bine durerea pe care o simţise când el îi frânsese inima şi o abandonase. Aşadar, de data aceea avea să-şi protejeze mintea şi sufletul şi să fie ea cea care se va despărţi de el.

Se lăsă pe spate şi îşi întinse corpul complet. El îi apucă laba piciorului cu mâinile lui mari şi începu să i-o maseze pentru a băga în piele loţiunea cu miros de cocos. O, da, era total terminată! Îşi lăsă capul şi mai mult pe spate şi gemu, masajul lui senzual fiind incredibil de plăcut.

Aceea nu era simpla aplicare a unei creme de protecţie solară şi amândoi ştiau asta. Degetul lui mare îi apăsă cu putere bolta tălpii chinuite de tocurile înalte purtate toată săptămâna. Ea suspină de plăcere în timp ce el se ocupă de un picior, după care trecu la celălalt. Mâinile lui talentate urcară pe gambe şi îi frământă muşchii pe care ea îi forţase pe banda de alergat de la stadion. Reuşi să

elimine presiunea care făcea veşnic parte din ea, iar ea savură relaxarea. În timp ce îi lucra partea inferioară a piciorului, masând-o de la degete până la gambe şi deasupra genunchiului, izbuti cumva să rămână distanţată de el. Dar foarte curând, nu-i mai simţi mâinile unsuroase, iar degetele devenite puţin aspre continuară să alunece pe pielea ei, începând să urce încet spre coapsă.

Modificarea senzaţiei îi făcu partea inferioară a trupului să pulseze, iar ea gemu, sunetul răsunând în micuţa cabină.

— Habar n-ai ce-mi face acest sunet, rosti el cu glas răguşit.

Asta dorea ea. Excitare. Plăcere reciprocă. Şi se lăsă în voia mângâierilor lui tandre şi seducătoare.

— Continuă să mă masezi, băiete! murmură ea fără a deschide ochii.

— Drăguţ! zise el cu voce joasă, mâinile lui urcând şi mai sus pe coapsa ei, ajungând la câţiva centimetri de slipul minuscul.

Ea îşi ţinu respiraţia, anticipând că degetele lui îi vor atinge sexul şi vor intra în căldura ei umedă. Însă el se opri, iar degetele lui se înfipseră puţin cam tare în carnea ei. Aşa îi plăcea lui. Puţin dur, arătându-i cât de bine se simţea puţină durere combinată cu plăcerea, iar sfârcurile ei se întăriră când îşi aduse aminte. Dorinţa îi umezi slipul şi mai mult, nevoia pulsându-i ritmic între coapse.

— Îngeraş!

Cuvântul sună ca un ordin, iar pleoapele ei grele se ridicară instantaneu, reacţionând automat.

— Să fie clar! spuse el cu acea voce a lui care era personificarea sexului şi care îi făcea genunchii să se înmoaie. Asta este doar pentru a-ţi face ţie plăcere. Eu nu-ţi cer nimic în schimb. Nici măcar să ai încredere în mine din nou.

Ea nu se aşteptase la o conversaţie şi nici nu o dorea. Voia doar sex fierbinte şi rapid, fără timp de gândire. Mai ales că ăsta era stilul lui normal, aşa că nu se aşteptase să fie o problemă să-l convingă.

— Fă-ţi treaba fără vorbe, îi ceru ea pe un ton glumeţ.

— Nu până nu mă asculţi. Asta – degetul lui mare trecu peste sexul ei, găsind fără ezitare bobocul întărit al dorinţei de sub slipul ei – este pentru tine. În ceea ce priveşte restul, o vom lua treptat.

Îi apăsă clitorisul, degetul lui fiind exact pe locul unde ea tânjea să fie atinsă. Ea îşi arcui partea de jos a trunchiului, şoldurile ridicându-i-se involuntar.

— Înţelegi? întrebă el.

— Când mă atingi, nu pot gândi.

Chicotitul lui înfundat o excită şi mai mult.

— Tot ce-ţi cer este să accepţi ca noi să o luăm treptat de la capăt.

— Nu există „noi”. Oricum, nu-ţi doreşti asta cu adevărat, îi aminti ea cine era el în realitate.

Privirea lui se întunecă, iar maxilarele lui sexy se încleştară de frustrare.

— Iubito, asta înseamnă ceva!

— *Iubitule*, asta înseamnă sex, rosti ea uimită că putea vorbi, darămite că îşi putea menţine şirul gândurilor necesare pentru a-şi proteja inima.

Expresia lui şocată fu nepreţuită. Măcar dacă ar fi putut să-l fotografieze pentru a avea o amintire că, în sfârşit, avusese un avantaj asupra lui.

— Aşadar, aşa vrei să joci? întrebă el, degetele lui strângând-o tot mai tare.

Ea se întrebă dacă aveau să-i apară vânătăi pe piele, ştiind că existaseră nopţi când se întorsese acasă şi examinase urmele roşii lăsate de el, şi îşi amintise dorinţa care le pricinuise pe toate. Lui nu-i plăcea sexul pervers, dar îi plăcea ca ea să-l simtă şi a doua zi.

— Tu ai făcut regulile, îi aminti ea. Ea era doar cea care uitase să le creadă. Sex, nu dragoste, rosti ea repetând cuvintele spuse de el prima dată când fuseseră împreună.

El clătină din cap, uimirea citindu-se pe chipul lui frumos.

— Ai grijă ce-ţi doreşti!

Cu un mârâit înfundat, el îi trase slipul în jos pe picioare, i-l scoase şi îl puse pe marginea şezlongului. Deschisă larg în faţa lui, păsărica ei zvâcnea de dorinţă.

Cu mişcări hotărâte, el îşi trecu mâinile peste pântecul ei şi le coborî spre buzele ei umede.

— Te-ai udat pentru mine, rosti el cu voce răguşită de plăcere.

El îşi înclină capul, iar ea se încordă în aşteptarea gurii lui *acolo.* Însă el îşi lipi buzele de abdomenul ei, mângâind-o cu gura şi lingându-i pielea. Pântecul ei zvâcni, iar din ea se scurse şi mai multă umezeală. Sărutările uşoare, atât de în contradictoriu cu latura lui dură pe care ea o cunoştea, îi spuseră că el avea un plan. Unul care avea s-o frustreze la culme, în vreme ce el urma să se bucure de fiecare clipă.

Limba lui coborî de la buric până la partea de sus a sexului ei, iar ea îşi încleştă ambele mâini pe marginile şezlongului.

— Ai nevoie de ceva, îngeraş?

El îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei. Un zâmbet sexy îi ridică colţurile gurii. Ea îl privi sfidătoare.

— Nu? Bine, mie îmi convine încet şi cu grijă. *Seducţia* îmi place cel mai mult.

Fără a-şi desprinde privirea de a ei, îşi trecu degetul mare peste pliurile ei exterioare, iar ei i se opri respiraţia în gât. Apoi îşi înclină capul şi o linse temeinic, limba lui mângâindu-i buzele interioare şi exterioare, gustând-o şi tachinând-o de o parte şi de alta a clitorisului, având grijă să n-o atingă unde i-ar fi plăcut cel mai mult.

Ea îşi roti şoldurile sub el, iar el o plesni uşurel peste coapsă.

— Stai locului!

— Nu pot!

Limba lui pricepută era fantastică, iar el era nespus de încordat şi dornic să exploreze. Însă el, în loc să-i sugă clitorisul, aşa cum îşi dorea ea, continuă s-o mângâie în alte părţi. Lingând-o, gustând-o, tachinând-o până când Madison îşi dădu capul pe spate şi gemu, sunetul răsunând în spaţiul

închis şi întunecat care mirosea a mosc şi a cocos, şi, da, a sex. Până şi aerul vibra de dorinţă.

El îşi băgă degetul în ea, în continuare neatingând bobocul pulsatoriu care implora atenţie.

— O, Doamne!

El o penetră cu degetul lui lung, umplând-o, dar provocându-i o dorinţă şi mai mare decât înainte. Mai băgă un deget în ea, intrând şi ieşind din păsărica ei cu mişcări neobosite.

— Te rog, Alex!

Ei bine, se părea că putea să şi implore.

— Ce mă rogi, îngeraş?

— Mai mult, mai tare, mai repede!

Picioarele ei tremurară, coapsele zvâcniră. Se zvârcoli sub el, dar el tot nu se grăbi, devorând-o cu gura şi limba, regulând-o cu degetele.

— O, Dumnezeule! Fă ceva, Alex! Fă-mă să termin!

El îi dădu ascultare în cele din urmă. Îi strânse clitorisul între buze şi i-l supse cu putere. Stele se aprinseră în faţa ochilor ei, iar ea termină atât de repede, încât artificii explodară în capul ei. Valuri de plăcere se formau, se înălţau şi o cuprindeau la nesfârşit. Îi arcui spatele şi îşi roti şoldurile sub gura lui până se prăbuşi pe şezlong fără a mai şti de nimic din jurul ei.

Îşi veni în fire aşteptându-se să-l vadă gol deasupra ei. La acel gând, păsărică i se contractă din nou. Însă văzu că el se uita la ea cu ochii strălucind de dorinţă, cu buzele umede de sucurile ei şi cu o expresie satisfăcută pe chip.

— A fost al naibii de tare!

Ea îşi miji ochii.

— N-ai de gând…? Adică, nu vom…?

— Ţi-am spus că asta e pentru tine.

Se aşeză lângă ea, umflătura din boxerii lui fiind evidentă.

— Dar…

El puse un deget pe buzele ei.

— Am de gând să-ţi dovedesc că sunt un om de cuvânt. Poţi crede ce-ţi spun că vreau. Vreau să ai

încredere în mine. Vreau asta mai mult decât să facem sex.

Inima ei bătu cu putere, iar ea clătină din cap cu putere.

— Nu! Nu mai pot trece prin ce-am trecut. Ăsta-i sex, Alex, nimic altceva!

Minciuna îi provocă o durere în piept. El nu ştia ce însemna să ai o relaţie, să te dăruieşti cuiva şi să nu renunţi când te plictiseşti, simţi că s-a terminat sau eşti gata să treci mai departe. Însă ea ştia cum era să fie părăsită. I se întâmplase de prea multe ori.

Îşi muşcă buza de jos, iar el îşi trecu degetul mare peste gura ei bosumflată. Ei i se opri respiraţia în gât.

Privirea lui se întunecă.

— Vom vedea!

Ea clătină din cap, în acelaşi timp lingându-i buricul degetului.

— Te-a refuzat cineva vreodată? întrebă ea sperând ca el să nu remarce lacrimile de frustrare din ochii ei, durerea din voce pentru lucrurile pe care le dorea, dar nu le putea avea niciodată.

— Nu în privinţa lucrurilor importante, rosti el, sinceritatea lui surprinzând-o. Iar tu eşti ceva important. Şi ştiu cum să procedez pentru a obţine ce vreau. Şi, Madison? O privi cu fermitate în ochi. Pe tine, te vreau!

*

După ce o duse pe Madison acasă, Alex se duse la el pentru a face un duş şi a se masturba. Nu avea de ales ţinând cont de cât de excitat era în urma după-amiezii petrecute cu ea. În sfârşit, reuşise să pună din nou mâna pe ea şi fusese la fel de bine cum îşi amintea. După ce ea renunţase la reţineri, îşi exprimase clar nevoile, iar acele bariere pe care îi plăcea să le ridice atât de sus aproape că dispăruseră. Însă tot nu avea încredere în el şi al naibii să fie dacă ştia cum să procedeze în continuare.

Simţea nevoia să iasă în sera aceea, aşa că îl sună pe Jon pentru a lua cina împreună. Avocatul era unul dintre

puţinii prieteni care îi rămăseseră aproape după accident. S-o fi purtat Alex ca un ticălos o vreme, dar prietenii adevăraţi nu dau bir cu fugiţii. Doi dintre ceilalţi prieteni locuiau în Tampa când nu erau pe drumuri, iar majoritatea celor din copilărie îi fuseseră alături doar în timpurile bune, când distracţia era în toi. Odată ce binevoitorul Alex dispăruse odată cu cariera lui şi cu statutul social, plecaseră şi ei. El şi Jon erau prieteni din copilărie şi fuseseră împreună la Universitatea din Florida. Legătura lor era strânsă.

Stabiliră să se întâlnească la restaurantul lor favorit unde se serveau fripturi şi să stea la locurile lor obişnuite de la bar. Alex ajunse primul. Nick, patronul şi barmanul, le rezervase locurile după ce îl sunaseră pentru a-l anunţa. Deşi Alex nu mai era cine fusese, mai avea relaţii la care nu-l deranja să apeleze, iar aceea era una dintre ele.

Şedea pe un scaun înalt şi, aşteptându-l pe Jon, se uita la un meci de baseball când îşi auzi numele. Se răsuci şi îl văzu pe Ian apropiindu-se de el.

— Bună! Ce faci aici? întrebă Alex surprins să-l vadă pe fratele său vitreg în oraş.

Casa lui era în afara Miami-ului.

— Lui Riley i s-a făcut poftă de friptură, aşa că i-am zis că o să trec pe-aici în drum spre casă. Dar tu? Ai ieşit să bei ceva?

— Şi să cinez. Aştept pe cineva.

— Pe Madison? rosti Ian rânjind.

Ticălosul!

— Nu. Am dus-o acasă ceva mai devreme.

Ian trase scaunul de alături şi se instală pe el.

— V-a plăcut ziua liberă? întrebă el.

— De fapt, chiar ne-a plăcut.

— Am auzit că vă veţi duce la New York într-o călătorie de afaceri.

Alex încuviinţă din cap. Afacerile erau un subiect pe care îl putea discuta în siguranţă cu Ian.

— Sunt nişte conferenţiari cu care ea vrea să discute, iar eu am de gând să tatonez terenul cu antrenorul de la

Giants. Să văd cât de interesaţi ar fi.

Ian încuviinţă din cap.

— Şi m-am gândit să mă întâlnesc şi cu Gabe.

Bunicul lor, tatăl tatălui lor, avea un frate care era bunicul lui Gabe. Ambii bătrâni aveau afaceri în domeniul hotelier, iar tatăl lui Gabe îşi mutase afacerea din Miami în Manhattan.

Situaţia familiei era ciudată de ani întregi, după revelaţia că Robert Dare mai avea o familie. Însă rudele se apropiaseră de mama lui Alex şi de copii, iar Alex avea o relaţie strânsă cu Gabe.

— Am auzit că se gândeşte să deschidă încă un club, rosti Ian.

Alex încuviinţă din cap.

— Lui Gabe îi plac provocările.

Ian îşi puse un cot pe tejgheaua din spatele lui.

— Apropo de Madison…

— Nu vorbeam de ea, replică Alex încruntându-se.

— Ai făcut vreun progres pe acel front? întrebă Ian ignorându-l.

Fiindcă rânjetul nu dispăru de pe chipul celuilalt bărbat, Alex nu ştiu cum să interpreteze întrebarea.

— Chiar vrei să facem asta? Să discutăm despre viaţa mea amoroasă ca şi cum te-ar interesa?

Ian ridică din umeri.

— Poate că mă interesează.

Asta îl puse pe Alex pe gânduri, aşa că sorbi din bere pentru a avea un răgaz să-l studieze pe celălalt bărbat şi să se decidă dacă să-l creadă.

— Progresul are multe forme.

Ian încuviinţă din cap şi îi făcu semn barmanului.

— Un whisky Macallan cu gheaţă, îi ceru el bărbatului.

— Trece-l pe nota mea de plată, zise Alex.

Ian ridică o sprânceană, apoi îşi înclină capul.

— Mersi!

— Cu plăcere!

— Riley îşi face multe griji în privinţa lui Madison, spuse Ian.

Aha! Acum, întrebările aveau sens.

— Nu o voi răni din nou.

— Foarte bine, fiindcă se pare că a avut o copilărie dificilă. Cred că ăsta-i motivul pentru care ea şi Riley s-au împrietenit atât de repede.

Alex murmură un răspuns evaziv, nedorind să recunoască în faţa lui Ian că ştia mai puţine decât ar fi vrut despre femeia la care ţinea. Mare măgar egoist fusese înainte! Alex clătină dezgustat din cap.

— Ce-i? întrebă Ian.

Alex nu avea de gând să discute pe acea temă.

— Probabil că ai dreptate. Amândouă au avut copilării urâte. Tatăl lui Riley era un ticălos abuziv, iar Madison a fost crescută de asistenţi parentali.

Barmanul puse băutura lui Ian pe tejghea şi se retrase discret.

Ian ridică paharul.

— Este groaznic să fii părăsit în orice fel de un părinte, dar cine dracu' duce un copil la mall şi-l abandonează acolo?

Ian clătină din cap şi sorbi o gură zdravănă de whisky.

Alex se înecă cu berea.

Ian deschise larg ochii.

— O, la naiba! Nu ştiai?

Alex trase adânc aer în piept.

— Nu. N-aş putea spune că i-am dat de multe ori ocazia să-mi facă confidenţe cât am fost împreună.

Era neplăcut să-şi recunoască greşelile cu voce tare, dar, în clipa aceea, i se păru corect s-o facă.

Alex îşi iubea fraţii mai mici, dar ei erau mai apropiaţi unul de altul decât de el. În principal, pentru că fotbalul îi ocupase tot timpul. Îşi dădea seama că asta explica de ce îşi dorise să aibă o legătură cu Ian atunci când descoperise că are un frate cu care avea ceva în comun. Trebuia să facă ceva pentru a-şi îmbunătăţi relaţiile cu fratele şi surorile lui. La fel cum şi relaţia lui cu Ian se îmbunătăţea.

Ian îl bătu pe spate.

— Ai răbdare. Schimbarea nu e uşoară. Întreab-o pe

Riley. La naiba, întreabă-mă pe mine! Amândoi eram foarte distanţi înainte de a ne cunoaşte.

Alex îşi roti umerii înţepeniţi.

— Madison nu vrea să mă cunoască. Vrea doar sex, murmură el privindu-şi sticla de bere.

Ian izbucni în râs.

— Ce-i atât de amuzant?

— Bine ar fi să te poţi auzi plângându-te că-i un lucru rău că Madison vrea doar sex, rosti Ian chicotind.

Alex se încruntă.

— De data asta, vreau mai mult.

— Iar ea te face să munceşti pentru asta?

El clătină din cap.

— Ea nu face astfel de jocuri.

Asta era problema. Madison vorbise serios. El o rănise, iar ea se închisese în sine şi nu era dispusă să-i ofere şansa de a o face din nou. Dar măcar acum ştia mai bine ce îi trezea interesul.

— Chiar a abandonat-o taică-su într-un mall? întrebă el, stomacul strângându-i-se la acel gând.

O fetiţă blondă căutându-şi tatăl în acel loc uriaş, monstruos, plin de străini. Se cutremură.

— Ian Dare?

Un chelner se apropie de el, aducându-i ce comandase.

— Mulţumesc! spuse Ian luând punga.

— Puteţi plăti la bar.

Ian încuviinţă din cap şi se întoarse spre Alex.

— Ţi-am zis suficient, dar presupun că ar trebui să-ţi spun ce mi-a zis Riley. Dacă chiar te interesează Madison, va trebui să ai răbdare şi să te pregăteşti pentru o cursă lungă.

Alex îşi înclină capul.

— Îţi mulţumesc!

Ian îi zâmbi posomorât. O tăcere neplăcută se instală între ei.

— Cred că ar fi cazul să-i duc nevesti-mii mâncarea.

— Felicitări! Scuze că nu ţi-am spus mai devreme.

Cred că încă mai am de lucru la partea cu egoismul.

Ian rânji.

— Am auzit că face parte din farmecul tău.

— Ticălosule! murmură Alex.

Ian plecă râzând, lăsându-l pe Alex singur cu tulburătoarea informaţie despre Madison.

*

Madison ajunse acasă la mama ei vitregă duminică dimineaţă devreme, intenţionând s-o ajute să se mute la azilul aflat la câţiva kilometri distanţă. Avea la ea documentele care îi permiteau să o ia pe Franny cu ea, în caz că Eric apărea pentru a provoca o dispută. Spera să fie aşa pentru că certurile şi zgomotele puternice îi făceau rău mamei lui. Însă ar fi fost bine pentru Franny să-l aibă pe fiul ei alături când intra într-un loc nou.

Se decise să stea un timp cu Franny şi să vadă cum se simţea înainte de a o urca în maşină. Până atunci, infirmiera avea să-i încarce lucrurile în automobil.

— Franny? rosti Madison intrând în bucătărie.

Franny era îmbrăcată, şedea pe un scaun şi privea pe fereastra de dincolo de masă. Întoarse capul şi se uită la Madison.

— Grade, de ce ai ajuns atât de târziu?

Madison suspină. Grade era sora lui Franny, care murise cu cinci ani în urmă.

— Traficul a fost aglomerat, răspunse ea ştiind că era mai bine s-o lase pe Franny în apele ei decât s-o supere cu faptul că nu-şi amintea. Astăzi, te vom duce la noua ta casă.

Franny nu comentă. Madison se aşeză pe un scaun, alături de ea. Părul castaniu înspicat cu alb al celeilalte femei fusese pieptănat de infirmieră, iar hainele, alese tot de ea. Madison se îngrijoră că lui Franny avea să-i lipsească Linda, apoi se gândi că oricum era puţin probabil s-o ţină multă vreme minte pe infirmieră.

— Pereţii sunt bleu, aşa cum sunt cei din camera ta

de-acum. Ai spus că acesta este unul dintre motivele pentru care ai ales acel loc.

— Îmi place albastrul. Este culoarea mea favorită. Şi a fost şi a lui Daniel, zise Franny, iar Madison îşi dădu seama că mama ei vitregă era din nou cu ea.

— Tot ce eşti obişnuită să ai în jur, tablourile, bibelourile, pe toate le vei lua cu tine.

Ea mângâie mâna lui Madison.

— Eşti tare bună cu mine!

Madison înghiţi un nod.

— Şi tu ai fost bună cu mine, spuse ea zâmbind.

— Putem pleca? Nu mai vreau să stau aici şi să-mi doresc să nu fi trebuit să plec, rosti Franny.

Madison se ridică şi întinse mâna spre ea. Franny îşi puse palma ceva mai mică şi mai îmbătrânită în a ei şi porniră spre maşină.

Eric nu apăru, aşa că povara tranziţiei rămase integral pe umerii lui Madison. Însă infirmiera deja încărcase lucrurile cele mai importante şi mai necesare, iar după ce Madison o urcă în maşină, călătoria decurse fără probleme.

Instalarea lui Franny nu fu la fel de uşoară. După ce intrară în noul ei cămin, Franny deveni refractară şi certăreaţă. Nu era ceva ce se întâmpla adesea, însă infirmiera îi spusese că se repetase destul de des în ultimul timp. Acest lucru le convinsese să grăbească mutarea ei la azil. Madison spera că bătrâna avea să se obişnuiască mai repede cu noile îngrijitoare după plecarea ei.

După ce discută cu directorul, se întoarse în camera lui Franny şi o găsi ţipând la noua ei asistentă, care îi adusese mâncarea pe o tavă.

— Franny, ea e Sharon, îţi aminteşti? Ai făcut cunoştinţă cu ea când am sosit.

— Afară! urlă Franny.

Madison se apropie de ea.

— Ascultă…

— Din vina ta, sunt aici! Te urăsc! ţipă Franny înşfăcând tava cu mâncare şi aruncând-o spre Madison.

Ea se feri, iar asistenta o luă de braţ şi o conduse

afară din cameră. Tremurând îndurerată, Madison se sprijini de peretele din coridor.

— Îmi pare rău! rosti Sharon, asistenta de vârstă mijlocie. Astfel de lucruri se întâmplă adesea în perioada de acomodare. Lăsaţi-i un răgaz şi îşi va reveni.

Madison înghiţi un nod.

— Sper! Vă rog, sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine.

— Bine, spuse Sharon şi o bătu pe umăr.

Madison plecă de la azil simţind că deprimarea o învăluia ca un giulgiu. Intră în maşină, porni motorul şi îşi sprijini capul de volan înainte de a-şi începe drumul.

Dacă era deşteaptă, se ducea acasă şi se băga în pat. Dar avea nevoie de un umăr pe care să plângă. Riley era însărcinată, se simţea rău şi era ocupată cu soţul şi viaţa ei. Îşi promisese că nu se va baza pe Alex, însă umărul lui era singurul pe care şi-l dorea.

Şi era singura persoană din viaţa ei la care îşi imagina că putea apela.

Capitolul 5

Alex se duse la sala de sport de la ultimul etaj al clădirii în care locuia. Nu mai juca el fotbal, dar refuza să-şi piardă condiţia fizică. Ian îi dăduse acces la sala de la stadion, dar, antrenându-se alături de jucătorii de la Thunder, încă se simţea înconjurat de adversari. Pentru noua lui slujbă era util că făcea ce predica, însă el se menţinea în formă pentru sine. Îşi termină exerciţiile şi îşi şterse cu un prosop sudoarea de pe faţă.

După ce îşi strânse lucrurile, îşi verifică telefonul şi văzu un număr necunoscut. Indiferent cine o fi fost, îi lăsase un mesaj. În timp ce aştepta liftul, îl ascultă.

— Bună, Alex! Sunt Rachel Bradley.

Iubita lui din liceu. Cea de care crezuse că era îndrăgostit. Înainte de a-l fi rănit profund.

— Ştiu că a trecut multă vreme, dar vreau să discut

ceva cu tine. Dacă mă suni, cred că vei considera că a meritat.

Închise telefonul fără să asculte mai mult, amintirile perioadei cât fusese cu Rachel revenindu-i în minte. Se combinaseră imediat după ce intrase la Universitatea din Florida şi rămăseseră împreună patru ani. Crezuse că aveau un viitor împreună. Dar ea nu avusese nicio intenţie să se mărite cu un fotbalist şi să ducă o viaţă care presupunea absenţe îndelungate din oraş şi cârduri de admiratoare adunate în jurul lui. Desigur, ar fi fost drăguţ dacă ea i-ar fi spus asta cât fuseseră împreună, în oricare dintre ocaziile când el pomenise de viitorul lor. Însă nu o făcuse. Preferase să se despartă de el după absolvire.

Rachel pe care şi-o amintea nu fusese o fată rea. Nu se folosise de oameni pentru propriul avantaj. Doar că nu avusese niciodată curajul de a-i zice că el voia mai mult decât ea. Iar el se simţise ca un prost pentru că îşi dăruise inima cuiva care nu o dorise deloc.

Clătină din cap nefiind nici măcar curios de ce îl suna după atâta vreme. Ea îi făcuse destul rău, iar el învăţase o lecţie dură, pe care nu o uitase de-atunci şi care pregătise terenul pentru non-relaţiile pe care le avusese după ea. După Rachel, nu mai fusese niciodată tentat să lase pe cineva să se apropie de sufletul lui.

Până la Madison.

Clătină iarăşi din cap ştiind că întoarcerea în trecut n-ar fi făcut altceva decât să-i producă frustrare. Se maturizase destul şi avusese suficiente femei pentru a avea încredere că Madison nu era genul care să-şi ascundă sentimentele de el. Ea spunea ce gândea şi gândea ce spunea. El înţelegea cum era ea şi de ce. Intenţiona să iasă din zona lui de confort pentru a o avea, cu toate că ştia cât de tare se străduia ea să-i reziste. Se gândi că nu avea nevoie ca mesajele lui Rachel să-i zăpăcească mintea, aşa că îl şterse pe cel primit.

Coborî cu liftul până la apartamentul lui şi fu surprins s-o găsească pe Madison sprijinită de uşă.

— Madison?

Ea îşi ridică spre el ochii înlăcrimaţi.

— Hei!

Întinse braţele spre ea, iar ea se cuibări la pieptul lui. Habar n-avea ce o adusese acolo şi detesta s-o vadă atât de îndurerată, dar faptul că ea venise la el deschidea o lume a speranţei cum el nu mai simţise. El era transpirat şi probabil că mirosea din pricina antrenamentului, dar ei păru să nu-i pese când îşi lipi capul de pieptul lui.

Ţinând-o în braţe, simţi că i se strânge inima de durerea ei, ceea ce îi spuse că sentimentele pentru ea deveneau tot mai puternice. Iar faptul că le dorea trainice, nu să scape de ele, zicea multe despre schimbările produse în el după acel accident nenorocit. O strânse cu putere în braţe şi o lăsă să se elibereze de durere până când plânsul ei tăcut încetă în cele din urmă.

— Hai înăuntru! rosti el deschizând uşa apartamentului.

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi pare nespus de rău că am apărut la uşa ta, iar apoi m-a apucat o criză de plâns.

— Nu-i nimic!

Încuie uşa în urma lor şi puse cheia unde se nimeri. Ea îl urmă în bucătărie, unde el scoase o apă cu vitamine din frigider.

— Vrei ceai cu gheaţă? întrebă el arătând spre marca de ceai îmbuteliat care îi plăcea ei.

Ea încuviinţă din cap, iar el îi umplu un pahar.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el.

— Astăzi, am dus-o pe Franny la azil. Am ajutat-o pe infirmiera ei s-o mute din casa în care a locuit cea mai mare parte a vieţii ei şi am dus-o într-un loc străin, ales de ea, dar pe care nu l-a recunoscut. Îşi şterse ochii înlăcrimaţi. A fost furioasă şi rea, ceea ce s-a întâmplat tot mai des în ultima vreme. Doctorii spun că e din pricina bolii, dar… Se opri, evident încercând să-şi vină în fire. Nici nu ştiu când e mai rău. Când nu-şi aminteşte deloc de mine sau când aruncă cu lucruri în mine şi zice că mă urăşte.

Of, Doamne! O strânse de mână.

— Îmi pare rău!

Ea se sili să zâmbească.

— Da. Şi mie.

— Fratele tău vitreg nu te-a ajutat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Mi-a lăsat un mesaj telefonic drăgăstos, pe care l-am primit în timp ce te aşteptam. A spus că, din moment ce a fost decizia mea, n-aveam decât să mă descurc şi să suport consecinţele. Ticălosul!

— Genul ăsta de comportament ar trebui să-ţi fie de ajutor la tribunal.

— Sper! Doar că nu ştiu.

Părea atât de înfrântă, încât el nu ştiu ce să facă pentru a o ajuta să se simtă mai bine.

— Apreciez că m-ai ascultat, dar trebuie să plec. Tu probabil că vrei să faci un duş, iar eu îţi stau în cale.

Se ridică în picioare. El sări de pe scaun hotărât s-o facă să rămână acolo.

— Ai luat cina? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— De prânz, ai mâncat? întrebă el pentru că fusese ocupată cu mama ei vitregă şi nu se preocupase de sine.

— Nu.

El se încruntă, dar nu fu surprins.

— Atunci, vom mânca! Eu voi comanda cina, iar apoi, mă duc să fac un duş. Bine?

Madison încuviinţă din cap.

— Mi-ar face plăcere, rosti ea cu voce slabă.

— Fă-te comodă! Mă întorc repede.

Ea se instală pe canapeaua supradimensionată, aceasta şi televizorul uriaş fiind singurele lucruri pe care le luase din vechea lui casă.

— Telecomanda e pe masă, spuse el înainte de a se îndrepta spre dormitor.

Făcu rapid un duş, dorind să se întoarcă la ea cât mai curând posibil. Madison era acolo, iar el îşi dădea seama că era foarte vulnerabilă. Că era un moment de cotitură. Nu avea de gând să profite, dar intenţiona să-i fie alături şi să

o convingă că nu mai era singură.

*

Madison îşi masă braţele şi se cuibări pe comodele perne de velur de pe canapeaua lui Alex. Nu porni televizorul pentru că acela era primul minut de relaxare din acea zi, iar ea au dorea decât să zacă. Şi să savureze faptul că, cel puţin pentru moment, nu trebuia să înfrunte viaţa de una singură. Se gândi că era extraordinar de bine să nu fie singură, apoi închise ochii şi încercă să uite de tot ce era rău.

Nu ştiu cât timp trecu până simţi canapeaua lăsându-se sub greutatea unui trup.

— Bună! rosti Alex cu vocea lui gravă, care era atât de sexy.

Ea se uită la el şi zâmbi.

— Bună!

El purta nişte pantaloni de trening din nailon, nu avea tricou şi mirosea atât de bine, încât ea îşi dori să se bage sub pielea lui. În clipa aceea, nu mai avea putere să se opună atracţiei lui.

— Te simţi ceva mai bine? întrebă el mângâindu-i obrazul cu un deget.

— Da.

— Mă bucur că ai venit la mine.

Ea zâmbi.

— Mă bucur că am avut unde să vin.

— Madison…

Soneria de la intrare îl întrerupse.

— A sosit cina. Mă duc s-o iau, spuse el.

După câteva minute, şedeau la masă şi mâncau pastele lui Emilio. Spre surprinderea ei, nu doar că se simţea mai bine, dar îi era şi foame.

Nu dorea să se concentreze asupra propriei vieţi şi asupra problemelor ei, iar el părea că înţelegea. Vorbiră despre serviciu şi sarcina lui Riley şi râseră de faptul că Ian dădea fuga să-i îndeplinească poftele stârnite de sarcină.

— Chiar s-a îmbunătăţit relaţia ta cu Ian? întrebă ea, sperând că nu-l va deranja să vorbească despre asta.

În trecut, el evitase mereu să vorbească despre sine, determinând-o şi pe ea să facă acelaşi lucru. Ştia că acela era modul lui de a păstra o distanţă între ei, iar în rarele ocazii când îi scăpase vreun lucru intim despre el, se grăbise să-şi refacă zidurile de apărare. Ea nu credea cu adevărat că va ajunge prea departe de data aceea, dar îşi dorea să ştie, aşa că se decise să-l întrebe. În plus, era mai bine să îndrepte lumina reflectorului spre familia lui decât spre faptul că ea nu avea o familie.

— Când m-am întâlnit cu el la restaurant, a părut... să-l intereseze mai mult viaţa mea. Desigur, este posibil s-o fi făcut ca să râdă pe seama mea. Nu sunt sigur.

Ea chicoti când auzi ce-i trecea lui prin minte.

— Din câte am văzut eu, Ian nu e omul care să vorbească mult, iar ce spune crede. Dacă te-a întrebat, înseamnă că-l interesează.

El ridică o sprânceană.

— Crezi? Tăcu şi se gândi puţin. Probabil că ai dreptate. Pe mine mă interesează el. M-a interesat întotdeauna. Bănuiesc că ăsta-i motivul pentru care m-a deranjat atât de tare faptul că el n-a simţit la fel. Dar acum înţeleg de ce.

Îşi terminară cina, iar ea îşi dădu farfuria deoparte, fiind mai interesată de ce îi dezvăluia el decât de strânsul mesei. Alex chiar i se confesa, iar ea era fascinată de fiecare cuvânt.

— Chestia este că eu n-am avut o copilărie rea, continuă Alex. Adică nu eram prost. Ştiam că era ceva în neregulă între mama şi tata. El locuia cu noi, dar părinţii mei nu erau căsătoriţi, iar noi nu aveam numele tatii. Ceea ce era neobişnuit oricum priveai lucrurile.

— Ştiai de ce nu erau căsătoriţi?

El clătină din cap.

— Când am mai crescut, a fost suficient să apăs câteva taste şi am aflat tot ce aveam nevoie să ştiu despre Robert Dare, magnatul din domeniul hotelier.

— Of! exclamă Madison cu blândeţe.

El ridică din umeri, evident nederanjat de acea amintire.

— Era ciudat. Nu ne durea atât de tare cum ar fi trebuit, probabil fiindcă ştiam că avem un tată care ne era mereu alături.

— L-ai întrebat? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

— Într-o seară, am dat năvală în dormitorul lor şi i-am cerut răspunsuri. S-a dovedit că mama a ştiut de la început că el avea o altă familie. El mi-a zis că era complicat şi că voi înţelege mai bine când voi fi mai mare, dar că, în esenţă, căsătoria lui fusese doar de convenienţă. Clătină din cap. În mod cert, era mai mult de-atât din moment ce aveau copii, dar, la vremea aceea, nu m-am gândit prea mult la asta. Abia la 15 ani, mi-am dat seama.

— Când Sienna s-a îmbolnăvit? întrebă Madison cunoscând delicatele detalii de la Riley.

— Leucemie infantilă. Se cutremură vizibil. Micuţa mea soră, bolnavă de moarte. Am crezut că o vom pierde. Mama chiar ne-a pregătit pentru asta folosind aceste cuvinte. Iar când mă uitam la Sienna în rarele ocazii când ni s-a permis s-o vizităm la spital… era evident de ce ei erau atât de speriaţi, rosti el cu voce răguşită şi tulburată.

Incapabilă să se abţină, se ridică şi se apropie de el dorind să-l îmbrăţişeze pentru a-l alina. El o trase în poala lui, fiind limpede că dorea o apropiere tandră. Având în vedere ziua pe care o avusese, şi ea avea nevoie de acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Tata nu a avut de ales şi s-a dus la soţia lui – mama lui Ian – pentru a o ruga ca şi ceilalţi copii ai lui să facă teste de măduvă.

— Uau! Parcă ar fi o telenovelă.

— Totuşi, a fost dureros de real. Cred că atunci toată lumea a trebuit să conştientizeze adevărul. Tata avea o soţie şi o familie care s-au dovedit a nu şti nimic de mama şi de ceilalţi copii ai lui. Aşa ne-am lămurit cu toţii că tata

este categoric un ticălos egoist.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile rapide ale inimii.

— Am minţit când am zis că nu mă deranja că nu aveam acelaşi nume ca al tatii. Mă deranja. Dar cred că uram să mă gândesc la motivul pentru care eram diferiţi. La ce însemna asta.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată să mă gândesc la părinţii mei, murmură ea.

— E ceva despre care vrei să vorbeşti acum? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Aşadar, în seara asta îmi deschid eu sufletul?

Ea zâmbi ştiind că el nu putea vedea.

— A venit vremea, nu crezi?

Chicotind lui înfundat se reverberă prin ea, însă Madison nu avu niciun dubiu că, într-o zi, va trebui să-i întoarcă favoarea.

— Ei bine, pe de o parte, eram recunoscător că aveam un tată care ne era alături. Pe de alta… copiii pot fi foarte răi.

— Râdeau de tine? întrebă ea îngrozită pentru el.

Cu toate că nu era surprinsă. Şi ea avusese parte de batjocură din pricina hainelor la mâna a doua şi a familiilor „false”.

— Ne-au numit bastarzi nu doar o dată. Eu eram suficient de mare pentru a riposta, la fel şi Jason. Nimeni nu ne-a mai deranjat după ce am reacţionat prima dată. Era uşor să-mi apăr poziţia. În copilărie, credeam ce mi se spusese, şi anume că părinţii mei nu credeau în instituţia căsătoriei.

Îi mângâie alene părul, iar ea suspină mulţumită.

— Dar acum? întrebă ea receptivă ca întotdeauna.

— După ce am crescut, mi-am dat seama de răul făcut de tata. Pentru Ian a fost mai greu decât pentru mine.

— Din câte mi-a zis Riley, Ian şi-a idolatrizat tatăl. Deziluzia lui a fost cumplită.

Alex încuviinţă din cap.

— În timp ce tata era cu noi, Ian şi cei patru fraţi ai lui credeau că e în călătorii de afaceri. Nu era bătător la ochi pentru că avea hoteluri în toată ţara, iar ei erau obişnuiţi să aibă un tată absent. Apoi el veni şi le ceru măduvă osoasă pentru un copil despre care ei nu ştiau nimic, ocazie cu care aflară că existau o altă femeie şi alţi patru copii. În aceste condiţii, era de mirare că el ajunsese să nu mai creadă în relaţii?

— Totuşi, în ciuda acestei situaţii, mama lui Ian a îngăduit ca ai ei copii să fie testaţi. Asta este ceva fantastic.

— De acord. Şi pe post de cireaşă pe tortul deja împuţit, tata a decis să ceară divorţul din moment ce se aflase totul. S-a însurat cu mama de îndată ce a putut. Alex gemu. Este ca mizeriile pe care le vezi la reality-show-uri. Aşa încât nu-i de mirare că Ian nu ne putea suferi. El a devenit liantul care i-a menţinut uniţi pe mama şi fraţii lui, iar noi ne-am ales cu tatăl pe care oricum l-am avut mereu, dar şi cu numele lui.

— Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta, îl asigură ea.

— Poate că nu, dar am fost prea greu de cap ca să pricep asta. Mă gândeam că m-am ales cu un frate grozav, care juca fotbal pentru Universitatea din Florida. Doream să calc pe urmele lui. Să fiu ca el.

— Doar că el nu voia să aibă de-a face cu tine.

— Iar din acest motiv, lucrurile au luat-o rău razna între noi, rosti Alex recunoscând pentru prima dată acest lucru cu voce tare, dar şi pentru sine.

— Sunt convinsă că te-a durut, spuse Madison ridicând capul spre el.

Îi privi ochii întunecaţi şi chipul frumos, care exprimau confuzia şi durerea pe care le păstrase ascunse. Faptul că el îi dezvăluise toate acele lucruri îi alungă apăsarea permanentă din piept.

— Da. Şi după cum ştii, nu reacţionez bine când sunt rănit fizic sau sentimental.

Îşi trecu degetul mare peste buza ei inferioară. Ea îi linse degetul uşor sărat şi făcu tot posibilul să nu geamă ca

urmare a contactului intim. El îşi drese glasul.

— În fine, atunci a început rivalitatea oficială dintre mine şi Ian.

— Iar Riley i-a pus capăt, concluzionă ea, iar el încuviinţă din cap.

— Pot să te întreb ceva? întrebă ea uitându-se în altă parte.

El îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi.

— De ce nu? Se pare că în seara asta sunt dispus să răspund la întrebări.

Ea refuză să-i întâlnească privirea.

— Ai… sau ai avut vreodată pentru Riley alt sentiment decât cel de prietenie? Ăsta a fost motivul pentru care i-ai făcut atâtea greutăţi când l-a cunoscut pe Ian? O doreai pentru tine?

Pusese întrebarea care o chinuise întotdeauna, chiar dacă ştia că Riley nu avusese niciodată decât sentimente frăţeşti faţă de Alex.

El îi ridică bărbia, silind-o să se uite în ochii lui şi să-l înfrunte şi pe el, dar şi întrebarea extrem de relevantă.

— Nu, Riley nu mă interesează în acest mod. Însă pentru ca mărturisirea să fie completă, trebuie să-ţi spun că, la un moment dat, am încercat să mă combin cu ea.

Stomacul lui Madison se strânse din pricina recunoaşterii, dar ea dorise să afle, aşa că trebuia să accepte răspunsul la întrebarea ei.

— Ce pot să zic? Sunt bărbat, iar noi suntem idioţi câteodată.

Chicoti, evident încercând să risipească tensiunea. Madison nu râse. El îi cuprinse chipul în palme.

— În afară de o prietenie de-o viaţă, nu e nimic între mine şi Riley. Îmi este ca o soră. Când eram adolescenţi, am salvat-o dintr-o situaţie dificilă, ceea ce ne-a legat şi mai mult, însă asta-i tot. Acum există o singură femeie care mă interesează, rosti el cu un glas răguşit.

Îşi îndepărtă degetul mare şi îi acoperi buzele cu ale lui, mişcându-le dintr-o parte în alta şi făcând-o să deschidă gura. Nu trebui să se străduiască prea tare. Apărarea ei era

slăbită, iar dorinţa, puternică. El era Alex, cel pe care îl dorise de foarte mult timp. Chiar şi după ce ieşise din viaţa ei şi ar fi trebuit să-l urască, tot îl dorise. Depărtându-şi buzele şi lăsându-l în ea, se gândi că urma să-l aibă.

Alex îşi dădu seama că, răspunzând întrebărilor lui Madison, primise şi el răspunsuri şi se decise că venise timpul. Ea era pregătită să reia relaţia. Dar nu de unde o lăsase, ci dintr-un punct nou. Dorinţa care îi consuma nu doar trupul, ci şi sufletul era categoric ceva nou pentru el. Iar faptul că îşi dădea seama de asta şi nu o lua la goană era şi mai nou.

— Sus! rosti el decizându-se să preia controlul.

Ea se ridică. Se sculă şi el, o luă de mână şi o duse spre canapea, unde ea se întinse şi îi făcu loc să se culce lângă ea. El o privi în ochi şi îi trase părul după ureche, momentul fiind cât se poate de intim.

Ea îşi apropie capul de al lui, iar el îşi trecu limba peste îmbinarea buzelor ei. Îşi băgă degetele în părul ei şi îi înclină capul în poziţia perfectă pentru ca el să aibă un control total. Îşi coborî mâna pe trupul ei, apucă poalele tricoului, i-l ridică şi i-l trase peste cap. Îi cuprinse încheieturile cu o mână, o ţinu locului, apoi îi apăsă partea de jos a corpului cu şoldurile lui, ţintuind-o pe canapea. Penisul lui îşi găsi culcuş între coapsele ei, erecţia fiind tare şi dureroasă, dar aflându-se exact acolo unde o dorea el.

— Vreau să mă culc cu tine, îngeraş, spuse el, vocea lui joasă şi gravă dezvăluind intensitatea foamei şi dorinţei pentru ea. Vreau să intru atât de adânc în tine, încât să nu ştiu unde mă termin eu şi unde încep tu.

Ochii ei licăriră la auzul cuvintelor lui.

— Atunci, fă-o!

Trupul lui se cutremură auzind dulcea ei acceptare. Îi sărută buzele, îi mângâie gâtul cu gura şi dinţii lui. Coborî spre umăr ciugulindu-i pielea fină până când ea deveni inertă şi docilă sub el. Continuă coborându-i sub sân cupa sutienului. Strângând-o mai tare de braţ, luă în gură sfârcul ei deja întărit şi îl supse cu putere.

Ea gemu şi încercă să-şi elibereze mâinile, dar el o

ţinu cu fermitate. Scâncetul ei îi spuse că îl dorea. Şoldurile ei se ridicară spre ale lui. Să intre adânc în ea în clipa aceea ar fi fost prea uşor. I-ar fi oferit ei eliberarea dorită, dar nu i-ar fi dovedit că avea nevoie de el.

Îşi petrecu mai mult timp cu sânii ei, dându-i jos sutienul de dantelă pentru a-i putea cuprinde în palme şi frământa în vreme ce îi zgândărea sfârcurile cu limba şi cu dinţii. Văzându-se cu mâinile eliberate, ea şi le încleştă în părul lui, implorându-l să nu se oprească şi să continue, nevoia ei fiind atât de intensă cum îşi dorise el.

Avea sânii sensibili, iar el adora să-i savureze ştiind că ea îşi ieşea din minţi, aceeaşi dorinţă pulsând cu putere şi în venele lui.

— Alex, te rog!

Şoldurile ei se mişcară sub ale lui, antrenându-i mădularul.

— Spune-mi ce vrei, rosti el printre dinţii încleştaţi pentru că îi era foarte greu să se abţină.

Înceţoşaţi, ochii ei albaştri îl priviră. Ochii pe care îi văzuse în vise, care îl ajutaseră în timpul coşmarurilor. Abia în clipa aceea, îşi dădu seama cât de mult se bazase pe amintirea ei.

Fiind gata să o posede în toate modurile posibile se gândi că, în curând, ea avea să fie mult mai mult decât o amintire.

Capitolul 6

Trupul lui Madison pulsa de dorinţa care îi invadase toată fiinţa. Sfârcurile îi deveniseră sensibile ca urmare a chinului senzual care părea că nu se va sfârşi niciodată. Ori de câte ori o lingea, o ciugulea şi o atingea, dorinţa i se intensifica şi mai tare. Îl trăgea de părul mătăsos, implorându-l fără cuvinte s-o umple, iar când asta nu funcţionă, se rugă de el cu voce tare. Însă el nu-i dădu ascultare, preferând să-i ignore sexul care pulsa, în

favoarea excitării ei până la limita durerii.

El se ridică.

Madison nu fusese niciodată mai conştientă de forţa lui Alex decât în clipa aceea, când trupul lui tare şi superb se întinse peste al ei. Tatuajele – pe care recunoscuse de bunăvoie că şi le făcuse dintr-un teribilism juvenil – îi acopereau antebraţele, umerii largi şi bicepşii proeminenţi. Însă el se străduia să se abţină. De ce?

Aceea era întrebarea năucitoare.

El îşi mişcă şoldurile, erecţia lui tare frecându-se de clitorisul ei prin şort şi chiloţi. Ea avea nevoie de eliberare, dar el i-o refuza, la fel şi pe a lui.

— Spune-mi, îngeraş, ce vrei?

Vocea lui răguşită spori tensiunea sexuală dintre ei.

— Pe tine! rosti ea aproape fără suflare. Pe tine te vreau!

El se rostogoli brusc de pe ea, se ridică şi îşi dădu jos pantalonii de trening. Ea reuşi să scape la fel de repede de şort şi chiloţi. Apoi, pe neaşteptate, el o luă în braţe şi porni spre dormitor. Ea scoase un mic ţipăt şi îl cuprinse în braţe, perfect conştientă de duritatea trupului masculin când se lipi de el.

— Ce faci?

— Te duc în pat.

— Îmi place cum sună.

Îl sărută pe maxilar şi îi ciuguli lobul urechii, ciupindu-i uşurel înainte ca el s-o pună pe patul mare.

— Oferă mult loc de manevre, spuse el zâmbind.

Se întinse pe ea, erecţia lui groasă alunecând pe păsărica ei umedă, iar ea gemu la contactul intim.

— E bine? întrebă el luându-şi mădularul într-o mână şi frecându-l de clitorisul ei.

— O, e foarte bine!

Valuri plăcute o cuprinseră, iar ea se arcui spre el, având nevoie de o presiune mai mare. Având nevoie de el.

El o frecă mai apăsat, cunoscând ritmul şi atingerea dorite de ea. Nu uitase. Ştia exact ce o făcea să termine. Erecţia lui era groasă şi tare şi o ducea tot mai sus pe

culmile plăcerii. Orgasmul se apropia, valurile de senzaţii o copleşeau, iar deodată, ceea ce îi păruse de neatins se produse când Alex o duse dincolo de limite.

— Da, Alex, da! gemu ea.

Încă tremura în urma orgasmului când el o pătrunse.

— Da, îngeraş, eu sunt.

Era alunecoasă ca urmare a orgasmului, pregătită pentru el, şi îl acceptă cu uşurinţă. El îi umplu golul dureros, însă ceea ce o sperie cel mai tare fu valul de senzaţii care însoţi intrarea lui în ea. El se retrase, apoi se împinse şi mai tare, oprindu-se când intră cu totul în ea. Ea se încleştă în jurul lui, ţinându-l strâns.

— Eşti atât de bună! Fierbinte şi udă.

Îşi mişcă şoldurile, iar ea suspină de încântare pură.

— Vreau să termini din nou, iar de această dată să-mi strigi numele.

Ea se arcui spre el, trăgându-l imposibil de mult în ea.

— Te rog, grăbeşte-te!

Privirea lui întunecată se încleştă cu a ei.

— Asta şi vreau, murmură el şi începu s-o penetreze cu toată dorinţa care îi pulsa nebuneşte în vene.

— Da, da! gemu ea simultan cu pătrunderile lui.

Intrând şi ieşind, o duse către nirvana. Fiecare mişcare şi unduire a şoldurilor lor o ducea tot mai sus.

Alunecoase şi încinse, trupurile lor se contopeau cu putere. El o sărută, limba lui imitând mişcările corpurilor în timp ce o devora. Cu fiecare pătrundere hotărâtă, pelvisul lui se izbea de sexul ei, ducând-o tot mai aproape de orgasm.

— O, Alex! exclamă ea gemând.

— Da, îngeraş. Mai ai puţin.

— Da!

Întreaga ei fiinţă tremura de plăcerea frecării neobosite a trupurilor. Îl apucă de umeri, îşi înfipse adânc unghiile în carnea lui şi îşi arcui şoldurile spre el.

El intensifică ritmul, iar în clipa aceea ea începu să tremure cu putere.

— Alex, da, da, da! strigă ea în vreme ce lumea ei

exploda, iar el termină în ea cu jeturi fierbinţi pe care ea le simţi pretutindeni.

Cu răsuflarea întretăiată, el se prăbuşi pe ea, trupul lui mare fiind cald şi greu. Ea îşi dădu imediat seama de realitatea a ceea ce făcuse, dar nu putea regreta ceva aşa minunat. Aşa că îşi îngădui să se bucure de sexul minunat, de orgasmele fenomenale şi de bărbatul care i le oferise.

Suspină satisfăcută.

Alex se sprijini într-un cot şi se uită în ochii ei, intensitatea lor tulburând-o. Dar era normal să se simtă aşa după ceea ce împărtăşiseră.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Ca niciodată, răspunse ea. A fost fantastic!

Zâmbetul lui sexy spuse că era de acord.

— Aşadar, când vom mai putea face asta din nou?

Era suficient să se uite la el pentru a-şi dori să revină în braţele lui.

— Să începem cu ceea ce este mai important. Îşi drese glasul. N-am folosit protecţie. Ar fi trebuit să iau un prezervativ, dar…

Ea suspină îndelung.

— Încă iau pastile.

Dar fuseseră neglijenţi, iar ea ştia asta. El răsuflă uşurat.

— Bine! Iar eu nu am fost cu nimeni după ce ne-am despărţit.

Ceea ce, dacă era să-l creadă, însemna că avea intenţii serioase în privinţa ei. Alungă acel gând, nedorind să-şi facă speranţe. Ce se întâmpla era plăcut, iar ea intenţiona să se bucure de asta. De cât mai multe ori posibil.

— Eşti tăcută.

— Mă gândesc.

— Vorbesc serios! Ţi-am zis că m-am schimbat. Lovitura aia la cap mi-a deschis ochii. Îi cuprinse maxilarul în palmă. Nemaivorbind de faptul că n-am putut să mi te scot din minte.

Ea înghiţi un nod, cuvintele lui evident mergându-i la

suflet.

— Serios?

El se aplecă şi îşi trecu buzele peste ale ei.

— Da. Acum, mai vrei s-o facem din nou?

Ea râse şi se urcă pe el, încălecându-l cu trupul ei gol. Flecărelile nu aveau niciun rost, ci doar plăcerea. Cu asta, se putea descurca.

El o apucă de fese şi zâmbi.

— Prezervativele sunt în sertar. Ia unul şi călăreşte-mă! rosti el cu ochii întunecaţi de dorinţă.

Ea luă un prezervativ, îl scoase încet din ambalaj şi îi acoperi lent erecţia mătăsoasă înainte de a-l încăleca şi a se lăsa centimetru cu centimetru pe mădularul lui lung şi gros. Apoi făcu ce-i ceru el şi începu să se mişte.

Alex trebui să facă eforturi pentru a deschide ochii ca să vadă expresia de pe chipul lui Madison şi să nu se concentreze exclusiv asupra pereţilor alunecoşi care îl ţineau captiv în dogoarea trupului ei. Acum, ştia de ce nu se putuse hotărî să aibă de-a face cu altă femeie. Niciuna nu îl făcuse să se simtă astfel. Iar fiindcă nu se mai opunea sentimentelor sale, senzaţiile, dar şi altceva îl copleşiră.

Avu nevoie de toată puterea voinţei ca să n-o trântească pe spate şi să n-o posede cu forţă şi repede. Însă ea îi storcea mădularul, iar după expresia de pe chipul ei, se părea că îi făcea o plăcere deosebită. Arăta superb călare pe el, cu capul înclinat, cu buzele întredeschise, cu părul pe umeri. O apucă de coapse, iar ea gemu, îşi înălţă capul şi îl privi în ochi, pupilele ei fiind dilatate.

— Schimbăm poziţia? întrebă ea.

El zâmbi.

— Cu plăcere!

Ieşi din ea, se ridică şi o trase pe marginea patului.

— Ăăă, nu sunt sigură că la asta mă gândisem.

— Îngeraş, vreau să intru cât mai adânc în păsărica ta caldă.

Îi ridică picioarele pe umerii lui, iar ea deschise larg ochii. Înainte ca ea să apuce a reacţiona, intră în ea, apoi ieşi.

Ea gemu, iar el râse şi intră din nou, încet, făcând-o să se foiască şi să îşi arcuiască şoldurile în încercarea de a-l trage mai adânc în ea.

— Să ştii că te voi face să plăteşti pentru asta!

— Chiar sper.

Ea îşi îngustă privirea, iar el o pătrunse complet, penetrând-o atât de adânc şi cu putere, încât testiculele i se ciocneau de ea, iar ochii lui se dădură peste cap. Apoi fu prea târziu pentru a o mai tachina fiindcă trupul lui ceru să termine.

Penetrări scurte urmară celor lungi. Madison începu să gâfâie şi să geamă, încleştându-se strâns în jurul mădularului său la fiecare penetrare şi mişcare a şoldurilor. El îşi băgă mâna între ei şi îi apăsă cu putere clitorisul, iar când ea începu să tremure, el îşi dădu drumul, pierzându-se în ea.

El zăcu treaz mult timp după plecarea lui Madison, reluând în minte cele întâmplate în seara aceea. Un lucru era clar. Ea îl avea la degetul mic şi nici măcar nu-i trecea prin minte.

*

Madison se gândi că o altă săptămână de muncă era pe sfârşite. O altă săptămână de atenţii non-stop din partea lui Alex. Îi aducea cafea, îi aducea prânzul, o conducea la maşină şi în general se purta precum cel mai atent bărbat care existase vreodată. Noua relaţie cu el o ajuta să nu se mai gândească la situaţia cu fratele ei vitreg până la următoarea întâlnire cu avocatul şi până la înfăţişarea de la tribunal.

Iar pe de altă parte, munca o ţinea ocupată.

Se uită la Alex. Cu picioarele pe birou, închise telefonul şi se uită la ea. Iar privirea i se întunecă.

— Ce-i, îngeraş?

— Mă duc la întâlnirea cu şeful echipei de PR recomandate de Ian. Eşti sigur că nu vrei să vii cu mine? întrebă ea.

— Prefer să las PR-ul în seama ta. Plus că mă întâlnesc cu sora mea la cină. Eşti sigură că nu vrei să amâni întâlnirea şi să vii şi tu?

Ea râse.

— Alex, munca trebuie să fie pe primul plan!

— Ştii ce se spune despre munca fără distracţie, zise el încercând s-o tachineze.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi apoi îşi scoase geanta din sertar.

— Tu te distrezi destul.

O convinsese să-l lase să rămână la ea peste noapte, ceea ce însemna că se „distraseră” din plin cu o noapte în urmă şi dimineaţa, la duş.

— Nu te-am auzit plângându-te.

Îşi coborî picioarele pe podea, se ridică şi se apropie de ea, intenţia şi dorinţa citindu-se foarte clar pe chipul lui expresiv.

— Vezi să nu! Trebuie să plec. Mâine-dimineaţă, avem o şedinţă cu echipa de PR şi cu toţi şefii de departamente, iar eu vreau să mă asigur că ştiu exact ce poziţie va avea el. Nu vreau să fiu prinsă cu garda jos.

El îşi puse un braţ pe spătarul scaunului ei şi îi ridică bărbia.

— Ne vedem după cină?

— Dacă ai noroc.

El îşi lipi buzele de ale ei, apoi o linse îndreptându-se spre locul dulce din spatele urechii.

— Ce trebuie să fac ca să am noroc? întrebă el.

Sfârcurile ei se întăriră, iar ea se foi pe scaun.

— Fii cuminte! rosti ea strângând cu putere braţele scaunului.

Se gândi că, de fapt, îi plăcea când nu era cuminte. Chiar foarte, foarte mult.

El îşi coborî o mână pe coapsa ei şi imediat şi-o strecură sub fustă.

— Alex, nu! Am o întâlnire.

— Iar eu vreau să te gândeşti la mine tot timpul cât vei fi la întâlnire.

Îşi trecu degetele peste chiloţii ei, găsindu-i fără greş clitorisul, iar ea îşi înăbuşi un geamăt.

— Misiune îndeplinită! murmură ea ştiind că avea să fie udă şi să-l dorească pe Alex toată seara. Dar nu vom face asta aici!

Spre surprinderea ei, el îşi retrase mâna şi se întoarse la biroul lui.

— Dacă insişti… Un licăr ironic îi lumină privirea. Ştia că îi aprinsese fitilul şi îl lăsase să ardă. Vino la mine după aceea, spuse el.

— Să văd la ce oră scap.

Nu dorea să facă promisiuni, indiferent cât de mult voia să fie cu el din nou. Era bine să se ducă acasă în seara aceea, să doarmă singură în patul ei măcar din când în când şi să nu se deprindă cu cât de bine se simţea cu el.

— Unde vă duceţi la cină? întrebă el.

Ea se uită la el, iar privirea i se opri în locul unde cămaşa îi era descheiată, expunându-i pieptul pe care mereu simţea nevoia să-l lingă, ceea ce o făcu să suspine.

— La Emilio’s, răspunse ea.

Derek Fine, şeful companiei de PR, o întrebase unde dorea să se vadă cu el, iar numele restaurantului de lângă apartamentul lui Alex îi scăpase pe negândite din gură.

Alex rânji.

— Ei bine, din întâmplare mă întâlnesc cu sora mea tot acolo. Aşadar, nu ai nicio scuză.

Madison clătină din cap şi râse de modul cum simplificase ea lucrurile. Desigur, se întrebă dacă nu cumva asta şi urmărise în subconştient.

— Atunci, ne vedem puţin mai târziu.

El se ridică şi îi răspunse cu un sărut îndelung. Unul căruia nu-i putu rezista, aşa că îşi băgă degetele în părul lui mătăsos şi îl sărută şi ea.

Soneria mobilului său puse capăt momentului, iar el se retrase, pe chipul lui citindu-se regretul.

— Răspunde, spuse ea. Oricum, eu trebuie să plec.

El îşi luă telefonul de pe birou. Privi numărul, iar expresia de pe chipul lui deveni imediat rece, după care

respinse apelul şi băgă telefonul în buzunar.

— Cine era? întrebă ea.

Privirea lui deveni şi mai dură.

— Nimeni important.

Ceea ce însemna că era exact pe dos, altminteri starea lui de spirit nu s-ar fi schimbat atât de brusc.

Ea recunoscu că era curioasă, dar nu avea de gând să insiste, plus că trebuia să ajungă la o cină de afaceri, aşa că trebuia să plece.

— Ne vedem mai târziu, murmură ea.

— Da.

Se uită pe fereastră, nu la ea.

Era deodată distant şi distras, confirmându-i suspiciunea că „nimeni important” era foarte important. Iar Alex prefera să nu-i spună cine era.

*

Alex privi tavanul biroului mult timp după plecarea lui Madison. Era a treia oară când Rachel sunase. Ce naiba voia de la el după atâta vreme? Nu putea să nu fie curios. În ciuda insistenţei lui că nu-l interesa, nu putea nega că apelurile şi amintirile trezite de ele nu-l tulburau.

Tocmai ajunsese la maşină, când sora lui îl sună şi îi spuse că un profesor le dăduse o lucrare de ultimă clipă, aşa că trebuia să renunţe la planul lor de a lua cina împreună.

Cu toate că Alex îşi neglijase familia foarte mult timp, noul lui serviciu, noua lui femeie şi sentimentul că, după multă vreme, făcea ceva important îl făcură să-şi dorească a drege şi alte lucruri din viaţa lui. Aşa că o căutase pe Sienna, dar înţelegea motivul pentru care ea trebuise să amâne întâlnirea.

Adevărul era că se simţea uşurat. Avea nevoie de un răgaz pentru a-şi potoli furia şi frustrarea stârnite de apelurile lui Rachel. Aşadar, femeia cu care, în naivitatea lui, crezuse că avea să se însoare îl părăsise după absolvire. El o dusese foarte bine fără ea. Rachel era o

amintire îndepărtată. Dar durerea respingerii nu era.

Respingerea şi sentimentul că nu fusese suficient de bun îi rămăseseră în suflet după ce Rachel îl părăsise. Şi mai fusese şi Ian, fratele vitreg care nu dorise să aibă de-a face cu el. Alex aflase de Ian când avea 15 ani. Îl căutase pe Google, aflase că aveau multe în comun, îl idolatrizase şi voise să fie exact ca el. Îşi dorise un frate mai mare care să-l înţeleagă. Însă Ian nu dorise să ştie de Alex nici în adolescenţă, nici la maturitate. Nu până când Ian nu o dorise pe Riley, care venise la pachet cu Alex, el făcând parte din familia pe care şi-o crease ea. Abia atunci acceptase el să se apropie de Alex.

Singur, nu fusese suficient de bun. Acela era mesajul ascuns. Unul pe care Rachel îl întărise când îl părăsise. Unul de care îşi amintise din nou când accidentarea îl eliminase definitiv din fotbalul profesionist.

Cu toate că trecuse ceva vreme de când nu se mai autocompătimise, apelurile lui Rachel repuseseră pe tapet toată mizeria, iar el simţea nevoia să bea ceva şi să rămână singur un timp.

*

În dimineaţa următoare, Madison sosi la serviciu exact la timp pentru a se duce direct la şedinţă. Nu dorise să treacă pe la biroul ei şi să aibă de-a face cu Alex când trebuia să se concentreze asupra campaniei de PR care urma să fie discutată. Era îndrăzneaţă, la obiect, şi în opinia ei, genială. Spera că toţi cei implicaţi aveau s-o accepte. Mai ales Alex.

Dacă l-ar fi văzut cu o seară în urmă, i-ar fi prezentat ideea. Dacă ar fi sunat-o şi i-ar fi explicat de ce nu apăruse la restaurant, i-ar fi spus că trebuiau să stea de vorbă, însă Alex, după ce o convinsese să-şi petreacă noaptea la el, îşi schimbase planurile şi dispăruse. Având în vedere schimbarea dispoziţiei lui şi tăcerea sa după ce nu răspunsese la telefon, ea se lăsă cuprinsă de nesiguranţă şi decise să nu-l sune prima.

Intră în sala de şedinţe purtând taiorul în care se simţea puternică şi în largul ei. Era util faptul că acesta avea o nuanţă crem care îi accentua bronzul slab şi că, deşi purta o bluză care îi acoperea decent sânii, se simţea şi feminină, şi sexy? Desigur. Deoarece presimţea că va avea nevoie de toate armele posibile.

— Madison!

Auzind-o pe Riley rostindu-i numele, se întoarse spre ea.

— Bună! Îşi îmbrăţişă prietena, apoi făcu un pas îndărăt pentru a o privi. Arăţi fantastic! Mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

Riley zâmbi.

— Pentru că nu mai am greţuri, aşa că nu mai sunt verde la faţă. Ca să nu mai spun că am început să am pofte şi mănânc pentru doi. Râse. Am din nou forme, chiar mai ample decât înainte.

— Dar eşti fericită, iar eu mă bucur pentru tine.

— Chiar că sunt! Tu eşti?

Înainte ca Madison să apuce a răspunde, Ian intră în sală, iar sporovăială oamenilor se stinse. Omul impunea respect, asta era sigur.

Mai puţin soţiei lui, care îşi dădu ochii peste cap şi o ţintui pe Madison cu o privire intensă.

— Aştept un răspuns.

— Sunt în regulă. Strânse mai tare mapa în mână. Ar trebui să mă aşez, murmură ea.

Alex nu sosise, iar ea alese un scaun aflat lângă al lui Derek Fine, directorul companiei Fine PR Firm, cu care luase cina în seara precedentă. Riley se aşeză lângă ea, evident intenţionând să continue chestionarea.

Sala începu să se umple. Alex intră ultimul, purtând pantaloni negri şi o cămaşă albă cu năsturei la guler. Spre deosebire de Ian, nu purta cravată, dar arăta pe deplin profesionist, însă părea să nu fi dormit, ochii fiindu-i injectaţi, iar buzele strânse. Ceva era în neregulă.

Dar ea habar n-avea despre ce era vorba. Iar instinctul îi spuse că lucrurile aveau să se înrăutăţească şi

mai tare.

— Madison, poţi începe? întrebă Ian din capul mesei.

Ea încuviinţă. Cu degetele împletite în faţa trupului, începu să vorbească:

— Pe lângă programul pe care intenţionăm să-l demarăm, Ian doreşte ca această campanie să se desfăşoare în toată ţara. Cu abordarea potrivită, îi putem proteja pe jucători şi putem institui măsuri de siguranţă mai bune decât cele existente acum. De asemenea, putem încuraja toate echipele din sporturile de contact să-şi educe jucătorii pentru viitor. Pentru a promova această iniţiativă, Fine PR Firm a întocmit o prezentare pe care o va supune atenţiei noastre. Eu am aflat ideea şi o consider îndrăzneaţă şi la obiect, rosti ea evitând privirea fermă a lui Alex, deşi simţea concentrarea lui de parcă ar fi fost tangibilă.

Indiferent ce îi schimbase starea de spirit cu o seară în urmă, ea trebuia să fie în cea mai bună formă în clipa aceea. Viaţa ei personală trebuia să aştepte.

*

Alex o privi pe Madison cu mândrie în timp ce ea se adresă oamenilor din încăpere. Era stăpână pe situaţie, iar toată lumea era atentă la ea. Iar el era un mare cretin că o ignorase, preferând whisky-ul seara trecută şi alegându-se cu o mahmureală în dimineaţa aceea.

La momentul respectiv, se gândise că avea motive pentru a-şi dori să fie singur. Dimineaţă, îşi regretase comportamentul egoist. Ştia foarte bine că Madison încă se aştepta ca el s-o dea în bară cumva. Şi o făcuse. Grav!

Ea nu se uita la el, iar el n-o putea învinovăţi. Şi cu toate că el ajunsese suficient de devreme pentru a sta de vorbă în biroul lor, nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ea avea să-l evite şi să vină direct în sala de şedinţe. Trebuia să admită că era impresionantă în tot ce făcea, iar în vreme ce ea îi pregătea pe cei din încăpere pentru ce avea să urmeze, el nu-şi putea desprinde privirea de ea.

Taiorul crem, cu un adânc decolteu în V şi bluza asortată îi atrăgeau atenţia către sânii ei plini. Cu toate că erau bine acoperiţi, el ştia exact cum arătau, cum se întăreau sfârcurile când era excitată, iar sacoul se mula perfect pe formele ei. În timp ce vorbea, ochii ei albaştri ardeau de pasiune. Deoarece cunoştea foarte bine acea pasiune, cele mai primare instincte se treziră în el, făcându-l a-şi dori cu ardoare s-o ducă în biroul lor şi să îngenuncheze în faţa ei. Să-şi bage mâinile sub fusta ei şi s-o implore să-l ierte în singurul mod căruia ea nu-i putea rezista.

— Aşadar, aş vrea să vi-l prezint pe Derek Fine, rosti Madison, iar în jurul mesei izbucniră aplauze care îl aduseră pe Alex la realitate.

Însă asta nu-i împiedică trupul să nu pulseze de dorinţă.

Bărbatul prezentat de ea se ridică şi se duse în faţa sălii. Unul dintre asociaţii lui reduse lumina, iar Fine arătă spre peretele pe care apăru o prezentare în Power Point. Cu gura ca iasca şi cu capul bubuind, Alex îşi dădu seama că nu-l va putea urmări aşa cum trebuia, însă avea să se lămurească mai târziu despre ce era vorba. Îşi înăbuşi un căscat şi se strădui mai tare să se concentreze.

— Ideea este să atragem atenţia asupra problemei, iar pentru asta, cine ar fi mai potrivit decât cel care conduce această iniţiativă? Vă propunem o campanie naţională pe stadioane, în staţii de autobuz şi spoturi publicitare la televizor. Aşa ceva!

Alex privi şocat cum, preţ de câteva secunde, pe perete apăru trupul lui prăbuşit la câteva secunde după lovitura care pusese capăt carierei sale. Urmară imagini succesive, însoţite de sunetul declanşării unui aparat de fotografiat, care arătau ce se petrecuse după aceea – antrenorii care se aplecau spre el, sosirea paramedicilor şi, umilinţa supremă, trupul lui pe targă, cu gulerul cervical care îi ţinea capul imobilizat în timp ce părăsea terenul pentru ultima dată. Cuvintele „protecţie”, „educaţie” şi „succes” apărură dedesubt, totul încheindu-se cu Alex în

costum şi cu cravată suprapus peste Thunder Dome.

— Ce mama dracului?!

Întoarse capul spre Madison, care, din fericire, se decisese să se uite la el. Îl privi cu fermitate în ochi.

— Este genial, Alex! Transformarea tragediei într-un triumf. Le vei arăta tuturor sportivilor că este posibil.

— Nici vorbă! Am acceptat asta ca o slujbă de culise. N-am de gând să apar pe un afurisit de afiş, iar toţi tipii din ligă să mă considere slab.

— Nu ăsta-i planul! rosti Madison răbdătoare.

De parcă el era nenorocitul de idiot care tocmai apă ruse pe ecran.

— Refuz! Nu accept aşa ceva! Se ridică, iar vaga durere de cap care îl sâcâise toată dimineaţa explodă cu toată forţa. Ar fi trebuit să fiu consultat înainte de a prezenta mizeria asta, murmură el şi porni spre uşă.

— Alex... interveni Ian ridicându-se pentru a-i tăia calea.

— Dă-te la o parte! se răsti el la fratele său vitreg.

Ian îi întâlni privirea. Probabil că văzu ceva anume în ochii lui Alex fiindcă se dădu la o parte din uşă.

— Discuţia asta încă nu s-a încheiat, spuse el încet.

— Pe dracu’ nu s-a încheiat!

Alex ieşi ca o furtună din sală, se duse în biroul lui, înşfăcă cheile de la maşină şi plecă naibii de-acolo.

*

Madison privi total şocată cum Alex se năpusti afară din sală. Când se gândise care avea să fie posibila lui reacţie, îşi imaginase că se va împotrivi. Că se vor certa. Că se va opune până când ei îi vor explica de ce era o idee atât de bună. În schimb, el plecase fără să stea la discuţii.

Se răsuci spre masă şi întâlni privirea lui Ian.

— Ri? Nu vrei să vorbeşti tu cu el?

El credea că, fiind cea mai bună prietenă a lui Alex, Riley era cea mai potrivită pentru a-i potoli furia.

„Nici vorbă!” se gândi Madison ridicându-se repede.

— Mă duc eu!

Dacă era să discute cineva cu el, ea era aceea. Aveau mai multe de rezolvat, nu doar problema campaniei de PR… iar ea se simţea puţin cam posesivă în clipa aceea.

Riley încuviinţă din cap, un zâmbet vag apărând pe chipul ei.

— Te ocupi tu de Derek Fine? îl întrebă ea pe Ian, ignorându-şi prietena.

El încuviinţă din cap.

— Îmi place propunerea, dar îl înţeleg şi pe el, spuse Ian luând-o prin surprindere.

Madison îşi îngustă privirea.

— Am crezut că va fi surprins, că poate va trebui convins, dar nu m-am aşteptat la o asemenea furie.

Încă era zguduită de reacţia lui.

— Tu nu l-ai văzut după ce i s-a spus că nu mai poate juca, rosti Riley venind lângă ei. Adică ştiu că l-ai văzut, dar nu şi cum s-a prăbuşit după aceea. Riley atinse umărul lui Madison. Du-te şi vorbeşte cu el! Te va asculta.

Madison încuviinţă din cap şi ieşi.

Ajunse la biroul lor la vreme pentru a-l prinde pe coridor, cu cheile în mână.

— Trebuie să vorbim! zise ea înainte ca el să apuce a spune ceva.

El clătină din cap, toţi muşchii din corp fiindu-i încordaţi.

— Nu acum! Mai întâi, trebuie să mă răcoresc.

Acum, ea fu cea care se enervă.

— Credeam că ai făcut asta aseară.

Îl ţintui cu o privire furioasă. Îşi aminti cum fusese data trecută când el se înfuriase şi o rănise. O dăduse afară din cameră şi din viaţa lui, iar ea îi îngăduise. De data aceea, intenţiona să controleze ea situaţia şi să spună ce gândea.

— Bine. El porni spre biroul lor şi intră. Se duse la mica fereastră şi privi afară, apoi se răsuci spre ea. Am fost un măgar aseară şi îmi cer scuze pentru asta.

Ea se pregătise pentru o ceartă. În schimb, el îşi cerea

scuze.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am zis. Îşi băgă mâinile în buzunare. Am vrut să vorbesc cu tine în dimineaţa asta, dar n-ai venit. Apoi m-a luat prin surprindere propunerea…

— Nu te-ar fi luat dacă ne-am fi văzut aseară, aşa cum am plănuit, sau dacă m-ai fi sunat pentru a-mi spune că simţi nevoia să fii singur.

Îşi încrucişă braţele la piept, apoi se gândi că era o formă de autoprotecţie.

— Acum, îmi dau seama de asta. Aseară, am simţit nevoia să fiu singur.

Durerea invadă fiecare fibră a fiinţei ei.

— Ei bine, nu eu am fost cea care practic te-a sedus pentru a accepta să ne petrecem noaptea împreună. Tu ai fost acela!

Era important pentru ea ca Alex să ştie că nu avea nevoie de el. Că el fusese cel care insistase să fie cât mai mult împreună. Ea nu fusese niciodată femeia care să vrea prea mult de la el. Sau de la oricine altcineva.

— Ştiu.

— Ei bine, ar fi fost drăguţ din partea ta să mă informezi că te-ai răzgândit. Sau că ai nevoie de spaţiu.

Se urî pentru durerea din glas, pentru puterea pe care orice urmă de emoţie i-o dădea asupra ei, însă nu-şi putuse ascunde sentimentele.

— N-am nevoie de spaţiu din partea ta, îngeraş.

— Da, de aia nu m-ai sunat. Clătină din cap. Am fost aici, îţi aminteşti? Ai primit un telefon, starea de spirit ţi s-a schimbat, iar brusc, acel Alex sexy care mă tachina a devenit o versiune rece ca gheaţa, care m-a îndepărtat. Nu credeai că voi remarca schimbarea. Sau faptul că ai ignorat planurile noastre?

El suspină frustrat.

— Nu gândeam normal. Îşi trecu o mână prin păr, clar încercând să se hotărască în tăcerea care urmă. Telefonul era de la o fostă de care nu mai ştiu nimic de când am terminat universitatea.

Ea îl privi şocată.

Exista o fostă care îl dădea peste cap. Asta nu putea însemna decât un singur lucru.

— Aşadar, ea înseamnă ceva pentru tine, rosti Madison auzindu-şi vocea de parcă venea de undeva de la distanţă.

El îşi înclină capul.

— Cândva, aşa am crezut. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. N-am mai vorbit cu ea de la absolvire.

— Asta-i prima dată când aud de ea.

El înghiţi un nod.

— Am fost împreună aproape patru ani şi am crezut că vom fi împreună indiferent de carierele noastre. Nu se uită la Madison în timp ce vorbi. S-a dovedit că ei nu i-a plăcut niciodată ideea de a trăi o viaţă cum îi puteam oferi eu, cu eventuale schimbări de echipă şi mutări în alte oraşe. Voia mai mult, aşa că s-a despărţit de mine imediat după absolvire.

Madison se aşeză pe cel mai apropiat scaun, incapabilă să înţeleagă pe deplin ce-i spunea el. Totuşi, ideea de bază era clară. El avusese o relaţie serioasă cândva. Plănuise să-şi petreacă viaţa cu o femeie. Şi fusese atât de distrus când se încheiase, încât de atunci se ferise de o relaţie serioasă.

— Ce vrea? întrebă Madison.

— Mi-a lăsat câteva mesaje, toate vagi. A zis doar că vrea să stea de vorbă cu mine. Nu a spus despre ce.

Madison încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Un telefon de la acea femeie era suficient pentru a-l îndepărta de *ea.*

— Nu cred că înţelegi.

Se apropie şi îşi puse mâinile pe braţele scaunului ei. Era prea aproape, mirosea prea bine, o făcea să-l dorească prea mult.

— Faptul că Rachel m-a sunat m-a dat peste cap.

Ea înghiţi un nod.

— Măcar atât am priceput.

— Nu din motivele la care te gândeşti. Nu tânjesc după o dragoste pierdută. Faptul că m-a sunat mi-a amintit că nu am fost suficient de bun pentru ea. Aşa cum nu am fost suficient de bun pentru ca Ian să vrea să aibă de-a face cu mine. Şi că nu mai sunt suficient de bun pentru a juca fotbal. Înghiţi anevoie, gâtul lui puternic mişcându-se în sus şi în jos. Aseară, mi-am îngăduit să mă autocompătimesc, iar cu ocazia asta te-am rănit. Am greşit şi regret!

Mâna ei se ridică din proprie iniţiativă. Îi cuprinse în palmă maxilarul proaspăt bărbierit şi îi studie expresia sinceră. Îi auzise cuvintele, înţelesese că el tocmai îi mărturisise ce avea pe suflet, iar inima ei se înmuie în ciuda temerilor. Şi chiar se temea. Ori de câte ori îşi înălţa zidurile de apărare, el le lovea, dărâmându-le tot mai mult. Prăbuşirea ei avea să fie mult mai dură dacă se producea. Însă acel bărbat orgolios îşi ceruse scuze de două ori, iar ea nu putea nega că asta indica schimbarea lui.

— Sunt un simplu om, îngeraş.

Râse autoironic, la câţiva centimetri de faţa ei.

— Da, înţeleg asta. La fel sunt şi eu.

Ceea ce însemna că putea fi rănită. Foarte uşor, dacă el se despărţea iarăşi de ea.

— M-ai iertat? întrebă el şi îşi lipi gura de a ei.

Ea suspină şi acceptă mângâierea seducătoare a buzelor lui, atingerea nasurilor, momentul fiind cu atât mai intim datorită dulceţii inerente a sărutului. Când el îşi îndreptă trupul, inima ei bătea cu putere în piept.

— Ne-am împăcat? întrebă el.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— Ne-am împăcat, îl asigură ea.

— Ne putem înţelege ca orice se întâmplă la birou să nu vină acasă cu noi?

Ea închise ochii amintindu-şi că mai aveau de discutat şi altele, în privinţa cărora era posibil să nu se înţeleagă.

— De acord, rosti ea suspinând.

Totuşi, îşi dori ca ei să poată prelungi acel moment. Dar având în vedere că se aflau la serviciu, el avea dreptate să îi readucă la chestiunea de actualitate.

— În regulă, pentru că este exclus ca eu să fiu imaginea slăbiciunii.

Ea închise ochii şi se rugă să găsească cuvintele şi forţa necesare pentru a-l face să se răzgândească.

Capitolul 7

Alex declară planul de PR interzis a fi discutat, iar Madison, Ian şi Riley nu avură încotro şi trebuiră să se supună hotărârii lui, cu toate că Madison încă spera că el avea să se răzgândească. În inima ei, era convinsă că el îi putea ajuta enorm pe sportivi, nu doar prin campania care urmărea pregătirea jucătorilor de fotbal pentru viaţa de după retragere, ci îi putea convinge pe jucătorii din licee şi facultăţi să evite riscul unor alte accidentări atunci când sănătatea nu le mai permitea.

Vremea călătoriei lor la New York sosi parcă într-o clipită, iar Madison abia aştepta să vadă Manhattanul. Olivia şi Dylan, care se ocupau de călătoriile echipei, aveau şi ei o întâlnire la New York cu directorul unui lanţ hotelier la care stăteau jucătorii, aşa că zburară împreună cu avionul companiei. Madison nu era obişnuită cu un asemenea stil şi, cu toate că se mândrea că bogăţia nu o dădea pe spate, fu impresionată de acel lux.

În partea din spate a micului avion, Dylan şi Olivia vorbeau cu capetele apropiate, dar uneori părea că mai degrabă se certau decât munceau. Madison se feri să-i privească, dorind să le respecte intimitatea şi să-şi vadă de treabă.

Alex se uita pe geam, părând preocupat, aşa că Madison închise ochii, sperând să adoarmă. Noaptea trecută, Alex o ţinuse trează până târziu, mâinile lui plimbându-se pe tot trupul ei de parcă nu se putea sătura. În orice caz, ea nu se putea sătura. Indiferent ce se petrecea în vieţile lor personale, din punct de vedere sexual erau perfect compatibili. Ea nu mai cunoscuse niciun bărbat

care s-o citească atât de bine şi s-o cunoască atât de intim.

După acea noapte în care nu fuseseră împreună, el se dăduse peste cap pentru a fi cel mai atent iubit care existase vreodată. Madison nu se aştepta la perfecţiune din partea ei şi cu atât mai puţin din partea bărbatului din viaţa ei, aşa că fu încântată să-l ierte şi să treacă peste cele întâmplate. Însă asta nu însemna că nu era foarte conştientă de existenţa în fundal a fostei iubite cu care el dorise să se însoare, care putea să se întoarcă oricând şi să le facă rău cu ceea ce îşi dorea de la Alex.

În mod clar, atunci când Alex nu voia să aibă de-a face cu ceva, metoda lui era să ignore complet acel ceva. Madison nu considera că aceea era o modalitate eficientă de a aborda problemele vieţii, însă nu era treaba ei să-l judece. Dar nu-i plăcea să aştepte temătoare căderea proverbialului drob de sare.

Atingerea unei mâini pe coapsa ei o excită, iar ea îşi veni în fire şi îşi dădu seama că adormise. Capul ei se odihnea pe umărul lui Alex. Se sili să-şi ridice pleoapele grele, îşi îndreptă trupul şi clipi pentru a-şi limpezi vederea.

— Bună, somnoroaso!

Ea râse.

— Cineva m-a ţinut trează noaptea trecută.

— Nu te-am auzit plângându-te.

— Te-ai fi făcut că nu auzi. Zâmbi. Apoi, amintindu-şi că el păruse preocupat înainte ca ea să adoarmă, deveni serioasă. Este totul în regulă? Mai devreme, păreai distras de ceva.

El încuviinţă din cap.

— Am multe pe cap.

— Îmi poţi spune? Sunt o ascultătoare foarte bună.

El se sprijini de spătarul scaunului şi gemu.

— Cu ce să încep? Agentul meu mi-a lăsat un mesaj. Vrea să ştie dacă sunt dispus să încep a mă gândi la lucruri care îmi pot aduce bani frumoşi. De fapt, se referă la lucruri care îi vor aduce bani şi lui.

Se încruntă.

— Ce fel de afaceri crede că ţi s-ar potrivi?

— După accident, mi-a zis că aş putea face reclame la lenjerie.

Ridică o mână.

— În regulă, înţeleg că nu este vorba de băuturi energizante sau echipament sportiv, dar…

— Este dispus să-mi vândă faţa sau corpul, nu realizările. Iar asta e ceva ce eu nu vreau să accept.

— Corect! N-aş putea spune că doresc să-ţi împart trupul cu toată America.

Madison îi zâmbi fermecător şi îi mângâie obrazul. Alex încremeni dându-şi seama că era prima dată când ea se arăta posesivă faţă de el. Că era prima dată când ea se purta cu el de parcă ar fi fost jumătatea unui cuplu. Şi îi plăcu asta. O apucă de încheietură.

— N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

Vocea lui i se păru aspră şi răguşită. Ea îi făcea asta, îi trezea instinctul protector de om al cavernelor.

— Mă bucur!

Alex îi trase încheietura spre el şi îşi trecu limba peste locul unde îi bătea pulsul. Ochii ei se înceţoşară, iar pupilele i se dilatară.

— Dacă îmi bag mâna în chiloţii tăi, voi constata că eşti udă pentru mine?

Buzele ei se despărţiră, dar niciun sunet nu ieşi.

— Voi considera asta o confirmare, rosti el trecându-şi buzele peste braţul ei gol.

Un fior o străbătu, iar când el se uită spre sânii ei, văzu că sfârcurile i se întăriseră. Păcat că nu putea face nimic în privinţa aceea acolo. Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Acum, stai cuminte şi poartă-te frumos înainte ca tovarăşii noştri de drum să remarce că te-ai încins şi gâfâi de dorinţă pentru mine, spuse el zâmbind.

Ea îl privi frustrată, se strădui să-şi vină în fire şi îşi schimbă poziţia pe scaun în timp ce se uita mânioasă la el.

— Nu joci corect, murmură ea.

— Niciodată n-am afirmat că aş face asta.

— Apropo de tovarăşii de drum, ai remarcat că Olivia şi Dylan stau retraşi în spate de când am decolat? întrebă

Madison.

El observă încântat că vocea ei tremura. Nu scăpa prea uşor de efectul creat de el. Ridică din umeri.

— Între ei veşnic pare să se petreacă ceva de care nimeni nu ştie.

— Hm!

— Ascultă, cât vom fi în New York, mă voi întâlni cu vărul meu Gabe şi cu fratele lui, Decklan. Gabe are câteva cluburi exclusiviste în oraş şi m-am gândit că am putea merge la unul dintre ele într-o seară. Toţi patru, dacă ei doi vor fi interesaţi, rosti el arătând spre partea din spate a avionului.

— Mă prezinţi familiei? Ai grijă, că s-ar putea să-mi fac o idee greşită, spuse ea, tonul ei tachinându-l. Apoi, parcă dându-şi seama ce zisese, chipul ei păli. A sunat a altceva decât am vrut să spun, rosti ea întorcând capul pentru că nu se putu uita în ochii lui.

El clătină din cap. Femeia aia frustrantă tot nu credea că el avea intenţii serioase în privinţa ei. S-o convingă era în topul listei priorităţilor sale. Gluma ei nu-l făcu să dea înapoi şi se gândi că trebuia să lase faptele să vorbească pentru el.

Îi luă mâna în a lui, o puse în poală şi i-o ţinu tot restul zborului.

Se cazară cu toţii la hotelul unde stătea echipa Thunder când avea meciuri în zona tristatală[2]. Dylan şi Olivia se duseră să-l salute pe director. Madison şi Alex aşteptară să primească cheile de la camerele lor. Plănuiseră ca toţi patru să se întâlnească apoi la o cină târzie.

— Tot nu înţeleg de ce ai nevoie de o cameră a ta, murmură Alex când ea luă cheia-cartelă.

— Pentru că este o călătorie de afaceri plătită de angajatorul meu, iar eu refuz să fac ceva necuviincios.

— Angajatorul la care te referi este fratele meu vitreg, care se culca totuşi cu o angajată înainte de a se însura cu

---

2 Zonă care cuprinde părţi din statele New York, New Jersey şi Connecticut (n.tr.)

ea, îi aminti Alex.

— Nu-i acelaşi lucru. Voia să fie respectată de colegii ei. Dorea să se respecte pe sine. Împărţind o cameră cu Alex, nu ar fi fost posibil. Şi nu se negociază!

— Asta nu înseamnă că nu voi fi în patul tău la noapte, spuse el sărutând-o pe gât înainte de a o lua de mână.

Ea se cutremură când simţi senzaţia seducătoare stârnită de buzele lui pe pielea ei sensibilă.

— Haide! Lifturile sunt acolo, zise el fără a aştepta o replică din partea ei, ceea ce fu un lucru bun fiindcă ea nu se simţea capabilă să articuleze un cuvânt coerent.

Când se apropiară de numeroasele lifturi, auzi pe cineva rostind numele lui Alex. Amândoi întoarseră capetele.

— Alex Dare?

Un băiat într-un scaun cu rotile se apropia de ei, tatăl lui grăbindu-se pe urmele fiului entuziasmat.

— Bună! spuse Alex îndreptându-se spre adolescent.

— Sunt un mare fan! zise acesta încântat peste măsură.

— Suntem din Tampa, rosti tatăl lui.

— Da. Am venit în New York pentru a vedea nişte doctori, spuse adolescentul evident dezgustat.

Bărbatul îşi privi îndurerat fiul, dar nu zise nimic.

— Aş putea căpăta un autograf? întrebă tânărul.

Alex zâmbi.

— Desigur!

— Un moment! Mă duc să iau nişte hârtie de la recepţie, rosti Madison ducându-se grăbită la recepţioner şi întorcându-se cu un pix şi o hârtie.

— Cum te cheamă? întrebă Alex lăsându-se pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu băiatul.

— Jake. Jake Wilton.

— Ştii ceva? O să mă semnez pe foaia asta, dar tu îmi vei da adresa ta, iar eu îţi voi trimite o fotografie cu autograf şi survenire cu echipa.

— Grozav!

Băiatul zâmbi, iar obrajii i se îmbujorară.

În următoarele câteva minute, făcură schimb de informaţii, iar Alex scrise pe hârtie: „Pentru amicul meu Jake”. Madison nu văzuse niciodată acea latură a lui Alex. Adevărat, îl văzuse alături de fani, dar conversaţia cu adolescentul era altfel. Alex era cald, afectuos şi foarte uman.

Se întrebă dacă el îşi dorise vreodată copii. Nu era ceva la care ea să se fi gândit prea mult, chiar şi numai pentru simplul fapt că niciodată nu întâlnise un bărbat cu care să-şi dorească a-şi întemeia o familie. Însă Alex, creând instantaneu o legătură cu băiatul, trezi sentimente noi în ea.

Îşi coborî privirea. Capetele cu păr castaniu ale celor doi erau apropiate, iar ei purtau o conversaţie particulară, pe care ea nu o putu auzi.

— Se poartă minunat cu copiii, spuse bărbatul atrăgându-i atenţia lui Madison.

— Da, aşa este.

Zâmbi, iar inima începu să-i bată nebuneşte în piept, însă ea nu fu foarte sigură de ce. Ştia doar că acea întâlnire o mişcase profund.

Alex se ridică.

— Nu vei uita ce ţi-am zis? îl întrebă el pe adolescent.

— Nu, domnule!

Alex râse.

— Nu e nevoie să fii atât de formal.

Jake îi aruncă tatălui său o privire care zicea: „Ţi-am spus eu!”

— Ştiam eu că sunteţi foarte cool! îi zise el lui Alex, privindu-l de parcă era eroul lui suprem.

Spre surprinderea lui Madison, obrajii lui Alex se îmbujorară.

— Jake, mă bucur tare mult că te-am cunoscut! Alex îi strânse mâna de parcă ar fi fost adult, iar băiatul nu mai putu de încântare. Apoi se apropie de tatăl lui. Aveţi un fiu puternic şi curajos.

În ochii bărbatului apărură lacrimi.

— Mulţumesc! Asta… înseamnă mult. El nu va uita niciodată şi nici eu.

Alex clătină din cap neştiind ce făcuse în plus faţă de o conversaţie obişnuită cu un fan, dar zâmbi oricum.

— Nici eu nu-l voi uita niciodată, îi spuse el bărbatului.

Vorbise serios. Băiatul îi atinsese o coardă aflată adânc în el, iar chipul lui tânăr şi situaţia în care se afla aveau să-i rămână mult timp în minte. Cu Madison alături, porni spre lift pierdut în gânduri.

— Te simţi bine? întrebă ea.

El îi întâlni privirea.

— Bănuiesc că da. Doar că… presupun că trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu.

Băiatul ajunsese în scaunul cu rotile din cauza unui accident de maşină, viaţa având momente în care totul se schimbă pe neaşteptate.

— Pentru ce? întrebă Madison.

— Dacă aş fi fost lovit sau dacă aş fi căzut altfel, puteam să fiu şi eu într-un scaun cu rotile. Eu m-am lăsat atâta vreme cuprins de autocompătimire de parcă să nu mai pot juca fotbal a fost cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, iar Jake nu va avea niciodată această şansă. Nu va avea şansa de a face multe lucruri care mie mi se par fireşti.

Madison îşi strecură mâna în a lui, dar nu zise nimic, ştiind când era bine să păstreze tăcerea. El îi strânse recunoscător mâna, şi intrară în lift.

*

Madison se aşează pe marginea patului matrimonial din marele apartament. Era o cheltuială complet inutilă, dar toată lumea părea obişnuită cu aşa ceva, aşa că nu avea de gând să comenteze.

Aştepta să-i fie adusă valiza pentru a-şi putea despacheta lucrurile şi spera că nu aveau să fie prea şifonate. Mai ales rochia pe care o pusese în ultima clipă, în caz că se duceau să se distreze în Manhattan. Ceea ce se

dovedise o idee bună având în vedere că aveau să viziteze clubul de noapte al vărului lui Alex.

Auzi o bătaie în uşă şi deschise aşteptându-se să fie valetul care îi aducea valiza. Însă dădu cu ochii de Alex, care se sprijinea cu o mână pe perete.

— Nu eşti valetul.

Se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre.

— Eşti dezamăgită? întrebă el părând la fel de tulburat ca mai devreme, când intraseră în lift.

— Nu fi prost! Ce se petrece?

El se îndreptă spre pat, se trânti pe el şi se sprijini de perne.

— Pur şi simplu, nu mi-l pot scoate pe Jake din minte. Este atât de tânăr şi îşi va petrece tot restul vieţii într-un scaun cu rotile, dar râde şi zâmbeşte de parcă totul ar fi în regulă cu lumea asta.

Ea se aşeză pe pat, se trase spre el şi se cuibări lângă trupul lui dur. El o cuprinse cu un braţ şi o lipi de el.

— Astăzi, i-ai oferit ceva special de care să-şi amintească. Şi-a întâlnit eroul, iar tu te-ai purtat cu el ca şi cum ar fi fost un băiat normal. Ai fost minunat cu el! murmură ea.

— Copiii sunt foarte rezistenţi şi acceptă lucrurile cu uşurinţă. În orice caz, mult mai uşor decât adulţii, spuse el.

— Aşa este. Făcu o pauză, apoi rosti: Concentrează-te asupra zâmbetului lui Jake!

Nu ştia cum altfel să-l scoată din deprimarea lui.

— Cum de eşti aşa deşteaptă?

Începu să se joace cu părul ei, trecându-şi degetele printre şuviţe şi răsucindu-le. Ea suspină.

— Presupun că m-am străduit adesea să nu mă concentrez asupra lucrurilor rele, spuse ea surprinsă că îi răspunsese cu atâta sinceritate.

— Vreau să aflu mai multe despre acele lucruri rele. Vreau să aflu mai multe despre tine. Lucrurile despre care nu vorbeşti, zise el cu o liniştitoare voce joasă.

Ea îşi dădu seama ce dorea el. Era o poveste pe care o spunea rar. Cineva trebuia să-i câştige încrederea şi inima

înainte ca ea să se gândească măcar a recunoaşte că nici măcar unul dintre părinţi nu o dorise. Să admită asta cu voce tare o făcea să se simtă vulnerabilă, iar în mod normal Madison nu le îngăduia multor oameni să se apropie atât de mult de ea. Prima dată când fuseseră împreună, îl ţinuse pe Alex la o oarecare distanţă chiar dacă ştiuse cât de tare se îndrăgostise într-o perioadă atât de scurtă. Asta fiindcă ştia că el nu era genul de tip „pentru totdeauna”, iar acel adevăr era una dintre cele mai mari dureri din inima ei.

Însă nu mai putea ascunde nimic de el. Nu mai voia. Alex îi ceruse să aibă încredere în el, iar dacă ea avea de gând să încerce, după cum se părea că făcea el, trebuia să-l lase să se apropie de ea. Aşa că suspină şi rosti:

— Mama m-a părăsit, iar apoi şi tata m-a părăsit. Într-o dimineaţă, ea a zis că se duce la slujbă şi nu s-a mai întors. Când şi-a dat seama că e ceva în neregulă, tata a sunat la ea la serviciu, La sunat pe prietenii ei, dar nimeni nu ştia nimic. Ridică din umeri. Nu aveam alte rude de care eu să ştiu, aşadar am rămas doar noi doi.

El începu să-i mângâie părul, cu mişcări liniştitoare de data aceea, dorind ca ea să-i simtă alături în timp ce vorbea.

— Câţi ani aveai?

— Aveam doisprezece ani şi a fost cumplit. Tata lucra în construcţii şi stătea mult timp la serviciu, venind foarte târziu acasă. Privind în urmă, îmi dau seama că se ducea să bea înainte de a veni acasă. După şcoală, intram singură în casă, îmi pregăteam de mâncare cu ce găseam prin frigider sau cămară, îmi făceam lecţiile… şi plângeam până adormeam.

— La naiba! murmură Alex.

Ea fii bucuroasă că el nu-i putea vedea faţa şi aprecie forţa braţelor care o ţineau strâns.

— Într-o zi, a spus că mergem să cumpărăm haine. Am fost foarte entuziasmată pentru că, unu, noi nu cumpăram niciodată lucruri noi şi, doi, fiindcă hainele mele începuseră să-mi fie mici. Începusem să mă dezvolt şi… ştii…

Trase adânc aer în piept şi îşi simţi nodul din gât atât de mare, încât o duru.

— Ai crede că devine mai uşor…

Îşi îngropă faţa în trupul lui.

— Nu te grăbi, îngeraş, rosti el cu voce caldă şi liniştitoare, însă ea simţi tensiunea emanând din el.

Nu era o poveste uşor de spus. Şi nici de ascultat. Riley plânsese când Madison io zisese, iar Madison nu-i relatase decât lucrurile esenţiale.

„Tata în a abandonat într-un mall, iar de atunci nu mai ştiu nimic de el”. Versiunea rece, seacă. Dar chiar şi aşa, Madison nu dorise să-şi mai vadă prietena după acea dezvăluire, însă Riley deja intrase în viaţa lui Madison şi nu avea de gând să plece nicăieri. Mai mult decât oricine, ea îi arătase lui Madison ce însemna o prietenă adevărată.

Îşi înălţă capul şi trase adânc aer în piept.

— Aşadar, ne-am dus la mall. Tata mi-a luat un suc şi am mers puţin prin magazine, apoi m-a întrebat dacă nu am nevoie la toaletă. Când ziua aceea îi reveni în minte cu toate detaliile, trupul ei se cutremură în ciuda faptului că Alex o ţinea cu fermitate în braţe. Am intrat în toaleta pentru femei, iar când am ieşit…

Nu fu în stare să rostească acele cuvinte. Spre groaza ei, suspină în schimb.

— Ticălos nenorocit! spuse Alex, furia lui fiind evidentă dincolo de suprafaţă.

O îmbrăţişă cu toată fiinţa lui, strângând-o cu putere la piept, dar furia vibra în trupul lui mare şi musculos. Furie pentru ea. Ştia fără a fi necesar ca el să-i explice, iar gândul că el ţinea la ea suficient de mult pentru a simţi aşa ceva o tulbură peste măsură. Zidurile de protecţie care o ţinuseră mereu la distanţă se prăbuşiră în jurul ei, iar ea începu să simtă lucruri. Lucruri pe care nu dorea să le mai simtă vreodată.

— Gata! rosti el în părul ei. Nu vreau să retrăieşti asta pentru mine.

În mod normal, nu retrăia deloc acele întâmplări. Nu-şi îngăduia să-şi amintească durerea intensă şi copleşitoare

a pierderii din acea zi, pe care o simţise în toate zilele care urmaseră. Însă acum zăgazul se rupsese, iar valul amintirilor o potopi împreună cu hohote de plâns puternice.

Ieşise din toaleta mallului, se uitase în jur şi nu-l zărise pe tatăl ei nicăieri. Nu se panicase. Nu iniţial. Îl căutase în toate magazinele în care intraseră. În magazinele pentru bărbaţi. În zona restaurantelor. În cele din urmă, se întorsese la toaletă gândindu-se că el se întorsese s-o caute. Un bun samaritean probabil că o remarcase pe fetiţa care plângea stând pe jos lângă toaletă şi îi chemase pe cei de la paza mallului. Restul era învăluit în ceaţă, inclusiv anii petrecuţi în casele diverşilor asistenţi parentali.

Alex nu ştiu cât timp hohoti ea. După modul cum plângea, se gândi că trecuse o veşnicie de când nu mai dăduse frâu liber emoţiilor, ceea ce o epuizase. Mai întâi se stinseră hohotele puternice. Alex o ţinu pe Madison în braţe multă vreme după ce conteni şi plânsul domol, inima lui bătând cu putere în piept. Dorise ca ea să aibă încredere în el, nu să elibereze o asemenea suferinţă. Îl apucă ameţeala odată cu durerea pe care o simţea până în străfundul sufletului.

Îi mângâie părul în timp ce îi asculta micile sughiţuri şi celelalte sunete scoase de ea. În curând, respiraţia ei deveni regulată, iar el speră că adormise. Că dormea un somn fără vise şi amintiri. Merita măcar atât.

Însă el nu putu să nu răsucească în minte povestea ei, lucrurile spuse de ea şi cele omise. Să-i cunoască trecutul şi să-l audă de pe buzele ei erau două lucruri foarte diferite. Mai mult decât orice, îşi dorea să-i găsească pe părinţii ei şi să-i omoare cu mâinile goale. Însă înţelegea că acea furie nu-i făcea niciun bine lui Madison şi că trebuia să-şi vină în fire înainte ca ea să se trezească.

O bătaie în uşă îl făcu să se ridice de lângă ea. În tăcere, luă valiza ei şi îi dădu un bacşiş valetului. Apoi Alex se întinse din nou lângă ea şi o cuprinse în braţe.

În liniştea paşnică, nu putu să nu se gândească la propria viaţă mai apreciativ decât până atunci. Familia lui

era disfuncţională, dar îi era alături. Zi şi noapte, avusese alături oameni care îl iubeau şi pe care se putea baza. Avusese mâncare pe masă, un acoperiş deasupra capului, iar cu toate că tatăl lui era un ticălos de primă clasă, avusese grijă ca el şi fraţii lui să nu ducă niciodată lipsă de nimic. Şi nici Ian şi fraţii lui nu fuseseră neglijaţi.

Fiecare copil are dreptul la siguranţă şi iubire, iar femeia din braţele lui nu avusese niciuna, nici alta. Ea nu avea nevoie de mila lui şi adevărul era că el nici nu putea să i-o ofere. Nu în condiţiile în care o admira atât de mult. Ea îşi depăşise trecutul şi devenise o femeie puternică şi independentă. Una de care el dorea să aibă grijă şi căreia să-i dăruiască tot ce îi lipsise atâţia ani, mai ales familia care îi fusese refuzată.

Ziua aceea îi deschisese ochii pe multe planuri, de la curajosul adolescent pe care îl cunoscuse la femeia vitează pe care o iubea…

Derularea gândurilor se opri brusc când ajunse la cuvântul care îi trecuse prin minte. Totuşi, nu putea nega. Vreme de şase luni, nu se uitase la altă femeie. În ultimele câteva săptămâni, făcuse tot posibilul pentru a-i arăta că se schimbase. Iar acum, îşi dorea să-i ofere siguranţa pe care ea nu o avusese niciodată şi să o aibă cu totul. Dacă asta nu era iubire, el nu ştia ce altceva ar fi putut să fie.

*

Madison se simţi stânjenită după criza emoţională, dar, spre meritul lui Alex, nu se purtă altfel cu ea. Se trezise când valetul îi adusese valiza. În afară de a o întreba dacă se simţea bine, Alex o sărutase în treacăt şi plecase să se pregătească pentru cină şi vizita la club. Ea era hotărâtă să lase în urmă acel episod şi să treacă mai departe, aşa cum făcea întotdeauna.

După cină, se duseră la Elite, clubul vărului lui Alex. Olivia şi Dylan merseră la bar, în vreme ce Alex îl căută pe vărul său. Se opriră lângă ringul de dans.

Clubul era elegant, fascinant, luxos şi orice alt atribut

la care Madison se putu gândi pentru a descrie un local la mare căutare din New York. Tavanul era negru, pe pereţi erau gravuri aurii, banchetele erau tapiţate cu piele, iar de pe terasele în aer liber se vedea ringul principal de dans.

— Din câte s-a scris în presă, deschiderea lui a costat trei milioane. Alex clătină din cap. Numai taxele au costat o groază de bani, dacă e să dai crezare ziarelor. Gabe nu vrea să vorbească despre asta.

Madison clipi şocată.

— Uau! Dar este superb.

— Vărul meu are gusturi bune. La fel şi Lucy, sora lui. Ea l-a ajutat să amenajeze clubul.

Madison zâmbi şi îi întâlni privirea. Ochii lui negri o devorară, iar ea îl privi cu patimă. Era incredibil de frumos cu pantalonii lui negri şi cu cămaşa albă ale cărei mâneci erau suflecate. Cămaşa descheiată la gât lăsa să se vadă pielea bronzată şi începutul ispititor al părului de pe piept.

El se uită peste umăr, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg.

— Uite-l pe Gabe!

Alex o conduse spre zona privată îngrădită, datorită decolteului adânc de la spate ea simţindu-i mâna fierbinte la baza spinării. Zona privată se afla la o înălţime mai mare decât ringul de dans şi barul, iar Alex fluieră, în ciuda muzicii.

Spre surprinderea ei, Gabe auzi. Se ridică desprinzându-se de femeile agăţate de el, deşi Madison trebui să admită că părea plictisit de ele.

— Bună, vere! rosti Alex după ce Gabe coborî câteva trepte şi se apropie de ei. Văd că ţi-ai ales un loc la înălţime, ca să-ţi poţi supraveghea regatul.

Buzele lui Gabe se arcuiră, dar nu zâmbiră de-a binelea. Madison văzu că, în această privinţă, se deosebea de Alex. Gabe semăna mai mult cu Ian, era mai serios şi veşnic controlând situaţia.

— Venise vremea să-ţi arăţi faţa în New York. Gabe îl bătu pe Alex pe spate. Mă bucur să te văd!

— Şi eu! Şi îţi mulţumesc că ai venit la toate meciurile

alea. A fost plăcut să-mi ştiu familia acolo.

După ce aflaseră de existenţa celorlalţi veri ai lor, Gabe şi fraţii săi îi primiseră cu braţele deschise.

— Mi-a făcut plăcere. Îşi îndreptă privirea de oţel spre Madison. Iar ea cine este?

În tonul lui se desluşi aprobarea.

— Madison Evans. Alex o cuprinse cu un braţ de talie, un inutil gest posesiv, care însă ei îi plăcu. Madison, el este vărul meu Gabe.

Ea îi zâmbi bărbatului.

— Mă bucur să te cunosc, Gabe. De fapt, văd o mică asemănare de familie.

Întinse mâna spre el, dar Alex i-o coborî şi o strânse şi mai tare lângă el. Gabe chicoti.

— Deci aşa stau lucrurile.

— La ce te referi? întrebă Madison.

— Te-am mai văzut cu femei. Aceasta este de neatins.

Înainte ca el să poată replica, Olivia se apropie şi îl cuprinse în braţe.

— Bună, vere!

Madison îşi dădu seama că, din moment ce Olivia şi Alex aveau acelaşi tată, Gabe era vărul amândurora.

— Bună, frumoaso! Gabe o strânse cu putere în braţe, privind-o cu ochi luminoşi. Nu te-am mai văzut de mult.

— De prea mult timp. Noroc că afacerile ne-au adus în New York. Ai un club frumos! rosti ea făcând un gest larg cu mâna şi privind localul.

Mândria licări în ochii lui.

— Îmi place. Sunteţi invitaţii mei în seara asta, aşa că distraţi-vă! Vin mai târziu, să stăm de vorbă.

Îşi înclină capul şi se îndepărtă.

Madison clipi.

— Este un tip… interesant. Seamănă mult cu Ian.

Olivia, sora lui Ian, izbucni în râs.

— Bine zis! Ştiam eu de ce-mi placi!

Olivia îşi petrecu braţul pe sub mâna liberă a lui Madison şi o desprinse de Alex.

— Unde o duci? întrebă el, chipul lui frumos

încruntându-se.

— Să bem ceva şi să vorbim ca fetele. Domnilor, ne vedem în scurt timp!

Capitolul 8

Madison se pomeni şezând împreună cu Olivia la o măsuţă privată, cu un păhărel de tequila în faţa ei. Olivia răspundea de aranjamentele de călătorie ale echipei şi participa împreună cu Ian la toate şedinţele la nivel înalt, deoarece el îi preţuia sfaturile şi o pregătea în toate aspectele afacerii. Madison nu o cunoştea prea bine, dar Riley avea numai cuvinte de laudă pentru ea, ceea ce era suficient pentRU Madison. Dacă era să bea cu ea şi, în cele din urmă, să lase garda jos, avea nevoie de o asemenea asigurare în privinţa ei.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere? întrebă Madison arătând spre ele două.

— Vreau să te cunosc mai bine, spuse Olivia.

— Şi să scapi puţin de Dylan?

Olivia râse.

— Iar acum, ştiu de ce Riley te place. Îşi ridică păhărelul cu tequila. Linge, sărează, bea şi muşcă! Gata?

— O, Dumnezeule mare, chiar viei să facem asta?

Madison ridică din umeri. Unul sau două păhărele nu aveau s-o omoare. Îşi linse mâna, turnă puţină sare, bău lichidul arzător şi imediat muşcă dintr-o felie de lămâie verde, pentru a alunga gustul.

— Bărbaţii sunt o mare bătaie de cap! rosti Olivia după ce lăsă jos felia de lămâie.

Ochii lui Madison se umplură de lacrimi, iar ea trase adânc aer în piept.

— Da, câteodată sunt. Dar pot fi şi… întoarse capul şi îl văzu pe Alex sprijinit de tejgheaua argintie a barului, cu privirea îndreptată spre ea… grozavi, zise ea uitându-se din nou la Olivia.

Aceasta strâmbă din nas.

— Exasperanţi. Ăsta este cuvântul pe care trebuia să-l foloseşti. Dar se pare că fratele meu vitreg ţi-a intrat pe sub piele.

— Aşa cum Dylan a intrat pe sub a ta? întrebă Madison.

Olivia făcu semn să li se aducă un alt rând de tequila, iar Madison bău împreună cu ea.

— Naiba să-i ia pe bărbaţii care vor prea mult!

Madison clătină din cap şi râse, dar se simţi îndurerată.

— Eu n-am avut parte de asemenea experienţe.

— Ai acum! De când te-am luat de lângă el, Alex nu şi-a desprins ochii de tine.

Obrajii ei se înfierbântară, însă Olivia avea dreptate.

— Lucrurile se schimbă între noi, rosti Madison, simţindu-se brusc ameţită din pricina băuturii.

— Eu sunt apropiată de Alex din copilărie. Când Avery i-a donat măduvă Siennei, noi, copiii, am ajuns să ne cunoaştem.

— Cu excepţia lui Ian.

Olivia ridică din umeri.

— Fratele meu cel mare a dus povara pentru noi toţi. Dar Alex? A trecut multă vreme de când cineva din familie nu ba mai văzut aşa cum este de fapt.

— Eu l-am văzut, şopti Madison gândindu-se la bărbatul care se lăsase pe vine lângă adolescentul din căruciorul cu rotile.

La bărbatul care o ţinuse în braţe când îşi deschisese sufletul şi îi povestise despre copilăria ei dureroasă. La bărbatul pe care îl dorea în trupul ei în noaptea aceea.

— Ştiu. Şi mă bucur.

— Dar tu? De ce îl tot duci pe Dylan cu zăhă…?

Olivia îşi flutură mâna, întrerupând-o pe Madison.

— Este chiar atât de evident?

— Nu. Am tras concluzia asta din cele spuse de tine. Şi din cele nespuse. Dar el pare un tip cumsecade.

— Hai să dansăm! rosti Olivia luând-o pe Madison de

mână şi făcând-o să se ridice.

— E şi ăsta un mod de a evita să răspunzi, murmură Madison gândindu-se că Olivia era şi mai închisă în sine decât ea.

Înainte de a apuca să ajungă la ringul de dans, două mâini puternice o apucară de talie, o ridicară şi o duseră într-un coridor întunecat înainte de a o lăsa jos. Se răsuci, deja ştiind că era Alex.

— Ce te-a apucat?

El îi ridică bărbia şi o sărută pe buze.

— Mi-a ajuns discuţia voastră între fete!

Ea zâmbi şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Asta înseamnă că ţi-a fost dor de mine?

— Îmi este mereu! rosti Alex cu o voce joasă şi răguşită, lipind-o de el.

Tot trupul lui vibra de dorinţă.

— Cât trebuie să mai stăm? întrebă ea, deoarece era clubul vărului său şi nu dorea să fie nepoliticoasă sugerând să plece în clipa aceea. Însă abia aştepta să fie singură cu el.

— Nu e nevoie să mai stăm. Gabe ni l-a pus la dispoziţie pe şoferul său. Putem pleca oricând.

— Eu aş vRea să plecăm acum.

Se opriră pentru a-şi lua rămas-bun de la Olivia şi de la Dylan, apoi Alex o conduse spre ieşire. O limuzină particulară şi un şofer îi aşteptau în faţa clubului Elite. De îndată ce se instalară pe banchetă, panoul despărţitor fu ridicat. Alex se sprijini de spătarul banchetei, cu braţul întins în spatele lui Madison.

— I-am cerut să conducă prin oraş o vreme şi i-am spus că îl voi anunţa când să ne ducă la hotel, rosti el privind-o în ochi.

— Aşadar, suntem liberi să facem ce vrem aici?

El încuviinţă din cap, degetul lui urmând în jos conturul decolteului, apoi urcând în partea cealaltă. Sânii ei se umflară, sfârcurile i se întăriră, iar chiloţii i se umeziră. O muzică plăcută răsuna discret în jurul lor, o melodie frumoasă, pe care ea nu o recunoscu, dar care accentua

atmosfera sexy.

Ştia ce dorea să facă. Ceva ce nu iniţiase niciodată cu un bărbat deoarece indica o intimitate pe care nu o mai simţise cu nimeni în afară de Alex. Şi pe care o simţea din nou. Chiar mai intens decât în celelalte dăţi când fuseseră împreună.

— Vreau să te ating cu gura, murmură ea.

Se răsuci spre el şi întinse mâna către nasturele pantalonilor negri. El inhală brusc, iar ochii i se aprinseră de patimă.

— Eşti sigură, îngeraş? întrebă el incapabil să-şi desprindă privirea de a ei. Gândul de a fi supt de gura ei caldă şi umedă îi făcu mădularul să i se întărească, iar trupul să-i tremure de dorinţă.

— Categoric!

Se lăsă în genunchi şi îi deschise fermoarul pantalonilor. El îşi ridică şoldurile, iar ea îi apucă chiloţii cu degetele şi îi trase în jos împreună cu pantalonii, până ajunseră pe podea, la picioarele lui. Se băgă între picioarele lui şi îi luă în mână mădularul tare.

El îşi ridică privirea spre cer şi se rugă să aibă forţa de a nu termina la simpla ei atingere.

Cu ochii lărgiţi şi atenţi, ea îşi trecu mâna în lungul mădularului gros, oprindu-se pentru a şterge cu un deget scurgerea din capul său. El scoase un geamăt gâtuit. Dacă ea se apuca să facă experimente, el dădea de un mare necaz.

Ea îşi muşcă buza de jos, studiindu-l din diverse unghiuri.

Alex îşi dori să muşte el acea buză, apoi să-i devoreze gura şi să intre în trupul ei – se gândi că nu prea îi păsa dacă în gură sau în vagin, iar şoldurile i se arcuiră spre mâna ei care îl strângea.

— Nu vreau să te presez, iubito, dar va trebui să faci ceva, altminteri treaba asta se va termina înainte ca tu să începi.

Ea se aplecă şi îl linse cu grijă. El îşi simţi mădularul cum i se încinge brusc şi îşi încleştă pumnii. Orice, numai să

n-o înşface de păr şi să intre în gura ei cu totul. Ea dorea să controleze situaţia, iar el dorea să-i ofere asta.

În cele din urmă, ea deschise gura şi îl luă în căldura ei umedă. Focul îl cuprindea de peste tot în timp ce ea îşi trecea limba în susul şi în josul mădularului său, zăbovind asupra capului sensibil înainte de a-l băga atât de adânc în gură, încât îi atinse gâtul.

Îl băgă şi îl scoase, apoi buzele ei îl supseră cu putere. Frecându-l cu o mână, începu să-l lingă ca pe o acadea, în timp ce mâna ei liberă îi cuprinse testiculele. El pierdu şirul mişcărilor ei, devenind complet sclavul senzaţiilor. Sângele îi clocoti în vene, stele îi licăriră în faţa ochilor, iar el termină cu o asemenea forţă, încât nu mai ştiu de nimic în afară de orgasmul ireal şi de femeia care îi oferea o asemenea plăcere intensă şi copleşitoare.

*

În dimineaţa următoare, Madison se trezi devreme, simţind în tot corpul o durere plăcută ca urmare a „activităţilor” din noaptea precedentă. Se întinse încântată. Întoarse capul, dar nu-l văzu pe Alex. În schimb, văzu un bilet pe perna de alături. Îl luă şi îl citi cu voce tare.

— Bună, frumoaso! M-am dus în camera mea, să fac un duş. Te-aş fi trezit dacă îmi puneam mâinile pe…

Se îmbujoră citind cuvintele următoare, pe deplin conştientă că el avea dreptate. Dacă ar fi făcut duş împreună, n-ar fi ajuns la timp la micul dejun şi la întâlnirea de după aceea. Totuşi, i-ar fi plăcut mai mult dacă şi-ar fi început astfel ziua.

Trebuia să admită că îi plăcea să se lase dusă de val. Petrecându-şi timpul cu Alex fără a-şi îngădui să se gândească la viitor, ajunsese să aibă o rutină care îi plăcea. În mare măsură, era la fel ca data trecută, însă lucrurile erau diferite acum. *El* era altfel. Era atent şi preocupat de ea. Nu mai exista distragerea presei şi a fanilor care să-i aţâţe orgoliul şi să-l îndepărteze de ceea ce era important şi semnificativ în viaţă.

Îşi scoase telefonul şi îi scrise că era gata să coboare la micul dejun. După câteva minute, se întâlni cu el în faţa lifturilor din hol. El o luă în braţe şi o sărută de parcă ar fi fost despărţiţi câteva zile, nu puţin peste o oră.

— Mmm! M-aş putea obişnui cu asta, murmură ea cu buzele lipite de ale lui.

El făcu un pas îndărăt şi zâmbi.

— Bine ar fi pentru că nu am de gând să mă opresc prea curând.

Ea îl luă de mână.

— Îmi doresc cu disperare o cafea!

— Iar eu te doresc pe tine.

Se uită în ochii ei cu o privire pătimaşă şi pleoapele grele. Ea se răsuci spre el, sperând că o va mai săruta o dată.

— Scuzaţi-mă! Alex? îi întrerupse o voce feminină.

Madison întoarse capul şi văzu o brunetă superbă, care purta un taior vişiniu. Alex deveni rigid.

— Ce naiba? Mă urmăreşti?

Madison îşi îngustă privirea, neştiind cine era acea femeie.

— Îmi pare rău că vă întrerup… rosti aceasta.

— Atunci, n-o face! rosti Alex pe un ton rece ca gheaţa, pe care Madison îl mai auzise o singură dată, iar totul în ea încremeni când îşi aduse aminte de despărţirea din salonul de spital.

— Alex, te rog! spuse femeia necunoscută.

— Pleacă!

Singura femeie cu care Madison îşi putea imagina că el ar vorbi astfel era…

— Rachel, faptul că nu ţi-am răspuns la telefon ar fi trebuit să fie foarte grăitor.

Madison închise ochii, având nevoie de câteva clipe pentru a se aduna ca să facă faţă situaţiei. Se afla faţă în faţă cu femeia care, cândva, însemnase ceva pentru el. Femeia pe care el încă era furios şi supărat. Oare asta însemna că încă mai avea sentimente pentru ea? Simţi că o apucă o ameţeală puternică. Îşi frecă palmele de fustă

sperând că nu părea atât de neliniştită cum devenise brusc.

— Nu-ţi cer decât câteva minute din timpul tău, zise Rachel.

— Sunt ocupat.

O trase pe Madison lângă el. Gestul lui posesiv nu mai păru la fel de cald şi de intim ca în seara precedentă. Păru ceva necesar, ca şi cum el ar fi vrut să-i dovedească acelei femei că trecuse mai departe.

Dar chiar trecuse mai departe? Aceea era întrebarea, iar Madison se simţi deodată înfrigurată, în ciuda faptului că era lipită de trupul lui fierbinte. Madison înghiţi un nod.

— Alex, du-te cu ea! Vezi ce doreşte.

— Orice ai de spus, ne poţi spune amândurora. Ea este Madison…

— Evans. Admir treaba pe care o faceţi pentru Thunder.

Madison îşi îngustă privirea. De unde ştia Rachel de ea?

— De unde ştii cu ce ne ocupăm? întrebă Alex înainte ca Madison să apuce a deschide gura pentru a face acelaşi lucru.

— Am o propunere pentru tine, iar înainte de a ţi-o prezenta a trebuit să aflu cu ce mă confrunt.

Fu greu de zis dacă se referea la viaţa profesională sau la cea personală deoarece o studie pe Madison înainte de a se uita din nou la Alex.

— Cum ai aflat unde suntem?

— Nu mi-ai răspuns la telefon…

— Oricum, n-ar fi trebuit să ai numărul meu!

— Am surse. În fine, am sunat la recepţia de la Thunder şi am întrebat cum pot lua legătura cu tine. Locuiesc în New York. Stau aici de când am terminat facultatea. Când mi s-a zis că eşti aici, am izbutit să aflu numele hotelului şi am decis să vin personal să te văd. Tocmai mă îndreptam spre camera ta.

Niciunul din ei nu o întrebă cum aflase numărul camerei. Deja spusese că avea „surse”.

— Poţi vorbi de faţă cu Madison, rosti Alex.

Încruntarea lui nu dispăruse, iar trupul îi era în continuare rigid.

Madison clătină din cap.

— Nu. Ascultă ce are Rachel de spus. Ne vedem la întâlnirea de mai târziu.

Se desprinse de el.

— Madison! rosti el cu o voce joasă, nefericită.

Ea puse mâna pe umărul lui şi şopti astfel încât numai el să audă:

— Se numeşte „încheiere”, iar ceva îmi spune că ai nevoie de aşa ceva. Ascultă ce are de zis.

Alex mormăi, opunându-se până îşi dădu seama că ea nu va ceda.

— Bine, murmură el.

Madison se îndepărtă cu un nod în stomac şi cu inima bătându-i dureros în piept. Însă nu avea nicio îndoială că procedase bine. Faptele lui Rachel definiseră toată viaţa de adult a lui Alex. El trebuia să se împace cu respingerea ei. Nemaivorbind că trebuia să audă propunerea ei şi să o proceseze singur, fără ca prezenţa lui Madison să-i întunece judecata sau – Doamne fereşte! – să-l facă a se simţi vinovat că încă avea sentimente pentru femeia atrăgătoare din trecutul lui.

Dacă Madison dorea un viitor alături de Alex – Dumnezeule, chiar dorea! –, trebuia ca el să se elibereze de trecut şi de demonii săi. Şi să scape de influenţa pe care Rachel încă o avea asupra lui după atâţia ani.

*

Alex se aşează în faţa lui Rachel la o masă din restaurantul hotelului. Nu dorea să se afle acolo. Nu avea niciun chef să stea în faţa femeii care îi frânsese inima şi să discute cu ea. Iar dacă chiar trebuia să se afle acolo, ar fi preferat-o pe Madison alături. Nu-i plăcuse expresia de pe chipul ei când îi spusese să stea de vorbă cu Rachel.

Comandă cafea şi o omletă şi aşteptă ca ea să vorbească. El nu avea nimic de zis. În tăcerea care se lăsă,

o studie şi constată că se maturizase frumos. Părul brunet era mai scurt, dar se potrivea cu trăsăturile ei. Însă privind-o în clipa aceea, nu simţi că o doreşte nici carnal, nici sufleteşte, nici măcar puţin. Spre uimirea lui, nu simţi nici chiar regret pentru ce ar fi putut să fie.

„Şi atunci, de ce naiba eşti atât de furios?" întrebă un glas din mintea lui, care semăna foarte mult cu al lui Madison.

„Din pricina mândriei", răspunse vocea lui interioară. Rachel îi rănise mândria despărţindu-se de el fiindcă viaţa pe care i-ar fi oferit-o nu era suficient de bună pentru ea. El nu fusese suficient de bun pentru ea. Doar că nu mai dădea doi bani pe asta.

— În regulă, să aud! spuse el cedând şi punând capăt tăcerii. Ce este atât de important, încât a trebuit să mă cauţi aici?

— Ce-ai mai făcut? întrebă ea.

Minunat! Avea chef de flecăreli.

— Am făcut excelent. Am ajuns într-o echipă bună, am fost desemnat cel mai bun jucător şi am avut o carieră fantastică până am fost lovit la cap de prea multe ori. Dar acum, am o nouă carieră, aşa că totul este bine.

Îşi încrucişă braţele la piept. Ea îl ţintui cu o privire sugestivă şi rămase tăcută. El îşi muşcă interiorul obrazului.

— Tu ce-ai mai făcut? întrebă la rându-i.

Ea zâmbi.

— Bine, mulţumesc! După absolvire, m-am mutat la New York. Am obţinut o slujbă la o firmă de divertisment şi am urcat pe scara ierarhică. M-am măritat cu un tip care lucrează pe Wall Street. A fost bine până n-a mai fost. Am divorţat anul trecut. Am fost făcută parteneră la firma unde lucrez… şi iată-mă!

Întinse mâinile în faţa ei.

Wall Street.

— Ei bine, te-ai ales cu un tip care purta costum şi cravată şi care se ducea la slujbă în fiecare zi în acelaşi loc, în acelaşi stat. Îmi pare rău că n-a mers, rosti el mirat că vorbea serios.

— Se mai întâmplă. Ridică din umeri. Ştii, Alex, întotdeauna am avut un singur regret.

El se pomeni că îi era greu să înghită.

— Da? Care?

— Felul în care s-a încheiat relaţia noastră. Îmi doresc să fi avut curajul să-ţi fi spus de la început că nu mă simt în stare să fiu soţie de fotbalist. Dar tu ai luat foarte repede în serios relaţia noastră, iar pentru că familia ta locuia în Florida, am cunoscut-o, mi-am petrecut timpul cu voi. Asta a făcut ca lucrurile să devină şi mai serioase, iar eu n-am ştiut cum să mă retrag.

Frământă şervetul între mâini, evitând a-i întâlni privirea.

— Sinceră să fiu, cât am fost la facultate, de fapt nici n-am vrut să mă retrag. Dar brusc a venit absolvirea, tu ai primit oferte să treci la profesionişti, ai intrat într-o echipă şi m-ai cerut de soţie. Iar eu nu eram pregătită pentru asta.

— Nu este ca şi cum nu ştiai că mă gândeam la asta, rosti el amintindu-i că nu-i ascunsese ce simţise pentru ea.

Iar ea nu se opusese ideilor lui de a locui împreună. Însă privind în urmă, îşi dădu seama că nici nu le completase cu ale ei.

— Nu. Tu ai fost întotdeauna sincer. Eu am greşit. Şi îmi pare rău. Se sili să se uite în ochii lui. Am regretat mereu că nu am fost onestă cu tine, cu mine. Am purtat povara asta ani în şir.

În ciuda furiei care îl stăpânise, simţi că se înmoaie. După atâta vreme, chiar mai conta? Fiecare urmase propria cale, îşi trăise propria viaţă. Era evident că ea dorea un soi de iertare.

Iar Madison dorea ca el să aibă parte de o încheiere. Trebuia să recunoască faptul că îşi simţea sufletul mai uşor după ce auzise cuvintele sincere ale lui Rachel.

— Totul a trecut, se pomeni el spunând. Ar trebui să trecem amândoi peste asta.

El crezuse întotdeauna că ea nu era o persoană rea. Furia lui avea legătură cu orgoliul rănit mai degrabă decât cu orice altceva, iar el o lăsase să-l roadă şi să se amplifice

în timp, afectându-i modul de a se purta cu femeile şi ideile în privinţa relaţiilor.

— Aveam nevoie să aud asta, rosti ea. Şi cred că ai vorbit serios.

— Eu niciodată nu spun ce nu cred.

Măcar asta nu se schimbase.

— În regulă! Dacă am revenit pe un teren prietenos…

— N-am zis că suntem prieteni.

Ea zâmbi totuşi.

— Atunci, hai să spunem că nu suntem adversari! Asta ar trebui să facă propunerea mea mai uşor de ascultat.

El îşi trecu o mână peste faţă.

— Să aud! Am o întâlnire peste douăzeci de minute.

Ea surâse.

— După cum am zis sunt parteneră la o companie de divertisment. Îi dădu cartea ei de vizită. Iar noi lucrăm pentru S & E Network. Sports and Entertainment Network, preciză ea. Ei vor să te angajeze pentru o emisiune sportivă, împreună cu Allison Edwards, comentatoarea de sport. Ar dori să vii şi să fii testat împreună cu ea, pentru a vedea dacă vă potriviţi, dar, după cum vorbeau, slujba este a ta dacă o vrei.

El clipi. O ofertă de serviciu era ultimul lucru la care nu se aşteptase din partea lui Rachel. Însă nu avusese de unde să ştie ce dorea.

— Este o mare oportunitate, rosti ea. În primul rând, va fi difuzată la nivel naţional. Vei fi din nou în lumina reflectoarelor, şi amândoi ştim cât de mult îţi plăcea să te hrăneşti cu acea adrenalină şi cu acea energie.

Inclusiv în facultate, îi plăcuseră atenţia şi avantajele sociale ale statutului de vedetă sportivă. Pe vremea aceea, nu putuse accepta nimic de la sponsori, dar, pe măsură ce cariera sa profesionistă luase avânt, nu putea nega că trăise pe picior mare şi că savurase fiecare clipă.

Îl ajutase să ţină singurătatea la distanţă şi nu-i oferise răgaz să se gândească la lucrurile pe care decisese că nu le va avea niciodată, cum ar fi o femeie serioasă şi o

familie a lui. Îşi dădea seama că fusese atât de furios pe Rachel, încât renunţase la foarte multe. Lucruri pe care acum le dorea, dar nu cu femeia din faţa lui. Clătină din cap şi reveni în prezent.

— I-ai prezentat propunerea agentului meu? întrebă el.

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Mi-a zis că eşti un măgar şi că ar trebui să ajung eu însămi la tine.

— Nu se poate!

Deşi, cunoscându-l pe Kevin Falcon şi ştiind cât de enervat era pe el, era posibil s-o fi făcut.

— De fapt, a spus că i-ar face plăcere să-ţi pomenească de ea, dar să nu-mi fac mari speranţe, fiindcă, în ultima vreme, nici nu accepţi oferte, nici nu răspunzi la telefon. După ce i-am zis că ne cunoaştem de mult şi că aş putea să iau legătura direct cu tine, exact asta mi-a comunicat.

Alex clătină din cap şi râse.

— Ticălosul!

— Se pare că i-ai creat destule probleme.

El se sprijini de spătar şi încuviinţă din cap.

— Posibil.

— Îmi pare rău pentru accidentul tău. Ştiu cât de mult înseamnă fotbalul pentru tine.

Alex deveni rigid. Nu dorea să discute cu ea despre sentimentele lui.

— Mulţumesc.

— Revenind la ofertă, i-aş putea trimite agentului tău o prezentare scrisă, dacă eşti interesat.

Asta era întrebarea. Era interesat?

*

Madison mimă interesul la întâlnirea cu consultantul financiar de pe Wall Street pe care încercau să-l coopteze pentru a-i sfătui pe jucători după un program regulat. Dacă primeau ajutor în privinţa finanţelor chiar de la începutul

carierei, aveau să înveţe responsabilitatea financiară şi să se gândească la viitor când cheltuiau sau nu cheltuiau salariile lor adesea substanţiale.

Reuşi să-i ţină bărbatului discursul pe care îl ştia pe de rost, apoi se întoarse spre Alex, care trebuia să întărească lucrurile cu povestea sa de om a cărui carieră se încheiase prematur, dar care, datorită unor sfaturi financiare bune, nu ajunsese falit. Deoarece nu-şi cheltuise toţi banii din bancă, avusese timp să se gândească la opţiunile existente după retragere, netrebuind să ia decizii mânat de panică. Asta doreau ei ca un consultant financiar să le bage în cap jucătorilor. Iar apoi să-i înveţe cum să economisească.

Însă mintea ei nu era la afaceri, ci la ce se petrecuse între Alex şi Rachel la micul dejun. Capul îi bubuia de durere, iar mica sală fără geamuri pe care o închiriaseră pentru acea întâlnire nu-i era de niciun ajutor. Avea impresia că pereţii şi propria viaţă o apăsau. Cu toate că nu văzuse nici urmă de interes sexual în ochii lui Alex când se uitase la iubita lui de altă dată, furia lui îi spunea că încă avea sentimente pentru ea. Gândul era dureros, dar adevărat.

Trebuise să-i ofere libertatea de a explora acele sentimente şi de a le rezolva oricum credea de cuviinţă. Nu văzuse o verighetă pe mâna acelei femei, ceea ce indica faptul că nu era măritată. Ceea ce însemna că era liberă să aleagă.

Fruntea lui Madison zvâcnea de durere şi fu recunoscătoare când Bill Atkins vorbi, punând capăt întâlnirii.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Am nevoie de un răgaz pentru a mă gândi la propunerea dumneavoastră. Călătoriile dese ar avea un impact asupra familiei, aşa că trebuie să mă sfătuiesc cu soţia înainte de a lua o decizie.

— Înţelegem foarte bine, rosti Madison adunându-şi lucrurile şi punându-le în geanta ei mare.

— Şi abia aşteptăm să primim veşti de la

dumneavoastră, spuse Alex. Sperăm să acceptaţi şi să intraţi în echipa noastră.

Celălalt bărbat ieşi şi închise uşa în urma lui.

— A mers bine, zise Madison. Să sperăm că va accepta, îşi puse geanta pe umăr. Cred că o să mă duc în cameră şi o să mă întind. Mă doare capul cumplit.

— Să-ţi iau ceva pentru durerea de cap? întrebă Alex îngrijorat.

— Nu, mersi. Mă duc sus, să mă odihnesc.

Porni spre uşă.

— Nu mă întrebi ce s-a întâmplat la micul dejun?

Vocea lui gravă şi acea întrebare o opriră. Oricât de mult dorea să afle ce se întâmplase între el şi Rachel, unei părţi din ea îi era groază să afle adevărul, temându-se că întoarcerea acelei femei avea să schimbe lucrurile între ea şi Alex la un anumit nivel. Înghiţi un nod.

— Desigur. Dacă vrei să-mi spui, te ascult.

— Madison! îi rosti el numele cu voce joasă.

— Ce-i?

El o privi în ochi.

— N-am bănuit că aşa stau lucrurile între noi.

Deloc în largul ei, se jucă puţin cu cureaua de pe umăr, apoi puse pe masă geanta grea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El ridică o sprânceană.

— Jocuri. Neîncredere. Credeam că suntem deschişi şi sinceri unul faţă de celălalt.

Ea încuviinţă din cap. Însă gândurile i se învârteau în minte într-un ritm rapid. Cel care ieşi în evidenţă fii cea mai mare slăbiciune a ei. Când reluase relaţia cu el, îşi promisese că ea va fi cea care va pleca prima. În momentul acela, fusese foarte hotărâtă. În prezent, avea să-i fie mult mai greu având în vedere cât de profund se implicase deja. Însă dacă avea chiar şi cea mai mică bănuială că Alex încă era interesat de fosta lui iubită, urma să facă apel la mândria ei şi să plece cu capul sus. Îşi îndreptă umerii şi se uită în ochii lui.

— În regulă. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Rachel.

— În sfârşit, eşti sinceră.

Se îndreptă spre uşă şi o încuie, ceea ce o luă prin surprindere. Apoi se aşeză în marele fotoliu din sala de şedinţe şi o trase în poala lui.

— Alex…

Ea dădu să se ridice, dar el o ţinu cu fermitate. Trupul lui era cald şi dur, iar braţele, puternice şi inspirându-i siguranţă. Şi-l dorea cu totul. Şi nu-l dorea numai pentru o scurtă relaţie sexuală, ci pentru mult mai mult timp.

Cumva, îi dăruise inima şi se temea ca el să nu io frângă din nou. Chiar dacă el intenţiona să facă asta sau nu. Îşi stăpâni un geamăt de durere.

El o privi precaut, dar o ţinu în continuare cu fermitate.

— Ai avut dreptate când ai spus că am nevoie de o încheiere. Mi-am dat seama că toată furia aia la care nu puteam să renunţ era din cauza orgoliului rănit, nu a sentimentelor rănite. Mă simţeam ruşinat că eu îmi dăruisem inima fără nicio reţinere, iar ea nu dăduse doi bani pe asta.

Ea nu se miră că el avusese parte de o revelaţie. Îşi dorise asta pentru el, astfel încât să se poată elibera definitiv de trecutul lui.

— Iar Rachel, continuă el. Se pare că a regretat mereu că n-a avut curajul să-mi spună din vreme ce părere avea despre cariera şi planurile mele de viitor.

Madison izbuti să râdă.

— Ei bine, eşti un tip foarte dificil de contrazis când îţi pui în minte ceva.

— Mă străduiesc, rosti el zâmbind. Un zâmbet care îi umezi chiloţii şi o făcu să se foiască în poala lui. Se pare că n-am făcut să-i fie uşor, continuă el devenind serios. Mi-a cunoscut familia, şi-a dat seama că aveam intenţii serioase… Ridică din umeri. În fine, cred că înţelegând faptul că a fost mai degrabă vorba de orgoliu rănit decât de inimă frântă m-a ajutat să las trecutul în urmă.

Incapabilă să se abţină, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Mă bucur! Asta şi-a dorit şi Riley? Să se împace cu trecutul?

El trase adânc aer în piept, făcând ca nervii lui Madison să se încordeze.

— Nu. Mai e ceva, zise el confirmându-i temerile.

Madison deveni rigidă.

— Vrea să se împace cu tine? rosti ea primul lucru care îi veni în minte.

— Nu! Nu aşa cum crezi!

Ea răsuflă uşurată. „Desigur, dacă nu-l vrea înapoi e ceva în neregulă cu ea”, se gândi Madison neştiind sigur dacă să creadă că Rachel nu avea un plan personal ascuns. Totuşi, amintindu-şi că Rachel renunţase la el de bunăvoie, se sili să-şi bage minţile în cap.

— Atunci, ce vrea de la tine?

— Lucrează la o firmă de divertisment care are un parteneriat cu Sports and Entertainment NetWork. Vor să mă testeze pentru a vedea dacă m-aş potrivi cu Allison Edwards ca să prezentăm o emisiune sportivă. Se va difuza la nivel naţional, spuse el în mod clar încă surprins de ofertă.

Judecând după strălucirea din ochii lui, ideea nu-i displăcea. De fapt, Madison presupuse că era inerent ca un om atât de competitiv precum Alex să fie atras de vizibilitatea conferită de o emisiune difuzată la nivel naţional.

— Şi ce i-ai zis?

— Ea mi-a spus să-mi iau un răgaz de gândire, aşa că n-a trebuit să-i zic nimic.

— Te gândeşti să accepţi slujba? întrebă Madison.

Lunga tăcere care urmă fu un răspuns.

El îi ridică bărbia şi o privi cu blândeţe în ochi. Intensitatea din ochii lui întunecaţi îi spuse lui Madison că nu-i era mai uşor decât ei. Însă asta nu păru să-i aline sufletul pus pe jar, ci o aduse în pragul lacrimilor.

El îşi puse o mână pe ceafa ei, îi trase capul spre el şi o sărută. Nu la modul posesiv cum făcea de obicei. Ci fără să se grăbească, trecându-şi buzele peste ale ei, apoi

plimbându-şi limba dintr-o parte în alta şi înapoi, înainte de a o băga în gura ei. Indiferent ce dorise să-i transmită astfel, ideea se pierdu printre senzaţiile stârnite de ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu sărut.

Dar nu era.

Veşnic prezent între ei, focul mocnit deveni o vâlvătaie, iar deodată gura lui pe a ei nu mai fu suficient. Gemând ea se mişcă în poala lui, savurând apăsarea mădularului tare pe sexul ei care pulsa de dorinţă.

— La naiba, îngeraş! Eşti atât de bună! Atât de sexy! rosti el ridicându-şi şoldurile în ritm cu mişcările ei.

Erecţia lui mare atingea clitorisul ei, iar valuri de plăcere o cuprinseră, însă sentimentele de dorinţă şi iubire pure care însoţiră senzaţiile fizice o înspăimântară. „Nu!” se gândi ea de parcă ar fi putut alunga dragostea.

— Fac pariu că, dacă îmi bag mâna în chiloţii tăi, voi constata că eşti udă pentru mine, nu-i aşa?

Ea gemu văzând în minte imaginea creată de el. Da, era udă. Şi se udă şi mai tare.

Parcă pentru a-şi verifica teoria, el băgă mâna sub fusta ei, degetele i se strecurară sub chiloţi şi îi despărţiră pliurile alunecoase.

— Da! gemu ea, iar şoldurile i se arcuiră, apăsându-i sexul pe degetele lui.

Alunecarea şi apăsarea degetului său o făcură să tremure din tot trupul.

— Vreau în tine.

— Aici? scânci ea.

— Uşa e încuiată, geamurile nu sunt. Deci da!

Se ridică şi o puse pe picioare. Cu o mână, îndepărtă de pe masă geanta ei şi restul hârtiilor, trântindu-le pe podea.

Nedorind să mai gândească, darămite să se certe, ea îşi descheie fusta şi o lăsă să cadă. Privirea lui se întunecă la vederea trupului ei gol, iar focul din ea o făcu să se ude şi mai tare.

— Lasă-mă să te ajut, murmură el desfăcând funda de pe şoldul ei. Ăştia sunt chiloţii tăi care îmi place cel mai

mult.

O puse pe masă. Ea îşi ridică şoldurile pentru ca să-i poată da jos chiloţii, apoi privi şocată cum el îi băgă în buzunarul lui.

El zâmbi şi îşi scoase sacoul, apoi îşi dădu jos pantalonii şi boxerii. Ea îi privi mădularul lung, gros şi gata să intre în ea, iar sexul i se încordă la acel gând.

El păşi între picioarele ei, mâinile lui mari îi depărtară coapsele, iar privirea îi coborî spre păsărica ei.

— Îmi place la nebunie cum arăţi, atât de udă pentru mine! Atât de dornică!

Îşi trecu capul mădularului peste deschiderea ei. Ea gemu.

— Da! Vreau să te aud, iubito!

Ea îşi muşcă interiorul obrazului.

— Dar şi altcineva s-ar putea să mă audă.

— N-au decât să fie geloşi!

Un zâmbet diavolesc îi arcui buzele. Aroganţa lui o făcu să-şi dea ochii peste cap. Apoi mâinile lui o strânseră şi mai tare de coapse, iar ea îşi dădu ochii peste cap din alt motiv când el îi despărţi pliurile şi o pătrunse adânc.

— Alex! gemu Madison simţind invazia tare şi groasă pulsând în ea.

El se retrase, apoi o penetră din nou, forţa mişcării făcând-o să alunece pe lemnul rece şi lucios al mesei.

— Nu mai pot aştepta. Trebuie să termin!

Cuvintele lui stârniră un ea un val de dorinţă care îi cuprinse şi părţi ale trupului ce nu aveau legătură cu ce se întâmpla. Niciodată, plăcerea actului sexual nu se răspândise în fiecare fibră a fiinţei sale, însă de data aceea, asta se întâmpla.

Fiecare pătrundere, frecare, retragere şi altă penetrare puternică stârneau parcă scântei electrice, iar ea îl simţea pe Alex din vârful degetelor de la picioare până la nodul din gât şi dincolo de stelele care îi străluceau cu putere în spatele pleoapelor.

El alese un ritm stabil, fiecare intrare în ea fiind însoţită de excitanta ciocnire a osului său pubian de sexul

ei. Ea îi privi chipul frumos, maxilarele încleştate, ochii îngustaţi şi concentraţi. Asupra ei. Fără de veste, el încetini şi o ridică într-o poziţie semişezândă pe masă. Ea se sprijini în coate în timp ce el îşi roti şoldurile, trupurile lor rămânând într-un contact extrem de fierbinte şi intim. El se frecă intenţionat de clitorisul ei, făcând ca stelele din spatele pleoapelor ei să explodeze când amândoi ajunseră la cel mai zguduitor orgasm pe care îl trăiseră vreodată.

Fiori şi vibraţii o străbătură mult timp după ce el se eliberase în ea. Din nou, fără prezervativ, dar ea nu putu face efortul de a-i păsa. În momentul acela, totul era ireal, fiind parcă desprins dintr-un roman, nu aparţinând vieţii reale, iar ea ştiu că va păstra acea amintire şi o va retrăi adesea.

Mai târziu, când se gândi la oferta de serviciu primită de el, realitatea răzbătu în bula senzuală în care o închisese el. Pentru că Rachel îi oferise faima care lui îi lipsise. El fusese obişnuit cu atenţia şi favorurile aferente înainte de a rămâne brusc fără ele. Dar tocmai absenţa acestora îi îngăduise să se întoarcă la Madison. La declararea faptului că dorea o relaţie, la schimbările de personalitate pe care le văzuse la el după retragerea silită.

Ce avea să se întâmple dacă revenea la vechea viaţă? La mulţimea de fani, la femei... Avea să-l piardă din nou? Stomacul lui Madison se dădu peste cap la acel gând şi totul îngheţă în ea. Adevărul era că, până la urmă, toţi o părăseau, aşa că era bine să se pregătească din timp pentru momentul când şi Alex avea s-o facă.

Capitolul 9

Madison reveni la Miami şi la rutina obişnuită. Muncea, îşi petrecea nopţile cu Alex şi se pregătea pentru audierea legată de mama ei vitregă. Jonathan o chestionă minuţios şi îi spuse la ce să se aştepte. Detectivul lui particular nu găsise nimic despre Eric care să le susţină

cazul, ceea ce indica faptul că fratele ei vitreg fusese foarte atent. Madison nu credea în niciun caz că era onest sau că acţiona în interesul mamei lui. Audierea urma să aibă loc peste două săptămâni, iar ea programase o ultimă întâlnire cu Jonathan în săptămâna de dinainte, deoarece acesta dorea să revadă împreună întrebările posibile.

Încercă din răsputeri să nu se gândească la posibilul rezultat al acelei audieri, preferând să pună totul într-o cutiuţă din fundul minţii ei şi să n-o deschidă decât atunci când va fi necesar să se confrunte cu conţinutul ei. Asistenţii sociali din copilăria ei o învăţaseră această modalitate de abordare a problemelor pe termen lung, iar ea încă o folosea.

Între timp, viaţa continua. Spre surprinderea ei, Alex o invitase să ia cina acasă la mama lui, în weekendul următor, iar în ciuda neliniştii inerente, ea acceptase.

Nu mai discutaseră despre Rachel şi oferta ei, dar întrebările încă existau undeva în străfundul minţii lui Madison. Încă dorea ca el să se gândească la campania de PR propusă de Derek Fine, însă ştia că nu era cazul să se aştepte ca el să fie receptiv deocamdată. Mai ales că exista o altă ofertă pe masă.

Se uită în şifonier încercând să aleagă o rochie potrivită pentru întâlnirea cu mama iubitului ei. Se gândi că era o premieră. Niciuna dintre relaţiile ei nu evoluase până la a face cunoştinţă cu părinţii. Când începuse să se vadă cu Alex, deja îi cunoştea cealaltă parte a familiei, dar datorită lui Riley. Pe fraţii şi părinţii adevăraţi nu-i întâlnise încă, aşa că se cutremură, însă se simţi bucuroasă că Riley şi Ian aveau să fie acolo pentru a o susţine.

Deşi ştia că pentru Alex însemna mult să ducă o femeie acasă la părinţii lui, mai ales după ce menţionase că făcuse acelaşi lucru cu Rachel. Alungă gândurile legate de cealaltă femeie. Din nou. Era foarte posibil ca nesiguranţa ei să nu fie justificată. Alex nu-i dăduse niciun motiv să se îndoiască de prezent. De-a lungul anilor, consiliase destule femei pentru a şti cum să vorbească cu sine şi să se convingă să privească spre viitor, nu spre trecut. Constată

că, gândind pozitiv, îi era mai uşor să continue în acel mod.

Alese o rochie de vară pastelată şi o pereche de sandale cu ciucuri. Fiindcă era foarte cald şi umed, îşi prinse părul într-un coc lejer, lăsând două şuviţe să-i cadă pe umeri. Se dădu cu un parfum uşor, cu puţin roşu în obraji, cu nişte luciu de buze şi se simţi atât de pregătită pe cât putea fi. Se gândi cu ironie că, în mod cert, niciodată nu-şi făcuse atâtea probleme în privinţa hainelor.

Soneria de la intrare se auzi exact când îşi schimbă geanta obişnuită cu una mai mică, pe care s-o poată purta pe umăr. Trase adânc aer în piept şi se duse să-i deschidă uşa lui Alex, care făcuse un duş şi se schimbase după o vizită la sala de sport.

Deschise uşa, iar privirea ei îi studie silueta frumoasă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni trei sferturi kaki, un tricou polo bleu cu mâneci scurte, care îi accentua bronzul pielii şi ochii căprui, în picioare având nişte mocasini uşori.

În replică, privirea lui o cercetă pe ea, ochii lui ciocolatii întunecându-se.

— Arăţi minunat, îngeraş!

Ea simţi că se îmbujorează.

— Mulţumesc! Şi tu arăţi foarte bine.

El zâmbi.

— Eşti gata?

Ea încuviinţă din cap.

— Doar să iau geanta şi cadoul.

El clătină din cap.

— Nu era nevoie să le cumperi nimic.

— Nu pot să apar cu mâna goală acasă la părinţii tăi! Ce vor crede despre mine?

Se răsuci spre interiorul holului, unde îşi lăsase geam la cheile şi un mic aranjament floral.

— La fel ca mine, vor crede că eşti fantastică. Veni în spatele ei şi o cuprinse cu braţele pe după talie. La naiba, iubito, eşti neliniştită?

Ea se întoarse spre el, trupurile lor fiind lipite intim, iar privirea ei, apropiată de a lui.

— Tatăl tău are unele dintre cele mai luxoase hoteluri

din Miami. Mama ta a apărut în reviste alături de el. Este superbă. Iar tu eşti fiul lor cel mare. Aşa că da, sunt neliniştită!

El îşi trecu degetul mare peste buzele ei, înlocuindu-i neliniştea cu dorinţă.

— Te vor iubi la fel cum te iubesc eu, o asigură el privind-o cu patimă.

Ea înghiţi un nod, neştiind cum să-i interpreteze cm vintele. Nu fusese un „te iubesc" efectiv, dar inima ei începuse să bată nebuneşte, de încântare şi speranţă. La naiba, detesta să-şi facă speranţe! De fiecare dată, avea de suferit. Şi totuşi… nu putu să nu spere.

După un drum de 40 de minute, din cauza traficului, opriră în faţa unei case bine întreţinute dintr-un cartier obişnuit, asemănător cu cel în care locuiseră Franny şi Daniel Grayson. Maşina lui Ian era deja pe alee, iar Alex parcă în spatele lui. Ea privi casa în tăcere, încercând să proceseze diferenţa dintre ce vedea şi la ce se aşteptase.

— Te simţi bine? întrebă Alex.

— Da, doar că sunt surprinsă. Credeam că au o casă mai mare.

— Ceva măreţ? întrebă el rânjind.

— Ei bine… da.

El chicoti amuzat.

— Pe tata îl enervează din cale-afară. Casa lui şi a mamei lui Ian era ca un conac. Am aflat că, la început, a ales o casă obişnuită pentru mama, astfel încât nimeni să nu bănuiască faptul că era amanta unui om important. Pufni dispreţuitor, lăsând-o să înţeleagă ce gândea despre acea situaţie. Mai târziu, după ce s-au căsătorit, mama a refuzat să schimbe stilul nostru de viaţă. Nu dorea să ajungem răsfăţaţi din pricina banilor.

Madison clătină din cap şi zâmbi.

— Se pare că, în schimb, cariera pe care ţi-ai ales-o a făcut asta.

El îşi înclină capul şi râse.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate. Apoi totul a dispărut la fel de repede, motiv pentru care

apreciez gândirea realistă a mamei.

— Totuşi, ţi-ai păstrat Porsche-ul, rosti ea bătând uşurel cu palma în bord.

— Un bărbat trebuie să aibă jucăriile lui şi câteva plăceri.

Ea îl văzu făcând cu ochiul şi zâmbi, incapabilă să reziste când el era jucăuş şi amuzant. Bine, nu era capabilă să-i reziste niciodată.

— Te simţi pregătită să intrăm?

Ea suspină îndelung şi zâmbi.

— De fapt, chiar sunt!

El o conduse pe aleea mărginită de plante verzi şi flori perfect îngrijite. Bătu o dată şi deschise uşa.

Mama lui Alex îi întâmpină de îndată ce intrară. Madison o recunoscu pe frumoasa femeie din pozele apărute într-o revistă locală care lăudase devotamentul ei pentru acţiunile caritabile.

— Alex!

Îşi cuprinse fiul într-o îmbrăţişare maternă.

— Bună, mamă!

O îmbrăţişă la rându-i, apoi se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— A trecut prea mult timp de când nu te-am mai văzut, îl dojeni ea. Era deja cazul să încetezi a te mai ascunde de lume. Ei trebuie să-i mulţumesc?

Madison se îmbujoră fiind sigură că nu contribuise cu nimic la schimbarea lui Alex. Mai degrabă, slujba oferită de Ian îi oferise un scop în viaţă şi îl făcuse să simtă că valora ceva.

— Mamă, ea este…

— Madison! Ştiu. Am aflat totul despre ţine de la Riley şi, desigur, din puţinul pe care am reuşit să-l smulg de la fiul meu. Se apropie de Madison şi o luă de mâna liberă. Mă bucur tare mult să te cunosc!

— Şi eu la fel, doamnă Dare.

— Pentru Dumnezeu, spune-mi Savannah, te rog!

Strânse mâna lui Madison, apoi îi dădu drumul.

Madison clipi. Alex avusese dreptate. Deja o plăcea pe

mama lui pentru faptul că o făcuse imediat să se simtă în largul ei. Se aşteptase la o atitudine rezervată, în stilul celei afişate de persoanele importante din Palm Beach. În loc să aibă o coafură bob modernă, părul ei blond cu şuviţe se revărsa dincolo de umeri şi, cu toate că purta o rochie de vară elegantă, în picioare avea sandale cu talpa plată, nu cu toc. Nu arăta nici urmă de înfumurare.

Savannah Dare era foarte naturală. Madison răsuflă uşurată şi îi dădu florile.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Savannah zâmbi, lăsând-o pe Madison să întrezărească o expresie similară cu a fiului ei.

— Sunt foarte frumoase! făcu o pauză pentru a mirosi florile parfumate. Îţi mulţumesc, deşi n-ar fi trebuit să te deranjezi. Haideţi în casă! Restul familiei e în salon. Din păcate, tatăl tău a avut o urgenţă la un hotel, dar se va întoarce curând.

Alex o conduse pe Madison în casă, cu mâna pe spinarea ei, gest la care ea începuse să se aştepte şi cu care se obişnuise. Se relaxa când îi simţea mâna la baza spatelui şi trecuse mult timp de când încetase să s-o avertizeze că nu era bine s-o facă, deşi acel gând îi mai apărea prin minte uneori. Începea să se priceapă mai bine la a încerca să accepte lucrurile bune. Totuşi, încă nu atât de bine, încât să uite de drobul de sare.

Alex o prezentă Siennei, sora lui cea mică, acum având aproape 21 de ani, şi lui Jason, care avea 26 de ani. Samantha încă nu sosise. Jason se scuză pentru a răspunde la telefon şi îi lăsă cu Sienna.

Tânăra era un adevărat ghem de energie, blondă ca mama ei şi având ochii ciocolatii că ai lui Alex. Îşi începu imediat misiunea nu tocmai subtilă de a o cunoaşte pe Madison, care consta în bombardarea ei cu întrebări.

— Câţi ani ai? întrebă Sienna.

Alex se uită urât la sora lui.

— Dumnezeule, mama ta te va altoi pentru că eşti nepoliticoasă, rosti Riley alăturându-li-se.

Îi zâmbi lui Madison.

— Poftim? Am aproape 21 de ani, spuse Sienna de parcă asta ar fi ajutat-o cu ceva.

Madison îşi muşcă interiorul obrazului, ca să nu râdă.

— E-n regulă! Am 26 de ani.

— Şi unde ai învăţat?

— Am studiat la Universitatea Lynn şi mi-am luat MAS-ul la Universitatea din Florida de Sud.

— Ce-i aia MAS? întrebă Sienna.

— Masterat în Asistenţă Socială.

— Eu voi obţine o diplomă în management, dar habar n-am ce vreau să fac cu viaţa mea. Ştiu doar că vreau să experimentez totul, rosti ea cu exuberanţa cuiva foarte tânăr şi liber care aproape că pierduse totul.

— Sper să reuşeşti. Cu certitudine, ai destul timp şi numeroase opţiuni, o asigură Madison pe fată.

— O, a venit tata! exclamă Sienna făcându-i cu mâna bărbatului înalt care intră în cameră, apoi întoarse imediat capul spre Madison. Dar familia ta, Madison? Eşti din Florida? Părinţii tăi locuiesc aici?

Madison deschise şi închise gura fără ca vreun cuvânt să iasă.

Gura lui Riley formă un „O” mut.

— La naiba, Sienna!

Alex strânse mâna lui Madison. Ea se eliberă. Ştia foarte bine că acea întrebare apărea în diverse situaţii.

— M-am născut în Miami, dar părinţii mei nu mai locuiesc aici.

Zâmbi pentru a alunga tensiunea celorlalţi.

— Oh! Dar unde…?

— Gata! rosti Alex luând-o pe Madison de mână şi ducând-o de-acolo. Îmi pare rău, spuse el când fură singuri.

— N-ai de ce. Sunt întrebări perfect normale, iar eu am răspunsuri-standard. E-n regulă!

El îi întâlni privirea, iar admiraţia pe care o văzu în ochii lui o făcu să se simtă stânjenită.

— Alex, i-ai oferit lui Madison un pahar din ceaiul meu? Este cu adevărat cel mai bun, chiar dacă eu spun asta, interveni mama lui în conversaţia lor.

Madison zâmbi uşurată.

— Mi-ar face plăcere să beau nişte ceai.

— L-am făcut azi-dimineaţă. Nu e chestia aia îmbuteliată pe care o bea fiul meu. Strâmbă din nas. Alex, du-te şi prezintă-i-o pe Madison tatălui tău. Eu o să vin imediat cu pahare pentru toată lumea.

— Haide! rosti Alex.

O conduse la tatăl lui, care stătea în picioare lângă Jason. Prezentările se făcură rapid.

— Bucuroasă de cunoştinţă! spuse Madison remarcând asemănările bărbaţilor Dare.

Toţi erau înalţi, bruneţi şi frumoşi.

— Abia aşteptam s-o cunosc pe fata care l-a îmblânzit pe fratele meu.

Jason ridică paharul spre Madison. Alex îşi dădu ochii peste cap.

— Femeia potrivită îţi poate face asta, fiule. Vei constata pe propria piele, îi zise Robert lui Jason, apoi îşi îndreptă privirea spre Madison. Avea aceeaşi ochi cenuşii ca oţelul precum Ian, dar ai lui erau puţin mai calzi. Mă bucur să te cunosc. Alex mi-a spus că lucraţi împreună pentru Thunder.

Ea încuviinţă din cap.

— El este foarte valoros pentru relaţia cu jucătorii şi pentru programul pe care vrem să-l demarăm.

Robert zâmbi.

— Minunat! Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia. Şi ce-i cu oferta aia de la o televiziune?

Stomacul lui Madison se strânse văzând entuziasmul bărbatului mai vârstnic.

— Este doar o ofertă, rosti Alex. Încă n-am luat nicio decizie.

— Aş crede că n-ai de ce să stai prea mult pe gânduri. Ţie îţi place lumina reflectoarelor. La naiba, eşti născut pentru asta! spuse Robert bătându-şi fiul pe spinare. Fie că-i vorba de fotbal sau de televiziune, îţi place să fii în centrul atenţiei.

— Aveam de gând să vorbesc cu Jace despre asta,

mai târziu. Alex îl zări pe Ian îndreptându-se spre ei. Şi aş prefera să nu discut asta acum.

Nu era pregătit să-i zică lui Ian că era posibil să părăsească echipa înainte să fi făcut ceva cu adevărat important. Se crispă la acel gând. Era doar unul dintre lucrurile care îl ţineau treaz noaptea. Altul era femeia care devenise brusc rigidă lângă el. Ei nu-i plăcea ideea ca el să se întoarcă în lumina reflectoarelor, după cum nici fratelui său vitreg nu i-ar fi plăcut, deşi din motive diferite şi deocamdată necunoscute. Încă trebuia să se lămurească ce o deranja cu adevărat pe Madison în legătură cu acea eventuală slujbă. Ea refuzase să vorbească despre asta, aşa că el abandonase subiectul. Până nu lua o decizie într-un sens sau altul, nu avea rost să creeze probleme între ei.

Restul zilei decurse mai bine decât ar fi putut spera. Iar dacă se aşteptase să simtă vreo urmă de anxietate văzând că Madison era acceptată de familia lui, se bucură să constate că nu era deloc cazul. Mai târziu, se duseră acasă la el, unde se înţeleseseră să-şi petreacă noaptea. Cu toate că nu-i veni să creadă că ajunsese într-un moment din viaţă în care hainele unei femei atârnau în dulapul lui, iar ale lui în al ei, fu suficient să se uite la chipul frumos şi expresiv al lui Madison pentru a şti că asta era perfect în regulă.

Ceea ce făcea ca discuţia pe care trebuia s-o aibă cu ea să fie şi mai dificilă. Dar conversaţia cu fratele lui îl ajutase să se concentreze şi să-şi dea seama ce dorea şi ce-i trebuia în viaţă. Iar ea făcea parte din asta. Cea mai mare parte.

Alex azvârli cheile pe raftul de lângă uşă şi o urmă pe Madison în living.

— Te-ai simţit bine astăzi? întrebă el.

— Minunat! Familia ta e fantastică. Şi toţi sunteţi foarte apropiaţi.

— Ştiu. Suntem norocoşi. Îi strânse mâna. Iar tu i-ai impresionat. Mama vrea să te revadă cât mai curând. Iar Jace mi te-ar fura dacă ar putea.

Ea râse auzind evidenta exagerare.

— Ăăă, putem vorbi?

— Desigur, răspunse ea arătând spre canapea, unde el i se alătură aşezându-se alături de ea. Despre ce-i vorba?

— Ştii că am avut o discuţie lungă cu Jace, da?

Ea încuviinţă din cap.

— Amândoi arătaţi de parcă vorbeaţi despre ceva foarte important* Presupun că a fost legat de oferta de serviciu. Sinceră să fiu, sunt de acord cu orice decizi, rosti ea.

— Serios?

El nu se aşteptase să fie atât de uşor, dar nu era convins că ea vorbise serios. Ea se uită în ochii lui şi dădu din cap.

— Fă-o! Acceptă slujba. E perfectă pentru tine. Îţi vei recăpăta statutul şi faima care îţi plac atât de mult.

Vocea nu-i tremură, dar el îşi dădu seama cât de tare se străduia ea să-şi controleze emoţiile. Îi strânse mâinile.

— Vreau să fac acel test. Atâta tot. Să văd dacă îmi place. Din câte mă cunosc, nu e de mine. Sau poate că lor le va displăcea prestaţia mea.

Ea râse.

— Puţin probabil!

— Nu se ştie niciodată, spuse el ridicând din umeri. Chiar n-ai nimic împotrivă?

Ea izbuti să afişeze un zâmbet, dar el simţi că era forţat.

— N-am! Înţeleg de ce vrei să faci asta.

— Arăţi de parcă faci tot posibilul să pari entuziasmată, dar eu te cunosc. Ce se petrece?

Ea se sprijini de spătarul canapelei şi suspină.

— Cred că noi facem ceva important pentru jucători. Dacă pleci, vom avea de pierdut, însă nu poţi face ceva dacă preferi să faci altceva.

El îşi îngustă privirea. Credea că slujba lor era o parte din cele ce se petreceau în mintea ei, dar nu era totul, însă simţea că ea nu avea să-i mărturisească nimic în clipa aceea.

— Uite ce-i, nu cunosc toate detaliile acestei poveşti.

S-ar putea să fie o emisiune care să se întindă doar pe durata sezonului de fotbal. Sau să se transmită numai în weekenduri. Nu-i exclus să pot face ca Strahan, să fac naveta şi să-mi păstrez slujba actuală.

Existau o mie de variabile, iar el nu le cunoştea. Cu toate că îşi sunase agentul pentru a le afla, totul depindea de test. Spera că asta nu includea şi relaţia lui cu Madison.

*

Soneria telefonului o smulse pe Madison dintr-un somn profund. Se răsuci, trânti telefonul de pe noptieră, izbuti să-l găsească pe jos, apoi, în cele din urmă, răspunse:

— Alo?

— Domnişoara Evans?

— La telefon.

— Sunt Daria de la căminul de bătrâni Hudson Arms.

Complet trează acum, Madison se ridică în şezut.

— S-a întâmplat ceva?

Alex ieşi de la duş cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Cine-i la telefon?

Ea ridică o mână.

— Îmi cer scuze, poţi repeta?

Femeia de la azil spuse:

— Fiul ei, Eric, a venit aici la o oră nepotrivită. Dar fiindcă Franny era trează, l-am lăsat să intre. A supărat-o cumplit. N-am reuşit s-o calmăm, aşa că a trebuit să-l chemăm pe doctor, care i-a dat un sedativ uşor.

Madison înghiţi un nod.

— Vin imediat!

— Ei bine acum doarme. Doar că noi am considerat că e bine să vă anunţăm.

— Aţi făcut foarte bine. Unde-i Eric acum?

— A plecat, dar a promis că se întoarce.

— O să vorbesc cu avocatul meu şi vom vedea ce e de făcut. Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Şi voi veni acolo ceva mai târziu.

Închise telefonul şi se uită la Alex.

— Probleme?

Îşi trecu un prosop peste părul ud.

— Trebuie să-l sun pe Jon. Cred că am nevoie de un ordin de restricţie care să-l împiedice pe Eric să se apropie de mama lui. Pot să obţin aşa ceva în numele ei?

— Dacă doctorii sunt dispuşi să depună mărturie că reprezintă o primejdie pentru sănătatea ei, sunt sigur că poţi. Poate că ai putea devansa audierea. Vrei să mergem acum la azil?

Încă şocată din pricina telefonului primit, ea încuviinţă din cap.

— Cred că ar trebui să văd cum se simte. Oricum, nu-l pot suna pe Jon până la ora nouă.

— Ba da, am putea să-l sunăm, dar ai dreptate. Hai să aşteptăm până ajunge la birou! Du-te şi fă un duş! Eu îţi voi turna nişte cafea, iar după aceea putem pleca.

— Nu-i nevoie să vii cu mine.

— Vreau să vin. Tu mi-ai cunoscut familia. Aş vrea s-o cunosc şi eu pe a ta.

— Franny nu este familia mea. Îşi muşcă buza. Pardon! Nu a ieşit cum voiam.

El îşi îngustă privirea, dar ea continuă înainte ca el să apuce a reacţiona la acea declaraţie grăitoare.

— Dar adevărul este că, probabil, ea nu mă va recunoaşte, aşa că ce rost are să încerc a i te prezenta?

— Ce rost are să negi că ţii la ea? Sau că ea reprezintă singura familie care ţi-a rămas şi că te doare s-o pierzi?

Se aşeză lângă ea, trupul lui fiind cald de la duş, iar mirosul lui, curat şi puternic. Ea se uită în ochii lui.

— Nu pricepi! rosti ea frustrată.

Încercă să se ridice în picioare, dar el o apucă de mână.

— Greşeşti! Pricep. O făcu să se aşeze lângă el. Ai avut parte în viaţă de prea multe pierderi şi durere. Iar eu am contribuit la asta, zise el cu regret în glas. Dar dacă nu începi să te relaxezi şi să ai încredere în oamenii din jurul

tău, vei ajunge să…

— Spune! îi ceru ea încrucişându-şi braţele la piept pentru a alunga fiorul rece care o străbătuse brusc.

El clătină din cap şi se ridică, apoi se duse în baie şi închise uşa în urma lui. Nu era nevoie ca el să rostească cuvintele pentru ca ea să ştie ce dorise să spună.

Va ajunge să fie singură.

*

Căminul de bătrâni era curat, iar personalul, plăcut şi îndatoritor, după cum constată Alex, dar se simţea deprimat de simplul fapt că se afla acolo. Se uită la Madison, care se ţinea cât putea de tare în timp ce se îndreptau spre camera mamei sale vitrege. Nu spusese prea multe după izbucnirea lui de mai devreme, iar el, oricât de mult îşi dorea, nu putea regreta ce aproape că zisese. Nu în condiţiile în care îl îndepărta în aceeaşi măsură în care îl atrăgea.

Poate că, după ce situaţia cu fratele ei vitreg avea să se rezolve la tribunal, ea urma să se liniştească şi să aibă mai multă încredere în Alex, dar deocamdată el se străduia din răsputeri fără a şti cât de mult credea ea în *el.*

— Domnişoară Evans?

O asistentă se apropie de ei înainte de a intra în cameră.

— Bună, Katie! Şi te-am rugat să-mi spui Madison.

Tânăra zâmbi.

— Madison. Îmi pare rău că a trebuit să te sun mai devreme.

— Erai aici când a venit Eric?

Femeia încuviinţă din cap.

— A tot sâcâit-o pe doamna Grayson în legătură cu tine, zise ea coborând vocea. Voia să ştie de ce te-a împuternicit pe tine, şi nu pe el, sânge din sângele ei, iar apoi a început să ţipe. Făcu o pauză şi se uită peste umăr. Şefei nu-i place să bârfim, explică ea.

Madison întâlni privirea lui Alex înainte de a se uita

din nou la Katie.

— Mulţumesc! Îţi apreciez sinceritatea. O să vorbesc cu avocatul meu şi vom vedea ce se poate face pentru ca el să n-o mai deranjeze. Cu toate că este trist. E fiul ei.

Tânăra asistentă atinse înţelegătoare umărul lui Madison. Apoi se uită la Alex, iar privirea i se aprinse brusc când îl recunoscu.

— Sunteţi... O, Doamne, sunteţi fostul fundaş de la Tampa! Pocni din degete. Mi-e cumplit de ruşine că nu-mi amintesc numele în clipa asta, dar soţul meu e din Tampa, eu sunt din Miami, iar el este un fan împătimit!

Alex zâmbi. Uneori, uita că era faimos, lucru care nu i se întâmplase niciodată când încă juca fotbal.

— Aş putea căpăta un autograf? întrebă ea entuziasmată, căutând în buzunare un pix şi o hârtie.

El râse.

— Nu-ţi face griji. Nu plec de-aici până nu-ţi dau un autograf.

— Mulţumesc! aproape că ţipă ea încântată.

Alex se uită la Madison, care nu rostise nici măcar un cuvânt de când asistenta îl recunoscuse pe Alex. Crisparea zâmbetului ei era evidentă, cel puţin pentru el, şi se îndepărtase semnificativ de el.

El îşi îngustă privirea când îşi dădu seama că faima lui era ceea ce o deranja şi se întrebă de ce. Nu păruse s-o deranjeze când discutase cu Jake, adolescentul în scaun cu rotile. Însă reacţia nemulţumită de-acum era evidentă. Iar când fuseseră în cârciuma unde ar fi trebuit să se vadă cu Eric, îl întrebase dacă nu dorea să se semneze pe sânii piţipoancei. Madison îi curmă şirul gândurilor.

— Mă duc în camera lui Franny, spuse ea.

Alex îşi drese glasul.

— Vin cu tine.

— Încă e sedată, aşa că nu te aştepta la prea multe, bine? îi zise Katie lui Madison. Lui Alex, îi şopti: Mă duc să iau un pix şi hârtie.

În mod clar, era preocupată în continuare de obţinerea autografului.

Madison deschise uşa şi intră încet în cameră. Alex privi pereţii de un galben vesel şi draperiile cu imprimeu floral, apoi se uită la fragila femeie care dormea în pat.

— Cu doar puţin peste o lună în urmă, conversam foarte normal, rosti Madison.

— Sunt sigur că, dacă îi vorbeşti, i se va părea liniştitor, deşi tu crezi că nu te poate auzi. Acum, e sedată. Poate că, data viitoare când vei veni, va fi trează şi lucidă.

Ea încuviinţă din cap.

— Sper să ai dreptate.

Cu toate că nu era sigur, ştia că nu strica să-i ofere o oarecare speranţă lui Madison.

— Vorbeşte cu ea, spuse el.

Dacă cineva avea nevoie să se exprime, aceea era Madison.

— Bună, Franny! zise ea trăgându-şi un scaun lângă pat. Sunt Madison. Am adus un prieten cu mine.

Alex puse o mână pe umărul lui Madison.

— Numele lui este Alex. Cu ceva vreme în urmă, v-am spus de el ţie şi lui Daniel, îţi aminteşti?

Spre surprinderea lui Alex, femeia în vârstă deschise ochii şi clipi.

— Franny? rosti Madison.

— Grade? spuse cu o voce cârâită bătrâna.

Madison suspină.

— Grade e sora ei. A murit, îi explică ea lui Alex. Nu, sunt Madison, zise ea cu glas trist.

— Mi-e sete, spuse Franny.

— Mă duc s-o chem pe asistentă, rosti Alex, apoi ieşi din cameră şi se întoarse câteva minute mai târziu cu o carafă cu apă şi o cană în care se afla un pai.

Înainte de a reveni în cameră, îl sunase pe Jonathan şi îi spusese ce se întâmplase în acea dimineaţă. Avocatul îi promisese că va încerca să obţină o audiere de urgenţă pentru ziua de luni. Cunoştea vreo doi judecători care îi datorau o favoare şi care îl puteau ajuta cu asta.

Când Alex intră în cameră, o asistentă o ajuta pe Franny să se ridice în şezut, apoi o ajută să bea apă.

— Astăzi, nu mă recunoaşte, murmură Madison.

— Probabil, din cauza sedativului pe care a trebuit să i-l dăm. Puteţi încerca mai târziu sau mâine, sugeră asistenta.

Madison încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Ar trebui să plecăm. Franny, voi avea grijă să nu fii deranjată aici, spuse ea aplecându-se şi îmbrăţişând-o pe femeia care devenise nepăsătoare.

Inima lui Alex se frânse atât pentru femeia a cărei viaţă se încheia, cât şi pentru Madison, care pierdea din nou pe cineva important. Nu era de mirare că se temea să se încreadă cu adevărat în cineva.

Ieşiră în coridor şi se îndreptară spre lift. Alex aşteptă până fură singuri în ascensor, apoi apăsă butonul pentru oprire.

— Alex!

— Două minute.

O lipi de un perete şi o ţinu locului apăsând-o cu trupul lui.

— Nu cred deloc că este momentul sau locul potrivit pentru…

— Momentul e foarte potrivit, rosti el ridicându-i bărbia şi lipindu-şi gura de a ei.

O sărută cu hotărâre, folosindu-şi limba şi toată priceperea până când, cu un geamăt resemnat, ea cedă, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl sărută la rându-i. El îşi strecură limba printre buzele ei şi făcu dragoste cu gura ei, băgându-şi şi scoţându-şi limba, frecând-o de a ei, imitându-i mişcările cu partea de jos a corpului, care se legăna spre ea.

Avu nevoie de toată puterea voinţei pentru a se desprinde de ea, dar izbuti şi o privi cu intensitate în ochii înceţoşaţi deja.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă ea trecându-şi limba peste buzele ude.

— Ca să-ţi aduc aminte că nu eşti singură. Mă ai pe mine. Şi indiferent cât de tare te străduieşti să mă îndepărtezi, eu îţi voi fi alături şi nu te voi lăsa.

Ea înghiţi un nod.

— Asta, până când nu vei mai fi.

El îşi îngustă privirea.

— Cât de curând, te voi pune pe genunchi şi îţi voi da o bătaie bună, murmură el.

— Alex, trezeşte-te! Te vei duce să dai acel test, ei te vor adora, iar tu vei accepta slujba. Chiar dacă se va difuza doar în weekenduri sau în timpul sezonului de fotbal… vei fi din nou în lumina reflectoarelor.

— Şi ce? întrebă el frustrat, neînţelegând care era problema.

— Şi poate că tu nu-ţi aminteşti cum erai când erai vedetă, dar eu îmi amintesc. Şi sunt suficient de realistă pentru a şti că ţi-a plăcut la nebunie acea viaţă. Singurul motiv pentru care eşti cu mine acum e că a trebuit să te retragi. Când faima va reveni, la fel vor face şi femeile care te doresc. Vor veni în cârduri. Aşa că iartă-mă dacă îmi păstrez mintea limpede pentru a fi sigură că, de această dată, mă voi putea aduna când vei decide că te-ai săturat de mine!

Pe neaşteptate, o voce masculină se auzi din difuzorul liftului.

— Este totul în regulă acolo?

— Da, scuze! Madison apăsă butonul roşu, iar liftul îşi începu din nou coborârea. Am atins butonul din greşeală, adăugă ea cu o voce tremurată.

Alex nu se simţi mai bine după ce piesele de puzzle arătate de ea după ce el primise oferta de serviciu se aranjară la locurile lor. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Pe Madison o nemulţumeau *femeile* care îi acordau atenţie. Pentru el, erau un beneficiu adus de faima de fundaş-vedetă, unul de care profitase de mai multe ori decât era dispus să recunoască. Şi cu toate că nu le mai încuraja, gândindu-se la bărbatul care fusese înainte de accident, îşi aminti că în mod cert nu le respinsese când fusese cu Madison prima dată.

Ea coborî în fugă cele cinci trepte până la maşină, iar el o lăsă. Ştia că vorbele nu o puteau convinge că el se

schimbase definitiv. Ca în privinţa a orice legat de Madison, era nevoie de timp. Şi de o răbdare infinită.

Doar dacă nu accepta slujba. Putea rămâne la Thunder şi la munca pe care o făcea acolo şi să renunţe la ideea de a lucra la televiziune. „Şi să fiu imaginea jalnică acum să te desparţi cu graţie de o carieră?” se gândi el dezgustat. Îi plăcea munca pe care o făceau în cadrul organizaţiei, iar dacă putea să facă ambele lucruri, ar fi rămas acolo. Însă era suficient de onest pentru a admite că gândul de a reveni cumva în fotbal era ademenitor. Nu putea renunţa la asta nici chiar pentru Madison. Trebuia să creadă că nici ea nu dorea asta.

El ştia că devenise alt om şi că timpul petrecut în faţa aparatului de filmat nu avea să schimbe asta. Cu o frustrare deloc mică, se gândi că era rândul ei să se schimbe.

Însă nu ştia dacă ea se putea schimba după o viaţă de aşteptări negative adânc înrădăcinate. Iar dacă nu putea, el nu ştia ce avea să se întâmple cu ei.

Capitolul 10

Alex sosi la barul de pe acoperiş unde Riley îi sugerase să se întâlnească pentru a sta de vorbă. Având în vedere că era însărcinată, fu surprins că alesese un bar, dar lui îi convenea. Faptul că ea încă venea când el o chema însemna mult pentru Alex. Nu avea cu cine altcineva să vorbească despre problemele lui cu Madison, în afară de femeia care o cunoştea aproape la fel de bine ca el.

Comandă o tequila Patron Reposado, în seara aceea având chef de altceva decât de scotch şi, cu toate că presupunea că Riley avea să bea un ceai cu gheaţă, se gândi se aştepte şi s-o lase să aleagă singură. Hormonii sarcinii o făceau să aibă tot felul de pofte ciudate.

Cineva se aşeză pe scaunul de lângă el. Nu era Riley. Se uită la bărbat şi înjură în surdină.

— Serios? Tu?

Ian ridică din umeri şi râânji.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar nevastă-mea nu poate

fi în două locuri simultan şi, mă crezi sau nu, s-a gândit că mă pot descurca mai bine cu tine decât cu Madison.

El nu se miră că şi Madison o sunase pe Riley.

— În regulă. Un whisky Glenlivet pentru… fratele meu, îi spuse Alex barmanului.

Se uită la Ian provocându-i să comenteze sau să adauge cuvântul „vitreg”, însă el n-o făcu.

— Înţeleg de ce ai părăsit-o pe Riley când a ajuns la spital, recunoscu Alex după ce tipul din spatele barului împinse un pahar spre Ian.

Fratele lui sorbi o gură zdravănă.

— N-aş putea spune că sunt mândru de asta. Privind retrospectiv, nu cred că am procedat bine.

Alex ridică o sprânceană.

— Ce-ai fi putut face mai bine?

Amândoi ştiau că Riley fusese la fel de încăpăţânată ca Madison în privinţa propriilor convingeri.

— Ar fi trebuit s-o leg de pat până îşi băga minţile în cap. Ian îşi ridică paharul. Din când în când, puţină dominare nu strică.

Alex clătină din cap şi zâmbi.

— Probabil că asta-i mai mult decât aş fi vrut să ştiu despre relaţia voastră, dar înţeleg ce zici. Bău o gură de tequila şi închise ochii din pricina arsurii liniştitoare. Eu am ameninţat-o că o pun pe genunchi şi o bat, murmură el.

Ian ridică din umeri.

— Şi de ce n-o faci?

Era clar că Ian nu glumea. Alex începu să se gândească serios la asta. Exista o limită pe care ei n-o trecuseră, nu că el n-ar fi fost tentat. Nu pentru a-i provoca durere, ci pentru a-i oferi plăcere. Îşi drese glasul.

— Vreau să vorbesc cu tine despre altceva, rosti el gândindu-se că era corect s-o facă.

— Spune!

Îi zise despre oferta lui Rachel, despre faptul că nu cunoştea detaliile şi că era posibil să existe un conflict cu slujba lui actuală.

— Asta explică de ce Madison a sunat-o panicată pe

Riley. Crede că vei ajunge să te muţi unde? Pe Coasta de Est? De Vest?

Alex ridică din umeri.

— Chiar dacă aş locui aici permanent, ea are alte probleme care trebuie rezolvate. În ceea ce priveşte Coasta… Ridică iarăşi din umeri. Testarea va avea loc în New York, săptămâna asta. Voi afla mai multe atunci. Nu cred că ea consideră mutarea o problemă. Eu cred că oricum este ceva temporar. Doar pe durata sezonului, în cel mai rău caz, aş putea face naveta. La naiba, dacă e ceva cu normă întreagă, nu cred că aş accepta. Fie că mă crezi, fie că nu, îmi place să fiu aproape de familie.

— Cred că toţi ţin la tine, comentă Ian.

Alex clătină din cap văzând atitudinea fratelui său. Se gândi că Ian se înmuia şi îşi răsuci paharul între palme.

— Uite ce-i, nu vreau să crezi că nu iau în serios slujba actuală. Nu v-aş lăsa baltă nici pe tine, nici pe Madison.

— Ştiu asta, rosti Ian luându-l prin surprindere pe Alex.

— Ştii?

Ian îl privi îndelung, ceea ce îl făcu pe Alex să-şi amintească de tatăl lor când era foarte aspru.

— Chiar crezi că te-am angajat doar pentru că m-a rugat Riley?

Un colţ al gurii lui schiţă un rânjet.

— Astăzi o întrebare-capcană. Pe de o parte, da. Ea te are la degetul mic.

Îşi ridică degetul şi îl roti.

— Drăguţ! murmură Ian.

— Pe de altă parte, nu. Eşti un om de afaceri uns cu toate alifiile. Faci ce crezi că este mai bine pentru companie.

Ian ridică paharul în semn că era de acord.

— Totuşi, vrei să-ţi faci soţia fericită.

— Te-am angajat fiindcă îţi cunosc etica faţă de muncă de când jucai la Breakers. Ştiu că, dacă pleci, vei lăsa lucrurile în ordine aici.

— Aşadar, nu te-ai supăra pe mine?

Se sprijini de tejgheaua din lemn lustruit a barului.

Ian clătină din cap.

— Nu ţi-aş lua în nume de rău că profiţi de o oportunitate. Nu sunt chiar atât de ticălos. Dar aş vrea să discutăm despre campania de PR pe care ai respins-o atât de rapid.

Obrajii lui Alex se învăpăiară când îşi aminti de ruşinoasa fotografie a posterului.

— Tu ai permite ca o fotografie cu tine în cel mai prost moment să apară peste tot?

Ian bătu darabana în tejghea.

— Cred că aş privi lucrurile dintr-un alt unghi. Sau poate că aş avea nevoie de cineva care să-mi zică să fac asta.

Alex făcu semn să i se aducă încă o băutură.

— Te ascult.

— Tu eşti o persoană cunoscută. Oamenilor le plăcea să te vadă jucând. Îţi apreciază talentul.

Alex îl privi fix, fiindu-i greu să se împace cu gândul că bărbatul care îi făcea complimente era cel care, cu puţin timp în urmă, nu voia să ştie de el.

— Oricine are măcar o jumătate de creier, ştie că ai avut nevoie de mult curaj pentru a te retrage înainte de a deveni o legumă sau paraplegic în caz că primeai o altă lovitură la cap sau la vertebra care nu trebuia.

Un val de ameţeală îl copleşi când auzi descrierea fără menajamente a alegerii pe care o avusese de făcut.

— Ce vreau să spun, continuă Ian, este că părinţii şi copiii te admiră.

În mintea lui Alex apăru imediat Jake în scaunul lui cu rotile.

— Cred că poţi schimba vieţi dacă le îngădui oamenilor să vadă cum erai atunci şi cum eşti acum. Şi ce dacă ai fost doborât? Te-ai ridicat, nu-i aşa?

Ian ridică din umeri şi îşi termină băutura.

— Înţeleg asta, dar…

— Am auzit cum l-ai fermecat pe băiatul de la hotel, rosti Ian. Madison i-a spus lui Riley că l-ai sunat pe agentul

tău de publicitate şi i-ai cerut să-ţi trimită o fotografie şi un tricou cu numărul tău, ca să le semnezi şi să i le trimiţi unui adolescent imobilizat într-un scaun cu rotile.

Alex înghiţi un nod şi se uită în altă parte. Nu făcuse asta pentru a avea parte de aprecieri.

— Imaginează-ţi binele pe care îl poţi face pentru alţi jucători şi copii răniţi ai căror antrenori îi presează să joace sau să treacă la profesionişti înainte de a absolvi facultatea. Dacă vrei, poţi fi un model de urmat pentru ei. Ian puse paharul pe tejghea. Apropo, eu n-am zis că asta-i fie o slujbă cu normă întreagă, fie deloc. Anunţă-mă dacă vrei să faci chestia aia cu televiziunea şi vom găsi o modalitate de a împăca lucrurile.

— Nu ştiu ce să spun.

Acela nu era Ian Dare pe care Alex îl cunoştea de atâţia ani. Era un alt om. Unul care îl trata cu respect. Aproape ca pe un membru al familiei.

Ian se ridică. Îşi băgă mâna în buzunar, dar Alex clătină din cap.

— Asta-i a doua oară. Data viitoare, eu fac cinste, rosti Ian.

— N-ai de ce să ţii socoteala.

— Dacă am terminat aici, mă duc acasă, la soţie.

— Crezi că Madison a terminat cu ea?

— O iau pe Riley în drum spre casă. Ian rânji. Termină dacă îi zic că a terminat.

Alex se ridică. Îi dăduse barmanului cardul bancar, achitând consumaţia.

— Mă duc şi eu acasă. Cred că eu şi Madison avem nevoie de o scurtă despărţire. Are nevoie să-şi limpezească mintea şi să se decidă ce vrea. Treaba asta cu respingerea-apropierea mă omoară, murmură el.

— Nu se poate abţine. Iar până va putea, tu trebuie să te hotărăşti dacă poţi suporta asta, fiindcă te asigur că, dacă o mai părăseşti o dată, altă şansă nu vei mai avea.

Stomacul lui se strânse la acel gând.

— Da. Nu plec nicăieri. Doar îi dau o noapte de gândire. Mâine va avea loc audierea în legătură cu mama ei

vitregă. Voi fi acolo.

Ian încuviinţă din cap.

— Toţi facem ce trebuie făcut. Riley s-a dat pe brazdă, spuse el, expresia de pe chipul lui exprimând brusc durerea suferită în acea perioadă. La fel de repede însă, îşi recăpătă obişnuita atitudine fermă. Să mă anunţi cum merg lucrurile.

— Aşa voi face.

— Iar dacă ai nevoie să te sfătuieşti cu cineva…

Lăsă propoziţia neterminată, dar Alex înţelese oferta nerostită.

— Mulţumesc, s-ar putea să fac asta, rosti el recunoscător că primise şansa la mai mult decât doar să lucreze pentru fratele lui vitreg.

Dacă şi Madison avea să-i acorde o şansă, poate că s-ar putea dovedi demn şi de încrederea ei.

*

Madison nu dormise bine, nu că s-ar fi aşteptat la asta. Se obişnuise cu Alex şi să-i simtă trupul mare lipit de al ei. Fie că erau în patul ei sau al lui, dormeau îmbrăţişaţi. Totuşi, ea înţelesese nevoia lui de a sta o noapte departe de ea. Adevărul era că şi ea avusese nevoie de asta. Însă noaptea trecută, singură în pat, se foise şi se răsucise pe toate părţile. Din păcate, nu putea rezolva nimic având în vedere că în viaţa lui Alex erau atâtea lucruri neterminate şi incerte. În ceea ce o privea pe ea, nu era vorba de neîncredere, ci de fapte şi de modul cum aveau să decurgă lucrurile pentru el. Şi unde.

În legătură cu încrederea, avea să se lămurească mai târziu.

În dimineaţa aceea, trebuia să se concentreze asupra audierii care urma. Alex o sunase şi insistase s-o ducă el la tribunal. Nedorind să treacă singură prin asta şi fiindu-i recunoscătoare pentru sprijin, acceptase să-l aştepte.

El sună la sonerie înainte ca ea să apuce a-şi lua geanta şi a coborî să-l aştepte la intrarea în bloc. O luă în braţe şi o sărută până ca vreunul dintre ei să spună ceva.

Nu conta în ce privinţe erau diferiţi, în clipa aceea făceau front comun, iar pentru asta, ea îi era recunoscătoare.

— Eşti gata pentru treaba asta? întrebă el în timp ce mergeau spre sala de judecată.

Ea încuviinţă din cap.

— N-am nimic de ascuns.

El îi ţinu masiva uşă din lemn, iar ea intră în sală. O luă de mână în vreme ce străbăteau culoarul dintre şirurile de scaune. Eric şi avocatul lui nu sosiseră încă, dar Jonathan îi aştepta la masa lui. Alex se aşeză chiar în spatele ei.

O strânse de umăr exact când Eric şi avocatul lui intrară. Madison trebui să aprecieze că fratele ei vitreg era curat şi purta un costum gri cu dunguliţe şi o cravată roşie. Ar fi putut trece drept bancher având în vedere părul pieptănat spre spate şi atitudinea lui autoritară şi sigură de sine. Însă sticluţa de Vişine pe care o scoase din buzunarul hainei pentru a-şi pune picături în ochi îl dădu de gol, cel puţin în mintea lui Madison.

— Nu uita, îi zise Jon distrăgându-i atenţia de la Eric. Când depui mărturie, răspunzi doar când avocatul îţi pune o întrebare directă. Ignori declaraţiile lui deranjante, o instrui el pe un ton profesional, deşi în ochii lui se desluşea un licăr de compătimire.

Îi cunoştea trecutul. Amândoi ştiau că nu avea să fie plăcut ce urma să se întâmple. Singurul lucru bun era că Alex nu fusese prezent când ea şi Jonathan pregătiseră mărturia ei. Jonathan dorise ca ea să fie singură pentru a se putea concentra asupra instrucţiunilor lui, iar ea îi fusese recunoscătoare pentru asta. O parte din ea îşi dorise ca Alex să nu vină la tribunal, dar ştiuse că ar fi fost imposibil să-l împiedice, aşa că nici nu se ostenise să încerce.

Se uită spre cealaltă masă, unde Eric şi avocatul lui vorbeau la fel cum făcuseră Madison şi Jonathan cu câteva clipe în urmă. Eric îşi ridică privirea şi se uită urât la ea cu câteva secunde înainte ca judecătorul, grefierul şi asistentul să intre în sală. Următoarele minute trecură cu formalităţile avocăţeşti.

Desigur, era treaba fratelui ei vitreg să-şi susţină cazul cu dovezi, ceea ce însemna o paradă de martori care susţinură că avea o relaţie strânsă cu mama lui şi un caracter impecabil, după care începu discreditarea lui Madison.

Oameni pe care ea nu-i văzuse de ani întregi apărură în faţa judecătorului. Prima asistentă maternală la care stătuse declară că îi furase lucruri din casă şi că trebuise s-o trimită înapoi la cămin. Mult mai probabil era că ea amanetase acele lucruri încercând să-şi ascundă dependenţa de alcool faţă de soţul ei şi de asistenţii sociali. Deşi avusese doar 12 ani, Madison recunoscuse semnele. După aceea, îmbătrânită şi căruntă, asistenta socială care se ocupase de ea veni în boxa martorilor şi prezentă pe larg motivele pentru care Madison nu stătuse mult la nici unii dintre asistenţii parentali.

Lui Madison i se făcu rău auzind toate neadevărurile spuse. Adevărul era, după cum se străduise Jon să contracareze, că femeia nici n-ar fi putut să şi-o amintească pe Madison având în vedere cât de mulţi copii intraseră şi ieşiseră din sistem de-a lungul anilor. Aceasta se baza doar pe un dosar cu informaţii despre ea, care însă nu conţinea nimic din ce zisese despre Madison.

Fiind ea însăşi asistentă socială, ştia foarte bine cât de puţin timp alocau unii dintre ei menţinerii la zi a informaţiilor din dosare. Când se ocupase de femei abuzate, muncise zi şi noapte pentru a face faţă numeroaselor cazuri, iar între vizitele la victime, completa hârtiile. Jonathan se ridică de multe ori pentru a obiecta faţă de insinuările şi încercările celuilalt avocat de a o discredita pe Madison, ridicând semne de întrebare asupra motivelor pentru care se străduia să o prezinte ca având un caracter reprobabil. Acesta pretextă că pregătea fundaţia cazului, iar judecătorului îi spuse că îi mai oferea doar puţin timp pentru asta.

Dimineaţa se scurse cam în acelaşi mod, iar lui Madison îi venea să intre în pământ de ruşine că Alex aflase de copilăria ei sordidă, lucru despre care ea nu discuta şi de

care prefera să nu-şi amintească.

— Onorată instanţă! Jonathan se ridică din nou, cu vocea plină de frustrare. Care este rostul a toate astea? Treaba domnului Grayson e să dovedească faptul că domnişoara Evans şi-a folosit influenţa nefastă pentru a obţine dreptul de a lua hotărâri în numele mamei sale vitrege. Până acum, n-am auzit nimic legat de asta.

— Corect, domnule Ridgeway! Judecătorul Collins, un bărbat în vârstă, cu început de chelie şi înfăţişare cumsecade, se uită la avocatul lui Eric. Domnule Newcomb?

— Doar construiam fundaţia, onorată instanţă, repetă el pe un ton greţos de împăciuitor. Dar vom trece mai departe. Am dori s-o chemăm la bară pe Madison Evans.

Ea simţi cum i se strânge stomacul, dar se pregătise pentru asta, după cum îi aminti Jonathan aplecându-se spre ea. Alex puse o mână pe umărul ei pentru a o linişti, dar ea nu se putu gândi la el în clipa aceea. Nici măcar nu se putu uita la el.

Se ridică, se îndreptă spre mica boxă a martorilor şi luă loc pe scaun.

Alex observă cât de rigizi erau umerii lui Madison şi faptul că nu se uita la el, ceea ce îl împiedica s-o liniştească din priviri. Se aplecă în faţă, toţi muşchii din corpul lui fiind încordaţi şi gata de atac. Nu că ar fi putut face altceva decât să stea locului şi să privească. Nu ura nimic mai mult decât faptul că se simţea complet neputincios când ea avea nevoie de el.

În dimineaţa aceea, nu doar o dată regretase că nu-şi ignorase sentimentele şi nu rămăsese cu ea în noaptea aceea. Din nou, îşi lăsase orgoliul să stea în calea bunului-simţ.

După câteva întrebări preliminare uşoare, avocatul fratelui ei vitreg trecu la unele cumplit de dureroase.

— La câţi asistenţi parentali aţi locuit, domnişoară Evans?

— La cinci sau şase cupluri.

— De fapt, au fost şapte.

— Nu este ceva ce-mi place să-mi amintesc.

— Nu, presupun că nu, având în vedere că nimeni nu a dorit să vă păstreze.

— Onorată instanţă! exclamă Jon ridicându-se.

Li se comunicase că, din moment ce era o audiere, nu un proces, nu se puteau face obiecţii.

— Treceţi mai departe, domnule Newcomb. Toate aceste lucruri au fost precizate şi sunt consemnate.

Celălalt avocat încuviinţă din cap.

— Apoi aţi ajuns la soţii Grayson, iar lucrurile s-au schimbat pentru dumneavoastră.

Din moment ce nu fusese o întrebare, Madison nu zise nimic. „Deşteaptă fată!”, se gândi Alex.

— Vi s-a spus de ce soţii Grayson, care erau nişte asistenţi paternali neobişnuiţi, în sensul că nu aveau nevoie de banii oferiţi de stat pentru a vă îngriji, au dorit să vă ia la ei?

Madison încuviinţă din cap.

— După ce l-a născut pe Eric, Franny nu a mai putut avea copii, iar ea şi-a dorit dintotdeauna o fiică.

— Iar ei aveau bani, rosti ticălosul de avocat.

Din nou, nu fusese o întrebare, aşa că Madison doar se uită la el.

— Eraţi apropiate dumneavoastră şi doamna Grayson?

— Da.

— Vă ducea la cumpărături, vă lua haine?

— Da.

Alex văzu tensiunea ei, cât de mult o costa tot ce se petrecea. Pumnii îi erau încleştaţi pe lângă trup.

— Aveaţi haine primite de la asistenţii parentali de dinainte? întrebă avocatul.

— Câteva.

— Dar lucruri personale? continuă el.

— Nu aveam deloc, rosti ea încet, maxilarele tremurându-i la fel ca vocea.

Alex îşi încleştă mâinile pe bara de oţel care îl despărţea de Jonathan, se aplecă spre el şi îi şopti:

— Fă ceva, altminteri fac eu!

— Şşşt! Nu pot, iar tu ştii asta. Sunt întrebări pe care trebuie să le pună.

Alex îşi muşcă interiorul obrazului, maxilarele durându-l din cauza dinţilor încleştaţi în efortul de a păstra tăcerea.

— Este vreo problemă, domnule Ridgeway? întrebă judecătorul.

Jonathan se ridică pe jumătate.

— Nu, onorată instanţă!

Se aşeză la loc.

— Aşadar, după ce mama dumneavoastră a plecat de-acasă, iar tatăl v-a abandonat într-un mall, spuse avocatul plimbându-se prin faţa lui Madison, aţi trecut fără succes pe la câţiva asistenţi parentali, după care aţi ajuns în casa soţilor Grayson. O casă mare, aflată într-un cartier bogat, care avea cea mai bună şcoală din district cale de mulţi kilometri. Vi s-au cumpărat haine noi, vi s-a dat o cameră proprie… Fiţi cinstită, domnişoară Evans! Aţi văzut oala cu aur de la capătul curcubeului, nu-i aşa? Femeia în vârstă care nu putea avea copii şi care îşi dorea o fiică reprezenta o ţintă uşoară. Aţi ştiut că e mai bine să-i cântaţi în strună decât să pricinuiţi necazuri, cum aţi făcut în celelalte case, nu-i aşa?

Maxilarele lui Madison se încleştară şi se descleştară înainte de a răspunde:

— Nu! Am îndrăgit-o pe Franny.

Îşi încrucişă braţele la piept, un gest de autoprotecţie pe care Alex îl cunoştea prea bine. De asemenea, ştia cât de greu îi era să recunoască acele sentimente şi avu nevoie de toată puterea voinţei pentru a nu se repezi s-o ia în braţe şi s-o scoată din sală.

Însă avocatul nu terminase cu distrugerea mândriei sale.

— Domnul Grayson a declarat că, atunci când nu eraţi la şcoală, vă petreceaţi tot timpul cu mama lui. Că, după ce aţi crescut, o linguşeaţi, îi băgaţi în cap idei că, dacă s-ar îmbolnăvi, aţi trata-o mai bine decât fiul ei. Purtându-vă astfel, nu era greu de presupus că Daniel Grayson avea să

vă includă în testamentul lui. Iar în cele din urmă, aţi obţinut dreptul de a lua decizii în numele lui Franny, putând astfel să o duceţi la un azil, să-i vindeţi casa şi să creaţi condiţiile înfiinţării unui centru de recreere.

— Asta a dorit Franny! Nu dorea să distrugă pământul cu proiecte imobiliare de amploare. Eric, ştii asta! Ştii foarte bine ce a vrut mama ta!

— Căţea mincinoasă!

Alex se ridică, dar judecătorul bătu cu putere din ciocănel.

— Linişte!

— Onorată instanţă, constat că nu se pun întrebări! spuse Jonathan pe un ton ridicat.

Avocatul lui Eric se uită spăşit la judecător.

— Îmi cer scuze. Încercam doar să stabilesc influenţa nefastă, onorată instanţă.

Judecătorul bătu din nou din ciocănel.

— Ai încercat din plin!

Alex se gândi că judecătorului probabil îi părea rău pentru Madison şi înţelegea adevărata dinamică a relaţiei sale cu Franny Grayson. Era evident cât de mult avusese ea nevoie de o mamă, chiar dacă nu zisese asta.

Urmă un alt grup de martori, dar situaţia nu se îmbunătăţi cu nimic. Părinţi ai prietenilor lui Eric confirmară că Franny petrecuse multă vreme cu Madison şi toţi fură de acord că ea nu se străduise deloc să-şi facă prieteni la noua şcoală. Toţi spuseră că o admiraseră pe Franny pentru că luase în îngrijire un copil dificil, dar se întrebau de ce o alesese în detrimentul fiului ei, sugerând influenţa nefastă a lui Madison. Şi mai ziseră că asta fusese ceva neaşteptat din partea lui Franny, care ţinuse mult la rudele ei de sânge.

Cu toate că audierea ar fi trebuit să dureze doar o zi, avocatul lui Eric prelungise mult lucrurile, iar la finalul zilei, toţi erau epuizaţi şi era prea târziu ca Jonathan să-i cheme pe martorii în favoarea lui Madison, care să confirme dorinţele şi starea de sănătatea mintală a lui Franny când semnase împuternicirile. Şi faptul că Eric îşi terorizase

mama la azil.

Audierea avea să continue a doua zi. Când, conform mesajului primit de Alex într-o pauză, trebuia să ia avionul spre New York.

*

La încheierea lungii zile, tot trupul lui Madison tremura de epuizare. După ce ieşiră de la tribunal, se despărţiră de Jonathan, care promise că avea să se întâlnească cu ea în dimineaţa următoare la ora 9.00.

Alex rămase tăcut tot drumul până la apartamentul ei, iar Madison nu avu nici ea nimic de spus. El opri să ia mâncare, pe care o mâncară tot în tăcere. Alex îi oferi spaţiul necesar pentru a se linişti. Din nou, ea fu uimită de cât de bine ştia el ce-i trebuia ei. Disputa din ziua precedentă era nesemnificativă comparativ cu drama din ziua aceea, iar ea oricum era prea epuizată pentru a mai fi în stare să se gândească. Ajunşi în faţa blocului, el parcă pe un loc pentru oaspeţi, apoi intrară şi urcară în apartamentul ei.

Ea se aşeză pe pat, îşi scoase pantofii cu toc şi gemu când îşi întinse picioarele. Alex trecu pe lângă ea şi intră în baie, iar apoi Madison auzi apa curgând.

— Ce faci? întrebă ea când el ieşi.

— Îţi pregătesc un duş fierbinte, ca să te poţi relaxa.

Îi zâmbi şi se îndreptă spre scrin, de unde scoase pantalonii şi tricoul cu care ea prefera să se îmbrace acasă.

— Alex?

— Vorbesc serios. Ai nevoie să-ţi tragi sufletul, iar eu vreau să faci asta.

Inima ei se topi când văzu cum îi purta de grijă.

— Cu o condiţie.

El îşi ridică sprâncenele.

— Vino la duş cu mine!

Nu-i păsa de ce fuseseră despărţiţi cu o noapte în urmă, în clipa aceea avea nevoie de el, iar el îi era alături.

— Mă bucur că vrei asta!

Se dezbrăcară în tăcere. Madison se gândi că mişcările ei epuizate nu aveau nimic erotic sau sexy. Când intră goală la duş, împreună cu el, avu impresia că niciodată nu simţise ceva mai plăcut.

Suspină încântată când îşi dădu capul pe spate şi lăsă apa să înlăture stresul zilei. Refuză să-şi lase mintea să revadă ruşinea, groaza şi amintirile dureroase, preferând să se concentreze asupra relaxării fiecărui muşchi încordat.

Când trupul lui cald se lipi din nou pe spatele ei şi îi simţi pieptul pe spinarea goală, bărbăţia groasă între fese, braţele în jurul taliei şi capul pe umărul ei, se topi în el. El îşi puse palmele pe pântecul ei, cu degetele în jos.

— Cât de mult vrei să te relaxezi, îngeraş?

Cu câte un deget de fiecare parte a sexului ei, începu să se joace cu ea până când Madison nu mai putu suporta.

— Alex, te rog!

— Ce mă rogi?

— Atinge-mi clitorisul! Fă-mă să termin!

Desluşi rugămintea din vocea ei, scâncetul de dincolo de ceaţa groasă a excitării. Râsul lui răguşit se reverberă în trupul ei, mădularul lui fierbinte şi tare fiind lipit de ea.

— Nu trebuia decât să-mi ceri.

Îşi răsuci încheietura, îi cuprinse clitorisul între degete şi începu să i-l frece încet. Ea îşi roti şoldurile în ritmul mişcărilor lui, scâncind în timp ce dorinţa se intensifica tot mai mult în ea.

— Asta voiai? întrebă el băgându-şi un deget în ea şi înaintând până îi atinse locul cel mai sensibil.

— Da! gemu ea simţindu-se foarte aproape de orgasm.

Degetul lui lung începu să se mişte ritmic în ea până când valul suprem se sparse şi o copleşi. Exact în clipa aceea, el îi strânse clitorisul cu mâna liberă, iar ea se cutremură în braţele lui. El continuă s-o strângă şi s-o penetreze până când ea termină, după care se sprijini de trupul lui inertă şi satisfăcută.

El aşteptă până când ea se putu ţine pe picioare, apoi opri apa. Ea se răsuci şi se uită în ochii lui întunecaţi.

— A fost fantastic! rosti ea cu glas răguşit. Acum, e rândul tău.

Dădu să-i apuce bărbăţia în palmă, dar el se retrase.

— Ţi-am spus că ai nevoie să te relaxezi. Te-ai relaxat. Acum, hai să te ştergem şi să te băgăm în pat!

Ea se miră de cât de somn îi era de fapt, aşa că îl lăsă s-o şteargă cu un prosop înainte de a-şi îmbrăca hainele alese de el.

— De obicei, dormim goi, zise ea somnoroasă.

— Tot de obicei, facem sex. Dar dacă mă bag în pat lângă corpul tău gol, nu vei dormi deloc, iar tu ai nevoie de somn.

— Da, rosti ea recunoscătoare şi, căscând, se băgă sub pătură şi se cuibări pe perna ei. Rămâi, da?

O parte din ea îşi dădu seama că, dacă pavezele ei de apărare n-ar fi fost coborâte, nu l-ar fi întrebat asta. Dar nu fu în stare să se gândească prea mult şi nici să-i pese.

— Desigur, murmură el. Mă îmbrac şi vin lângă tine. O sărută uşurel pe buze. Vorbim mâine-dimineaţă, avu ea impresia că îl auzi spunând înainte ca întunericul s-o învăluie complet.

Capitolul 11

Madison se trezi tresărind, se uită la ceas şi constată că dormiseră prea mult. Îşi aminti că adormise prima, iar după ce Alex se ocupase de ea, evident să uitase să pună ceasul să sune.

Îl zgâlţâi pentru a-l trezi.

— Trebuie să te grăbeşti dacă nu vrei să întârzii!

— Rahat! murmură el ridicându-se în şezut.

Cearşaful îi coborâse în talie, iar pieptul lui superb era la vedere, făcând-o să-şi dorească să fi avut mai mult timp.

— Nu-mi mai face ochi dulci şi du-te să faci un duş, rosti el morocănos.

Ea zâmbi şi se dădu repede jos din pat, bucuroasă că se simţea mai bine după coşmarul din ziua precedentă. Mai avea o singură zi de suportat.

Parcurseră în grabă rutina lor matinală. Ea făcu un duş rapid şi îşi uscă părul cu foehnul. După ce termină, întredeschise uşa băii pentru a lăsa să intre puţin aer rece cât se machia puţin.

Vocea lui Alex se auzi din cealaltă cameră.

— Înţeleg că nu este convenabil, dar nu am încotro. A apărut ceva important şi trebuie să fiu aici astăzi. Aminteşte-le că m-au sunat ieri în ultima clipă, aşa încât faptul că anulez azi n-ar trebui să-i surprindă prea mult.

Madison ieşi din baie exact când el încheie convorbirea.

— Despre ce a fost vorba? întrebă ea începând să se îmbrace pentru audierea de la tribunal.

El îi întâlni privirea, iar ea constată că el nu se simţea deloc în largul lui.

— N-am avut ocazia să vorbesc cu tine după audierea de ieri. Erai foarte obosită şi…

— Spune-mi despre ce-i vorba, îl presă ea.

— Ieri, în timpul unei pauze, am primit un mesaj. Agentul meu mi-a zis că tipii din New York au aranjat să iau astăzi avionul şi să mă duc la nişte întâlniri, iar mâine, să fac testul cu Allison. Am acceptat crezând că audierea se va încheia ieri, dar lucrurile s-au schimbat. Aşa că am amânat călătoria.

Diverse sentimente o copleşiră imediat. Recunoştinţa pentru faptul că se gândise la binele ei, enervare pentru existenţa acelei oferte de serviciu, care perturba relaţia lor altminteri perfectă, şi disperarea legată de ceea ce era posibil ca acea slujbă să aducă.

— Trebuie să te duci! Trase fermoarul fustei şi îşi puse bluza. Este important, iar astăzi nu va fi nici pe departe atât de cumplit ca ieri. E rândul lui Jonathan să prezinte versiunea noastră a poveştii, aşa că Eric va fi pus pe jar, nu

eu. Mă voi descurca foarte bine şi singură.

Plus că trebuia să reînveţe să stea pe propriile picioare şi să nu se sprijine pe Alex când lucrurile mergeau rău.

El îşi îngustă privirea.

— Ţi-am spus din prima zi că suntem „noi”. Tu şi cu mine. N-o să te las în toiul unui coşmar pentru ca eu să…

— Să te duci să dai un test care ţi-ar putea schimba viaţa? Care înseamnă mult pentru tine? Nu mă înţelege greşit, dar nu am nevoie de tine aici.

Dar îl dorea acolo? Mai mult decât orice altceva! Însă nu voia ca el să-şi sacrifice visurile pentru ea.

— Ei pot reprograma totul.

— Şi dacă nu pot? Sau nu vor? Sau decid că eşti dificil şi aleg pe altcineva?

Luă un cercel de pe măsuţa de toaletă, şi-l puse în ureche, apoi făcu la fel cu celălalt. El se încruntă la ea.

— Mă alungi?

— Sunt realistă. Astăzi va fi floare la ureche pentru mine, comparativ cu ziua de ieri, iar dacă te gândeşti logic, vei înţelege că e mai important să te duci la New York decât să rămâi aici.

El o studie ca şi cum ar fi vrut să intre în mintea ei, ca să-şi dea seama dacă spunea adevărul sau ce credea că voia el să audă.

— Alex! Sună-i din nou şi du-te la New York!

Se răsuci sperând că făcea bine trimiţându-l acolo. Mintea ei insista că aşa era cel mai bine şi pentru el, şi pentru ea. Erau doi oameni independenţi, care fie erau în stare să facă o relaţie să funcţioneze, fie nu. Ea nu dorea să fie o povară pentru el. Dar inima ei? Oh, inima ei suferise şi se frânsese atât de rău de-a lungul anilor, încât nu-şi putea imagina cum ar mai putea fi împreună dacă el devenea o vedetă de televiziune cu lumea – şi femeile – din nou la picioare.

— Eşti sigură?

Se apropie de ea, o apucă de braţe şi o sili să se uite în ochii lui. Ea izbuti să afişeze un zâmbet larg.

— Categoric! Acum, du-te şi dă telefon şi lasă-mă să termin ce am de făcut, ca să apuc să beau o cafea înainte de a merge la tribunal.

El ezită.

— Nu-mi place să te las singură.

— Ei bine, trebuie să pleci, rosti ea.

El o sărută cu căldură pe buze. Un sărut cald, dar rapid, iar după câteva clipe luă telefonul şi apelă numărul, deja gândindu-se la posibilităţile pe care le ofereau luminile reflectoarelor şi marele oraş.

*

Madison avusese dreptate în legătură cu desfăşurarea audierii în acea zi. Fu rândul lui Eric să depună mărturie. Era mai neîngrijit decât în ziua precedentă, iar ea speră că aspectul lui avea să-i facă o părere proastă judecătorului. Jonathan fu strălucit când îl chestionă, arătând clar că modul în care fusese prezentat caracterul ei nu era corect.

Jonathan îl încolţi cu vizita pe care i-o făcuse în zori mamei sale şi care o tulburase foarte mult, dar Eric avu o explicaţie pregătită. Susţinu că era un fiu nefericit. Văzându-şi mama în azil şi ştiind că altcineva lua decizii legate de sănătatea ei şi de casa copilăriei lui, îşi ieşise din fire. Păru spăşit şi sincer, deşi minţea de îngheţau apele. Iar Jonathan nu reuşi să-l enerveze sau să-l facă a recunoaşte că avea nevoie de banii din vânzarea terenului, în loc să-l doneze, cum susţinea Madison că dorea Franny. În cele din urmă, şi Madison, şi Jonathan făcuseră tot ce putuseră.

Indiferent ce avea să decidă judecătorul, Madison ştia că făcuse tot ce îi stătuse în puteri pentru Franny, la fel cum şi Franny făcuse pentru ea. Asta era ceea ce conta, aşa încât putea să doarmă liniştită noaptea ştiind că dăduse totul în lupta ei cu Eric.

La sfârşitul zilei, îşi luă ceva de mâncare la pachet şi ajunse acasă secătuită. Puse cheile pe blat, îşi turnă un pahar de vin alb şi mâncă singură înainte de a se duce la culcare. Nu cu asta se obişnuise, dar era posibil să

trebuiască să se aştepte la asta pe viitor.

Pentru că ziua întreagă trecuse, iar Alex nu luase legătura cu ea. Nu primise de la el niciun mesaj, niciun telefon, niciun e-mail.

*

Cuvintele „program supraaglomerat” nu descriau nici pe departe ce plănuiseră pentru Alex agentul lui şi cei de la S & E din clipa în care ateriză la New York. Agentul lui, Kevin Falcon, trimise o maşină să-l ia de la aeroport, iar prima oprire fu la un restaurant, pentru un prânz târziu la care Kevin toastă în cinstea revenirii lui în „liga mare”.

Entuziasmul celuilalt bărbat îl făcu pe Alex să nu se simtă în largul lui. Ieşise din lumina reflectoarelor de ceva vreme şi se obişnuise cu un mod de viaţă mai liniştit. Kevin începu prin a presupune că testul de la televiziune, care acum era programat pentru dimineaţa următoare la prima oră, avea să ducă la o ofertă pentru prezentarea emisiunii. Treaba era ca şi aranjată. Avea deja planuri care se bazau pe asta. Folosind noua slujbă ca argument, avea de gând să trimită „cercetaşi” la marile companii care aveau nevoie de sportivi sexy pentru reclamele lor.

— Fiindcă sunt sigur că, după o lună de campanie virală, pe care sunt sigur că tipii de la televiziune o vor face, numele tău va fi pe buzele tuturor, iar femeile vor roi în jurul tău din nou.

Doar că acele lucruri nud interesau deloc pe Alex. Şi nu era deloc sigur că le dorea. Dar cu toate că îi mărturisi lui Kevin rezervele sale, acesta în mod clar nu-l asculta. Avea propriul plan, care urma să-i umple buzunarele, şi se aştepta ca Alex să cedeze şi să accepte. Probabil pentru că, înainte de accident, o făcuse întotdeauna.

Apoi, înainte de cină, avu o întâlnire cu preşedintele de la S & E NetWork, pentru ca acesta să-i cunoască mai bine înainte de testul cu Allison Edwards. Alex nu apucă să-l cunoască şi să-l evalueze pe celălalt bărbat, deoarece Kevin stătu permanent pe capul lui, de parcă s-ar fi temut

ca el să nu se ridice şi să nu dispară înainte de testul de a doua zi.

După aceea, agentul lui îl duse la cel mai tare local nou din oraş, unde trebuia „să vezi şi să fii văzut”, pentru a lua cina cu Allison şi a o cunoaşte înainte de testul de imagine. Kevin se decise să nu participe la acea întâlnire. Alex nu-l înţelegea pe acel om, dar ştia că lăcomia era singura lui motivaţie. În toţi anii cât lucrase cu el, nu-i păsase atâta vreme cât tipul îşi făcea treaba. Acum însă, îl vedea pe Kevin mai clar şi nu-i plăcea comportamentul lui egoist, ca al unui rechin.

— Ai grijă să funcţioneze chimia, îi spuse Kevin înainte de a-l lăsa pe Alex la restaurant şi a-l asigura că limuzina îl va aştepta la plecare.

Singurul lucru bun în acea zi fu că Rachel nu apăru nicăieri. Se părea că fusese folosită pentru a lua legătura cu Alex şi atât. Iar el se simţea recunoscător pentru asta. Era bucuros că făcuse pace cu ea şi cu trecutul, dar, cu siguranţă, nu o dorea nicăieri în preajma lui în viitor.

Restaurantul, un local potrivit numit Buzz[3], era ticsit de oameni, mulţi dintre ei faimoşi. Îi zări pe Eli Manning, fundaşul de la New York Giants, şi pe soţia lui şi se opri să schimbe câteva cuvinte cu ei. Eli era un tip pe care Alex îl admira. Cu toate că, pe când juca, Alex gândise că un bărbat care avea o singură femeie era ceva prea banal, acum invidia viaţa de familist a tipului şi modul cum îşi controla cariera. Câteva reclame bine alese, anumite evenimente caritabile şi timp petrecut cu familia între meciuri. Alex îşi dădea seama acum cât de greşite fuseseră priorităţile lui înainte de accidentare. Dacă era să fie după agentul lui, avea să fie imediat aruncat pe banda de viteză a vieţii.

Îşi trecu mâna prin păr şi gemu când simţi brusc nevoia să audă vocea lui Madison. Nu vorbise cu ea toată ziua. La naiba, nu avusese nici măcar cinci minute pentru a răsufla sau pentru a se gândi la ea.

Scoase telefonul din buzunarul pantalonilor şi dădu să

3 Zvon, zumzet (în limba engleză, în original)

apeleze numărul ei, dar, chiar în clipa aceea, amfitrioana restaurantului apăru lângă el.

— Domnul Dare? Domnişoara cu care cinaţi a sosit. Vă pot conduce la masă?

Resemnat, băgă telefonul înapoi în buzunar şi o urmă pe femeie către masa la care şedea Allison Edwards.

— Alex! rosti ea ridicându-se când el se apropie.

— Bună, Allison! Se aplecă şi o sărută pe obraz.

Se întâlniseră de vreo două ori la nişte evenimente, iar ea îi luase un interviu după un meci dintr-o finală.

Partea bună era că fusese suficient de deştept ca să nu se dea la femeile cu care avusese vreo legătură profesională – adică, până la Madison –, aşa că putea avea o relaţie de lucru normală cu Allison, dacă se decidea s-o ia pe acea cale.

Alex trebui să admită că el şi Allison se înţelegeau bine. Aveau multe în comun datorită faptului că îndrăgeau sportul şi aveau cunoştinţe despre el. Reuşiră să găsească un ritm şi glume fără a se strădui prea tare, iar el ajunse la concluzia că nu vor fi probleme în faţa camerelor, în ziua următoare. Comandară o sticlă cu vin, care nu era băutura lui preferată, dar ea insistase să încerce noul ei vin favorit, iar el recunoscu că era bun.

Pe măsură ce seara se scurse, restaurantul se aglomeră şi mai mult şi deveni dificil să se audă unul pe altul. Ea se mută alături de el, pentru a se putea apleca unul spre celălalt în timp ce vorbeau. Când chelnerul veni să-i întrebe dacă doreau desert, Alex era deja frânt de oboseală şi tot ce voia era să se bage în pat, dar Allison comandă un mousse de ciocolată, iar el nu avu încotro şi trebui să aştepte. Ceru un espresso dublu, sperând să mai poată sta puţin treaz datorită cofeinei.

Chelnerul aduse micul desert cu două linguriţe. Alex clătină din cap, refuzând oferta ei de a-l împărţi. Însă ea gustă şi gemu de bun ce era, iar apoi îi propuse să guste din linguriţa ei. Realizând că se oferea odată cu mousse-ul, îşi spuse că nu era deloc tentat nici de ciocolată, nici de ea.

Clătină din cap şi înjură în sinea lui, întrebându-se

cum de ajunsese să nu mai remarce când o femeie frumoasă se dădea la el.

— Allison, ascultă, am pe cineva!

Ea se sprijini de spătar şi se uită la el, amuzamentul din ochii ei negri fiind evident.

— Îmi pare rău, adăugă el neştiind ce altceva să zică.

Ea îşi dădu părul lung după ureche şi râse.

— Alex, fii serios! N-ai ieşit din joc de atât de mult timp.

Complet năucit, clătină din cap.

— Poate că da. Ce se petrece?

— Oferta este certă. Ce se va întâmpla mâine este o formalitate pentru conducerea televiziunii. Iar asta? Arătă spre ei doi. Tu şi cu mine? Cina? Alegerea restaurantului, noul loc la modă, unde sigur eşti văzut, totul a fost plănuit cu grijă exact pentru asta. Ca *să fim văzuţi.* Cei doi prezentatori ai celei mai tari emisiuni sportive care se va produce. Mâine, după „audiţie", vor avea nişte imagini teribil de bune pentru a fi folosite la promovare.

El îşi îngustă privirea, însă ea continuă, iar el se gândi că lucrul cel mai bun pe care îl putea face era s-o lase să-i explice. Fiindcă se simţea ca picat din lună.

— Iar după ce clipurile promoţionale vor fi difuzate, toată lumea se va întreba dacă acea chimie care există între noi la televizor nu se datorează faptului că suntem un cuplu şi în viaţa reală. Lucru care va fi susţinut de imaginile cu noi aici. În seara asta.

Arătă cu mâna în jurul ei, iar totul îi deveni dar lui Alex.

— Kevin a pus la cale asta? întrebă el.

„Ticălosul dracului!" se gândi Alex.

— Ei bine, Kevin şi cei de la televiziune. Haide, recunoaşte, e o idee strălucită! Acţiunile tale şi faima ta vor creşte până la cer când vom apărea pe ecran. Emisiunea se va difuza la nivel naţional, dar va fi şi pe internet, spuse ea extrem de entuziasmată.

— Chiar nu s-a gândit nimeni să mă întrebe dacă sunt de acord? întrebă el printre dinţii încleştaţi. Pentru că în

niciun caz n-aş fi acceptat!

Ea strâmbă din nas.

— Ei bine, agentul tău a zis că eziţi să accepţi slujba. S-a gândit că ai nevoie de un imbold zdravăn şi să ţi se amintească tot ce pierzi retrăgându-te din joc. Ca să folosesc un *joc* de cuvinte.

— Nu avea niciun drept să mă mintă.

— O parte a motivului a fost că s-a dorit ca lucrurile dintre noi să pară naturale. Dacă ai fi ştiut că cineva face poze cu celularul pentru fiţuicile de scandal, ai fi fost la fel de relaxat cu mine? Eu am fost actriţă înainte de a mă apuca de ştiri.

— Incredibil! Îşi trecu o mână peste faţă. Tu şi genialul meu agent, şi chiar conducerea televiziunii aţi auzit vreodată de libertatea de a alege? întrebă el ridicându-se. Puteţi înscena aşa ceva pentru presă şi pentru o publicitate falsă, dar asta nu înseamnă că e real. Nu mă puteţi face să-mi doresc această slujbă!

Contase pe acel test pentru a vedea cum se simţea în faţa camerelor de luat vederi. Dorise să afle care era conceptul emisiunii şi să afle dacă putea face naveta. Dar nimeni nu-i prezentase încă acele detalii. Şi fusese înşelat de propriul agent, o persoană în care ar fi trebuit să poată avea încredere.

— Nu poţi spune că nu-ţi doreşti, rosti Allison. Sau că nu ai fi grozav prezentând emisiunea.

— Nimic din toate astea nu contează dacă nu pot avea încredere în oamenii din jurul meu!

Plecă precum o furtună de la masă şi se opri în faţă pentru a achita nota de plată. Apoi se duse furios şi frustrat la hotel.

Toată ziua aceea fusese o pierdere de vreme. Iar când, în cele din urmă, ajunse în camera lui de la hotel, era aproape miezul nopţii, aşa că nu o putu suna pe Madison pentru că, după ziua pe care probabil că o avusese, era de aşteptat să fi adormit rapid.

*

În dimineaţa următoare, Madison sosi deprimată la serviciu. Faptul că nu primise nicio veste de la Alex o îndurerase şi trebuia să facă apel la toată voinţa ei pentru a gândi pozitiv şi a nu se grăbi să tragă cele mai cumplite concluzii. Dacă era ca relaţia lor să funcţioneze, trebuia să se înveţe să aibă încredere.

Intră în birou, apoi se duse imediat în camera de recreere, având nevoie de o cafea pentru a face faţă dimineţii. De îndată ce intră în mica încăpere, conversaţia se opri. Madison se uită la cele două femei, secretarele celor de la PR.

— Bună, rosti Madison. N-am vrut să vă întrerup. Doar îmi iau o cafea şi vă las să reveniţi la ce discutaţi.

— Ai văzut blogurile sportive în această dimineaţă? o întrebă Gail, una dintre femei, pe Madison.

Madison clătină din cap.

— Nu. E ceva interesant? întrebă ea punându-şi lapte şi un pliculeţ de zahăr în cafea, iar apoi amestecând.

— De fapt, da, răspunse cealaltă femeie.

— Madison! Riley intră grăbită, întrerupând conversaţia. Te-am căutat peste tot. Trebuie să vorbim!

Madison se răsuci spre prietena ei.

— Desigur. Voiam doar să aflu ce li s-a părut atât de interesant, zise ea arătând spre cele două femei.

Riley le aruncă o privire pe care Madison n-o înţelese.

— Mai târziu. Ce am eu de spus e urgent, rosti ea apucând-o pe Madison de mână şi trăgând-o afară din cameră.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Riley înfigându-şi îngrijorată tocurile în mochetă.

— Nu aici! Vino! Hai în biroul tău!

Riley o trase din nou de mână.

— Mă sperii, murmură Madison lăsându-şi prietena să o tragă în birou, unde închise şi încuie uşa în urma lor. Riley…?

— Stai jos! Şi ascultă! În publicaţiile de scandal din dimineaţa asta a apărut ceva ce trebuie să vezi. Dar trebuie

să mă laşi pe mine să-ţi arăt şi să nu te grăbeşti să tragi concluzii indiferent cât de rele *par* lucrurile.

Ea simţi că i se strânge stomacul şi se aşează pe scaunul ei.

— El nu m-a căutat deloc.

— Poftim?

Riley îşi trase un scaun aproape de ea şi se aşeză.

— Alex! Asta vrei să-mi arăţi, nu-i aşa? A apărut ceva despre el pe bloguri? Are sens din moment ce nu ştiu nimic de el de când a plecat. Nu m-a căutat absolut deloc.

Riley o apucă de mâini, dar Madison era atât de amorţită, încât abia dacă simţi atingerea prietenei sale.

— Sunt sigură că există o explicaţie!

— Arată-mi! E pe „în spatele tribunelor, cu Ben”? întrebă Madison de infamul website.

Riley încuviinţă din cap.

Madison se răsuci şi apăsă un buton pentru a-şi trezi computerul la viaţă. Tastă numele blogului pe care îl citeau toţi cei din lumea sportului. Uneori, Ben spunea lucruri deosebite, dar, alteori, o lua complet pe arătură, însă nu exista nicio îndoială că omul avea audienţă.

Pagina de start a blogului apăru pe ecran împreună cu un set de fotografii. Alex şi o blondă frumoasă, pe care Madison o recunoscu ca fiind Allison Edwards, femeia cu care urma să facă testul de imagine. În una dintre poze, stăteau faţă în faţă şi râdeau. În alta, erau unul lângă altul, cu capetele apropiate, evident purtând o conversaţie intimă. În a treia fotografie, Allison întindea linguriţa spre el, iar gura lui Alex era deschisă şi aştepta. Durerea îi strânse inima.

— Ei bine, asta explică tăcerea lui.

— Nu. Ascultă-mă! Eu am lucrat în PR şi ştiu că nu totul este ceea ce pare.

Ea izbuti să zâmbească.

— Ştiu că ai dreptate. Dar chiar dacă este ceva perfect nevinovat, nu ştiu dacă voi putea face faţă acestei părţi a vieţii lui.

I se făcuse rău privind pozele. Iar faptul că nu ştia

nimic de el îi învârtejea mintea, făcând-o să se gândească la tot felul de posibilităţi cumplite.

— Ce-ar fi să-ţi iei liber azi? îi sugeră Riley. Ai avut două zile foarte dificile. Plus că judecătorul va da curând sentinţa şi va trebui să pleci oricum.

În mod normal, Riley s-ar fi opus, dar nu şi în ziua aceea.

— Mersi! Cred că asta voi face.

Se ridicară, iar Riley o îmbrăţişă pe Madison.

— Te sun mai târziu, să văd ce mai faci?

— Mulţumesc! şopti ea nedorind să dea frâu liber copleşitoarelor emoţii şi să înceapă a plânge.

Îşi puse lucrurile în geantă şi porni spre casă gândindu-se la Alex şi la toate motivele pentru care nu putea face faţă acelei părţi a vieţii lui. Chiar dacă acele fotografii erau intenţionate şi înşelătoare, acest lucru nu schimba ce era frânt în Madison. Da, Alex îi tot dovedise că putea avea încredere în el, dar nesiguranţa şi problemele ei erau reale şi suficient de profunde pentru ca ea să nu-şi poată imagina cum ar putea să retrăiască la nesfârşit sentimentul de abandon din copilărie.

*

Alex se trezi la ora 3.00 pentru că rezervase un loc la primul zbor din New York pe care îl găsise. Nu găsise loc decât la clasa premium, dar nu-i păsa. Ajunse pe aeroportul din Miami şi luă un taxi pentru a se duce direct la stadion.

Niciodată în viaţa lui, nu fusese atât de agitat. Abia dacă dormise noaptea trecută, iar pentru că luase avionul la 6.00, încă nu o sunase pe Madison.

Străbătu coridorul care ducea spre biroul lor dorindu-şi un singur lucru. S-o vadă pe Madison. Orice altceva putea aştepta.

Riley ieşi grăbită din biroul ei şi se postă în faţa lui.

— Trebuie să vorbim! Acum!

— Nu! Trebuie s-o văd pe Madison!

— Nu-i aici. A plecat devreme.

El suspină îndelung.

— Trebuia să fie la serviciu astăzi. S-a întâmplat ceva cu mama ei vitregă sau la audiere?

— Acum îţi faci griji? Ce naiba ai făcut toată ziua de ieri? întrebă Riley. Vai, scuze! Te-ai drăgălit cu noua ta coprezentatoare-vedetă într-un nou loc la modă din Manhattan. Ai fost prea ocupat ca să-ţi suni iubita şi să vezi ce face.

El îşi încleştă maxilarele.

— Ale dracului poze! murmură el. Am vrut să ajung la ea înainte să le vadă.

— Cum de nu ţi-a trecut prin minte să încerci să-i telefonezi?

— Am luat avionul azi-dimineaţă la şase, iar ieri am ajuns la hotel aproape de miezul nopţii.

Riley suspină îndelung.

— Ai dat-o în bară, amice!

— Nu-mi spune că ea crede ce sugerează pozele alea!

El se străduia să construiască o temelie pentru relaţia lor de câteva luni deja. Şi cu toate că ea recunoscuse că se temea ca el să nu revină la vechile obiceiuri, era exclus să creadă că s-ar fi putut întâmpla în doar 24 de ore.

Riley suspină din nou.

— N-am impresia că ea crede asta.

El se simţi cuprins de uşurare.

— Slavă Domnului!

— Dar asta nu înseamnă că poate face faţă situaţiilor care vor apărea după ce vei redeveni faimos.

El îşi trecu o mână peste faţă.

— O iubesc.

Chipul lui Riley se lumină.

— Ştiam eu! I-ai spus?

— Nu chiar, dar…

— Atunci, de ce îţi pierzi vremea vorbind cu mine? Du-te acasă şi zi-i!

Riley rânji ca o nebună. Cine ar fi crezut că viaţa lui amoroasă era atât de importantă pentru ea?

— Ai citit cumva cărţile alea despre cum să-ţi creşti

copiii? întrebă el.

Îmbujorarea o dădu de gol, iar el râse.

— Ce-i? N-am suportat. *La ce să* te *aştepţi când aştepţi.* Strâmbă din nas. Are prea multe detalii scârboase de care nimeni nu vrea să ştie până nu e cazul.

El clătină din cap şi gemu.

— Du-te şi torturează-ţi bărbatul! Eu trebuie să mă duc acasă.

Porni spre lift, dar Riley îl strigă, iar el se întoarse spre ea.

— Madison tocmai mi-a trimis un mesaj. Judecătorul a luat o decizie. Se întâlneşte cu avocatul la tribunal.

Capitolul 12

Alex ajunse la tribunal prea târziu pentru a auzi decizia judecătorului. Trecu prin uşa dublă şi îl găsi pe Jonathan strângându-şi hârtiile şi verificându-şi mesajele.

— Ce am ratat? Şi unde-i Madison? îşi întrebă el prietenul.

Jonathan îşi ridică privirea de la telefon şi îl măsură pe Alex de sus până jos.

— Arăţi ca naiba!

— Mersi! Am luat un avion de la New York azi-dimineaţă devreme. N-am apucat să dorm prea mult. Nemaivorbind de faptul că umbla de colo-colo pentru a o găsi pe Madison. Ce s-a întâmplat aici?

— Nu-mi vine să cred, dar am pierdut.

— Poftim?

Alex se sprijini cu o mână pe masă.

— Judecătorul a spus că nu au fost destule dovezi care să indice o influenţă nefastă, dar că este de părere că, deoarece semnele demenţei lui Franny au apărut înainte de a semna împuternicirile, ar trebui să decidă în favoarea copilului biologic.

— Ticălosul! Alex nu putu decât să-şi imagineze

durerea pe care o simţea Riley. Cum a primit ea verdictul?

Jonathan îi întâlni privirea.

— Nu prea bine. De fapt, părea dărâmată de când a venit aici, iar decizia judecătorului nu a ajutat-o cu nimic. Pe lângă asta, la plecare, nenorocitul ei de frate vitreg a amenințat-o cu un ordin de restricţie dacă se mai apropie de mama lui.

Alex închise ochii şi gemu.

— Nu cred că poate face asta. La această audiere, nu a dovedit nimic împotriva lui Madison, ci doar că nu este rudă de sânge cu ea. În fine, ea a zis că simte nevoia să fie singură şi a plecat.

Alex se întrebă dacă era posibil ca ziua aceea să devină şi mai rea.

— Mulţumesc, omule! Ştiu că ai făcut tot posibilul.

Îşi bătu prietenul pe spate. Jonathan îşi luă servieta.

— Îmi pare rău că s-a terminat aşa.

— Şi mie.

Alex se duse la maşină şi porni motorul, având nevoie de aer condiţionat pentru a gândi mai clar. Unde se putea duce Madison dacă era supărată? În clipa aceea, simţea că el o abandonase, că judecătorul o dezamăgise şi că fratele ei vitreg o respinsese.

O sună pe Riley, dar află că nici ea nu primise nicio veste de la Madison.

— A pierdut la audiere. Mă duc să văd dacă nu-i acasă. Între timp, dacă afli ceva de ea, sună-mă!

Încheie convorbirea.

Ajunse la blocul ei, dar văzu că maşina nu era în parcare, iar ea nu era acasă. În loc să plece, decise s-o aştepte.

*

Madison conduse fără ţintă, încă nevenindu-i a crede decizia luată de judecător. Crezuse mereu că dorinţele lui Franny aveau să fie îndeplinite. Faptul că judecătorul hotărâse că legătura de sânge era mai puternică o durea

foarte tare. Iar faptul că făcuse tot ce îi stătuse în puteri nu i se mai părea suficient.

Deodată, telefonul ei sună. O privire rapidă îi confirmă că era Alex. Însă ea nu se simţea pregătită să stea de vorbă cu el. Nu ştia ce dorea să-i spună. De asemenea, nu dorea să se ducă în casa ei goală şi să se gândească la ultimele 24 de ore.

Ieşi din Miami şi se îndreptă spre suburbii, destinaţia nefiindu-i clară până nu viră pe o veche stradă rezidenţială, care o făcu să-şi dea seama că ajunsese în cartierul unde locuise cu părinţii ei. Casele erau la fel de dărăpănate cum şi le amintea din copilărie. Iarbă şi buruieni crescute prea mult acopereau majoritatea peluzelor. Puţine erau verzi, cele mai multe fiind, din păcate, maronii din pricina neglijării şi a lipsei de îngrijire.

Se opri în faţa casei în care crescuse şi încercă să-şi aducă aminte de ceva plăcut de dinainte ca mama ei să plece, iar tatăl s-o abandoneze, dar nu reuşi. Înainte ca deprimarea s-o copleşească de tot, porni maşina.

Puţin mai târziu, trecuse pe lângă vreo două dintre casele unor asistenţi parentali, dar pe a lui Franny o omise, preferând s-o viziteze în persoană pe bătrâna femeie. Dacă Eric îşi punea în practică ameninţarea de a obţine un ordin de restricţie împotriva ei, era posibil să fie ultima dată când o putea vedea. Deşi Jonathan o asigurase că n-ar reuşi să-l capete, ea nu mai credea pe nimeni şi nimic.

Se gândi că asta era jalnic. Ignorând vocea din mintea ei care o întreba dacă chiar voia să-şi trăiască aşa restul vieţii, punând la îndoială totul, intră în căminul de bătrâni şi se simţi recunoscătoare că nimeni nu o opri în drumul ei spre camera lui Franny.

Bătu la uşă şi se simţi încurajată de puternicul „intră” pe care îl primi drept răspuns.

— Franny? întrebă Madison deschizând uşa.

— Gracie! rosti Franny entuziasmată.

Stomacul lui Madison se strânse, iar speranţele i se risipiră. Se apropie de bătrână şi o sărută pe obraz.

— Arăţi minunat astăzi!

Asistentele de acolo o îngrijeau aşa cum trebuia. Madison avusese grijă să treacă pe-acolo la diverse ore şi în diverse zile pentru a se asigura că nimic din ce vedea nu era doar de ochii vizitatorilor.

— Mersi! La fel, şi tu.

Franny chicoti puţin, făcând-o pe Madison să creadă că mintea ei revenise la o vârstă fragedă.

— Astăzi, m-am plimbat prin grădină. Am sperat că o să-l întâlnesc pe Daniel, bărbatul acela frumos.

Inima lui Madison se strânse.

— Şi l-ai întâlnit?

Franny clătină din cap.

— Azi, nu, aşa că, după prânz, am jucat cărţi cu nişte prieteni.

— Aşadar, este o zi bună.

— Până acum.

Madison zâmbi pentru că, în mintea lui Franny, doar asta conta. Şi poate că doar asta trebuia să conteze şi pentru Madison. Că Franny nu era nefericită în clipa aceea.

— Dar tu? Unde-i bărbatul acela frumos despre care mi-ai spus? Nu-l aduci în vizită aici?

Madison decise să se poarte ca şi cum ar fi fost Grade, dar să-i răspundă cu adevărurile din viaţa ei.

— Data trecută când l-am adus, dormeai. Voi încerca să-l aduc din nou, dar acum se află la un interviu pentru o slujbă şi nu ştiu dacă asta nu-l va face să plece din oraş.

Franny se încruntă.

— Pari tristă din pricina asta.

— Serios? Madison suspină. Sunt puţin dată peste cap din cauza asta.

Simţindu-se puţin ciudat pentru că Franny nu înţelegea cu adevărat, Madison îi povesti totuşi despre relaţia ei din trecut cu Alex şi care era situaţia din prezent.

Franny bătu cu palma în marginea patului, iar Madison se aşeză lângă ea.

— Madison, scumpo, îl iubeşti?

Privirea lui Madison se îndreptă către ochii lui Franny. Ea era acolo. Şi era posibil să fie ultima şansă de a vorbi cu

ea. Înghiţi un nod şi încuviinţă din cap.

— Am încercat din răsputeri să nu-l iubesc, dar îl iubesc.

— Dar nu poţi să fugi mereu de iubire fiindcă ţi-e frică să nu fii părăsită, nu-i aşa?

Madison clătină din cap.

— Uau, când ai o *zi* bună, te repezi direct la jugulară!

— Când pot, trebuie să spun ce este important.

— Da.

Înţelese asta, iar un alt nod i se formă în gât. Doctorul îi zisese să preţuiască asemenea momente.

— Uite ce este, amândouă ştim că, până să ajungi la noi, ai trecut prin atât de multe case, încât nu mai vrei să te bazezi pe nimeni.

Madison îşi coborî privirea în poală, evitând privirea din ochii de un verde aprins ai mamei sale vitrege.

— Mi-a luat un an să te câştig şi să te fac să crezi că nu aveam de gând să-ţi întorc spatele. Niciodată!

Lacrimi izbucniră din ochii lui Madison pentru că, din cauza acelei boli nenorocite, exact asta avea impresia că îi făcea Franny. Partea raţională a lui Madison ştia că Franny nu-şi putea controla pierderile de memorie, dar fetiţa din ea se simţea abandonată din nou.

— Ştiu, scumpo, ştiu! spuse Franny, evident dându-şi seama ce era în mintea ei. Dar eu te voi iubi mereu, chiar dacă nu voi putea să-ţi zic asta sau nu te voi recunoaşte.

Madison izbuti să încuviinţeze din cap. Apoi, pentru că i-o datora, îi spuse lui Franny restul adevărului.

— Eric m-a dat în judecată din cauza împuternicirilor pe care le-ai semnat pentru ca eu să pot lua hotărâri în numele tău. Am angajat cel mai bun avocat pe care l-am găsit, dar judecătorul a decis în favoarea lui. O să vândă casa pentru a putea construi un complex hotelier. Şi va încerca să mă împiedice să te văd.

Franny suspină îndelung.

— Are multă răutate în el. Nu-l poţi lăsa să te împiedice să te vezi cu bărbatul tău, Grade. Ştii asta, nu-i aşa?

Într-o clipită, totul se sfârşise. Madison începu să plângă din nou.

— Ştiu. Izbuti să-şi vină în fire şi decise să-i spună lui Franny tot ce i-ar fi zis dacă ar fi fost lucidă. Aş face din nou tot ce pot pentru a te ajuta aşa cum m-ai ajutat tu pe mine. Am făcut tot ce am putut pentru tine.

Franny o luă de mână şi începu să fredoneze o melodie pe care Madison nu o recunoscu.

— Îţi aminteşti acest cântec? Îl cântam în timp ce eu îl aşteptam pe Daniel, iar tu îl aşteptai pe bărbatul tău. Îl mai aştepţi şi acum?

— Nu ştiu. Poate că mă voi duce să-l văd acolo unde este, rosti Madison.

— Asta-i o idee bună.

Madison se uită la Franny.

— Îţi mulţumesc pentru tot! Dar cel mai mult îţi mulţumesc pentru că ai fost singura mamă adevărată pe care am avut-o, spuse ea cuprinzând-o pe fragila femeie într-o îmbrăţişare îndelungată.

— Fetiţa mea! avu impresia că o auzi pe Franny şoptind.

Sau poate că doar îşi imaginase. Nu conta.

Madison se gândi că era fetiţa lui Franny. Din clipa în care cei doi soţi o luaseră la ei, o trataseră ca pe propria fiică. Nu conta ce credea Eric şi ce hotărâse judecătorul. Ea era fiica de suflet a lui Franny. Iar acela era singurul lucru care conta.

Madison clătină din cap.

— Nu ştiu dacă el este bărbatul meu.

Însă ştia. În inima ei, acolo unde conta, Alex era al ei. Madison decise că era vremea să se ducă acasă şi să se confrunte cu viaţa ei reală. Cu cea pe care o avea în momentul acela.

Iar dacă asta însemna că trebuia să se împace cu alegerile în privinţa carierei care îl făceau fericit, nu era acela un preţ mic de plătit? Nu trebuiau neapărat să-i placă, însă trebuia să le accepte. Până în clipa aceea, numai el se schimbase şi dăruise. Era rândul ei.

*

Tot plimbându-se prin apartamentul lui Madison şi privind pe fereastră, Alex devenea din ce în ce mai tensionat. Până să-i vadă maşina parcând la locul ei, îşi ieşise din minţi de îngrijorare, fiindcă nu ştia unde se dusese după ce primise vestea proastă, iar ea nu-i răspunsese la apelurile telefonice şi la mesaje.

Când ea deschise uşa şi intră, el o aştepta în living, cu spatele la geam şi cu braţele încrucişate la piept.

— Ei bine, era şi timpul să apari!

— Poftim?

Clipi, iar el văzu că avea ochii umflaţi şi roşii din pricina plânsului. Inima lui se strânse, dar încă era furios că îl lăsase să aştepte fără a catadicsi să ia legătura cu el.

— Ai idee cât de îngrijorat am fost?

Ea clătină din cap.

— Am crezut că mă suni şi îmi trimiţi mesaje din New York, nu din Florida. De unde era să ştiu că te-ai întors? Iar dacă cineva a aşteptat, eu am fost aceea! Ce naiba ai făcut în ultimele 24 de ore? Nu m-ai sunat nici măcar o dată şi nici nu mi-ai trimis vreun mesaj!

Aruncă pe masă cheile şi geanta şi îşi încrucişă braţele la piept, imitând atitudinea lui… şi cerându-i socoteală pentru mizeriile ipocrite.

— Madison…

— Şi dacă tot vorbim de asta, spune-mi de ce a trebuit să văd fotografiile alea înainte de a-mi zice tu ce-i cu ele.

— Îţi pot explica totul, rosti el, inima începând să-i bată cu putere când îşi aminti ce dăduse deoparte în timpul îngrijorării pentru ea de după audiere.

— Astea sunt cuvintele unui om vinovat şi le-am mai auzit, zise ea, dar fără a părea furioasă.

El se simţi nedumerit de semnalele amestecate transmise de ea. Se apropie de Madison şi o apucă de umeri. Ea se răsuci şi îl trase uşurel, dar cu hotărâre spre

canapea, unde îl împinse pe perne.

— Ce crezi că faci? întrebă el.

— Spun ce am de spus.

El îşi îngustă privirea. Nu mai văzuse niciodată acea latură a lui Madison şi trebui să admită că era grozavă. Totuşi, între ei erau multe lucruri care trebuiau lămurite şi drese.

— Am vreo şansă să zic eu primul? Să-ţi explic ce s-a petrecut în New York? întrebă el.

— Nu.

Îl încălecă şi se aşeză în poala lui, cu faţa la el.

— Dar despre audiere putem vorbi?

— Mai târziu.

El suspină îndelung şi se sprijini confortabil de spătarul canapelei, gândindu-se că avea să stea acolo o vreme.

— Bine, spune ce ai de spus.

— Da. Madison râse cu nervozitate. Aş vrea să fie atât de uşor şi de simplu. Îşi trecu o mână tremurătoare prin păr. Am vizitat-o pe Franny. M-am gândit că, dacă Eric obţine ordinul de restricţie, s-ar putea să fie pentru ultima dată, aşa că am vrut să mă asigur că îi zic toate lucrurile la care mă puteam gândi. Indiferent dacă mă auzea sau dacă înţelegea ce-i spun.

Inima lui se strânse de mila ei. Iar de data aceea nu-i mai zise platitudini din cauza a ce se întâmplase în ziua aceea, a faptului că nu conta ce era firesc să se întâmple, un judecător putea decide ce dorea. Lua-o-ar naiba de dreptate!

— Cât am vorbit cu ea, a crezut că sunt Grade, sora ei… şi a fost fericită. S-a întors în trecut, a retrăit clipele de atunci, a râs şi a zâmbit. M-am gândit că trebuie să accept că, măcar în acele momente, era fericită. Că asta trebuia să fie suficient pentru mine. Pentru ea, cu siguranţă e suficient acum.

El îşi trecu mâna peste părul ei.

— Asta înseamnă enorm pentru tine. Mă bucur că ai găsit o cale să te împaci cu pierderea ei.

Pentru că pierderea era unicul lucru de care Madison se temea.

— Nu a dispărut. Femeia pe care o cunoşteam nu mai este, dar alta i-a luat locul. Şi ştii ce? Astăzi, m-a învăţat un lucru.

Alex zări licărul din ochii ei şi, brusc, se simţi atât de plin de speranţă cum nu se simţise niciodată din clipa în care o revăzuse în sala de şedinţe a lui Ian.

— Ce anume? întrebă el.

Ea se uită în ochii lui.

— Că trăirea momentului este importantă. Că trebuie să însemne totul, altminteri nu voi avea nimic, după cum ai spus tu. Dar am avut nevoie s-o văd pe Franny fericită astăzi pentru a-mi da seama de asta.

El aşteptă în tăcere, intuind că ea simţea nevoia să continue.

— Ai dreptate. Am avut parte de multe pierderi. De prea multe. Dar în acest moment, tu eşti aici şi îmi oferi totul, iar eu îmi fac atâtea griji în privinţa viitorului, încât te resping. Deşi aş putea să fiu fericită acum. Noi am putea să fim fericiţi acum.

Capul lui începu să se învârtă de câte posibilităţi sugerau cuvintele ei.

— Aşadar…

— Aşadar… Madison trase adânc aer în piept. Iată-mă! Mă implic cu totul. Iar acum, vreau să ştiu ce mama dracului făceai cu blonda aia în New York!

El nu se putu abţine. Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Ea îl împunse cu degetul în stomac.

— Termină!

— Toată treaba mi-a fost înscenată. Ridică mâinile înainte ca ea să apuce a spune ceva. Nu te mint. Ticălosul ăla de agent a decis să mă zăpăcească aranjând o întâlnire după alta. Mi-a zis că ăsta era un test pentru angajare, dar, de fapt, nu au dorit decât să obţină imagini care să le susţină campania de promovare a emisiunii. În esenţă, le-a spus că accept slujba, fără ca eu să-mi fi dat consimţământul. Iar aseară, la restaurant, Allison şi-a jucat

rolul. Era mare gălăgie acolo, aşa că s-a mutat aproape de mine. Ştia că se făceau poze. Eu nu ştiam.

Madison îl privi cu ochii îngustaţi.

— Ce-i? Nu mă crezi?

— Fireşte că te cred. Doar că nu-mi vine a crede că agentul tău a fost capabil să-ţi facă aşa ceva.

Faptul că ea avea încredere în el era ceva grozav, iar când o auzi confirmând asta se simţi copleşit de uşurare.

— Fostul agent. L-am concediat de îndată ce am aterizat. Iar aseară şi azi-dimineaţă, nu am putut să te sun pentru că era miezul nopţii când am ajuns la hotel şi m-am trezit la trei ca să iau avionul de la ora şase.

Ea încuviinţă din cap şi spuse:

— Nu mi-a convenit, dar nu m-am grăbit să trag concluzii. Dar aveam de gând să pun capăt relaţiei noastre.

Alex simţi că i se strânge stomacul şi, de data aceea, îşi îngustă el privirea.

— Nu credeam că pot suporta genul aceasta de publicitate şi femeile din viaţa ta, să aştept căderea drobului de sare şi ca tu să te decizi că vrei să te desparţi de mine din nou.

— Madison! mârâi el.

Ea puse un deget pe buzele lui.

— Dar mi-am dat seama că nu pot trăi aşteptându-mă să fiu nefericită. Că s-ar putea întâmpla… sau nu. Însă am nevoie de tine în viaţa mea, iar asta înseamnă să-mi depăşesc trecutul şi temerile.

— Îţi sunt alături şi te voi ajuta, îngeraş!

Ea zâmbi, dar nu fu nici pe departe un zâmbet autentic.

— Sunt distrusă, Alex, rosti ea cu lacrimi în ochi. Dar vreau să-mi revin. Vreau ca relaţia noastră să meargă.

El îşi duse mâna la ceafa ei şi o strânse cu putere de păr.

— Hai să lămurim un lucru, bine? Nu sunt alte femei în viaţa mea. Niciuna care să conteze. Vrei să ştii de ce?

Ea încuviinţă din cap, privindu-l cu ochii măriţi.

— Pentru că te iubesc. Te iubesc!

Rosti cele două cuvinte pe care i le mai spusese doar unei singure femei, pe vremea când abia dacă ieşise din copilărie şi nu ştiuse ce era viaţa. Nu ştiuse ce îi rezerva viaţa. Nu-şi putuse imagina că femeia rănită din faţa lui, care avea nevoie de el, va intra atât de adânc în inima lui, încât el să nu mai poată trăi fără ea.

Lui Madison i se tăie răsuflarea, apoi suspină.

— Şi eu te iubesc.

Gâtul o durea din pricina lacrimilor stăpânite, însă inima… avea impresia că îi va sări din piept.

Acele cuvinte însemnau totul pentru ea. Cu câteva ore în urmă, poate că n-ar fi fost suficiente pentru a o face să rămână. Era posibil să nu le fi crezut. Dar timpul petrecut cu o femeie înţeleaptă care se pierduse izbutise s-o înveţe pe Madison lecţia de care avusese nevoie cu disperare.

— Te iubesc! rosti ea petrecându-şi braţele pe după gâtul lui şi apăsându-şi buzele pe ale lui.

Şi el o sărută, îi devoră gura, făcând ca ei doi să se unească profund.

— Nu scapi de mine, Madison, îi promise el despărţindu-se de ea doar pentru a o strânge cu putere la piept.

Ea îşi lipi obrazul de al lui şi îi inhală mirosul.

— Indiferent ce se va întâmpla cu acea slujbă, vom face ca relaţia noastră să funcţioneze. Nu renunţa la nimic pentru mine. Îţi promit că nu voi pleca nicăieri. Ştiu că îmi va fi greu, dar mă voi descurca.

— Nu mă mai respingi? Nu te mai laşi condusă de temeri, da? Dacă ai o problemă, o rezolvăm împreună.

Ea încuviinţă din cap.

— Bine. Pentru că vreau să-ţi dau tot ce n-ai avut. Iubire, încredere, un cămin…

Un alt suspin se ridică din gâtul ei când îi auzi cuvintele.

— Şi o familie.

Ea îi zâmbi.

— Deja ai făcut-o. Familia ta m-a acceptat, iar eu sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

El îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu mă refeream doar la familia mea. Ci la a noastră. A ta şi a mea. Vreau copii pe care să-i învăţ să joace baseball şi fete care să arate exact ca tine.

Ea clătină din cap incapabilă să vorbească, să articuleze un cuvânt coerent.

— Nu vrei copii? întrebă el retrăgându-şi şocat capul.

— Ba da, doar că niciodată nu mi-am îngăduit să mă gândesc că aş putea avea. Nu mi-am permis să visez la asta.

— Ei bine, nu va fi un vis. Va fi realitatea noastră. O să am grijă să fie aşa.

— Eşti atât de bun cu mine!

Privi chipul bărbatului pe care îl iubea, nevenindu-i a crede că viaţa le oferise o a doua şansă. Că îi dăduse şansa să-şi bage minţile în cap şi să nu piardă cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

— Ne este bine împreună. Să nu uiţi asta.

Ea zâmbi.

— Poţi fi sigur că îţi voi aminti… dacă vei uita vreodată.

— Puţin probabil. Acum, am o întrebare pentru tine.

Ea ridică o sprânceană.

— Te măriţi cu mine? Ca toate astea să fie oficiale?

Ea îl privi stupefiată şi copleşită.

— Eşti sigur că ştii în ce te bagi?

— Ce fel de întrebare e asta? În primul rând, ne aparţinem unul altuia. În al doilea rând, nu crezi că te vei simţi mai bine ştiind că mi-am luat un angajament faţă de tine pentru toată viaţa?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să te însori cu mine pentru că mă tem de abandon.

El îi cuprinse faţa în palmă şi îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Ai dreptate. Dar mă pot însura cu tine fiindcă nu vreau să fiu departe de tine sub nicio formă. Şi pentru că ştiu ce simţi tu. Este un avantaj care îţi va oferi şi mai multă

siguranţă. Iar pentru mine, asta-i important. Şi să te leg de mine în toate modurile posibile este exact ce îmi doresc.

Ea ridică din umeri. Ce putea spune?

— Da.

— Da?

— Da!

El zâmbi şi o sărută apăsat.

— Hai să mergem!

— Unde?

— Să cumpărăm un inel. Logodnica mea trebuie să aibă un inel pe deget.

Ea zâmbi.

— Ce fel de femeie aş fi dacă aş refuza aşa ceva?

Ea nu se păcălea că lucrurile aveau să fie uşoare sau că nu va mai suferi din pricina vechilor temeri, însă avea lumea la picioare şi pe acel bărbat minunat în viaţa ei. Şi intenţiona să facă totul pentru a-l păstra. Inclusiv să se vindece ea.

Trei luni mai târziu

Alex porni spre casa lui Ian pentru a i se alătura fratelui său la sfârşitul petrecerii date de Riley pentru bebeluşul care urma să se nască. Ian îi ceruse suportul moral, iar astfel Alex o putea lua pe Madison, care se dusese acolo cu câteva colege. Mergând spre nord pe I-95, zări blestematul de panou publicitar pe care faţa lui apărea în diferite momente din viaţa sa. Exact aşa cum îşi prezentaseră ideea tipii de la PR, cu câteva luni în urmă.

El chiar nu-şi dorise să accepte, dar o mulţime de lucruri îl făcuseră să se răzgândească. În primul rând, întâlnirea cu Jake, băiatul pe care îl cunoscuse în New York. Deveniseră prieteni comunicând prin e-mailuri, iar la un moment dat cuvintele lui Ian cum că Alex putea schimba în bine vieţile copiilor şi ale sportivilor accidentaţi, care puteau fi învăţaţi cum să se pregătească pentru viitor, îl

puseseră pe gânduri. Iar în timpul verii, când începuseră taberele de antrenament, Alex începuse să se întâlnească cu jucătorii, fie în grupuri, fie individual, şi ajunsese să priceapă cât de inteligentă era acea campanie de PR. Şi mai fusese şi emisiunea TV.

Cu luni în urmă, când Rachel îl sunase din partea proprietarilor S & E NetWork, nu dorise să audă ce avea ea de spus. Însă ea insistase din nou, până când el trebuise s-o asculte. Astfel, aflase că acea înscenare fusese ideea lui Allison şi a fostului său agent. Conducerea reţelei de televiziune îl dorise în continuare pe Alex.

El ceruse o altă coprezentatoare. Spre surprinderea lui, ei acceptaseră.

Emisiunea urma să se difuzeze duminică, numai în timpul sezonului de fotbal, ceea ce însemna că nu era nevoie să călătorească mult. Putea să-şi păstreze slujba la Thunder şi să profite de noua oportunitate. Acela fusese momentul când Madison îl abordase din nou în legătură cu campania de PR. Ea considera că noul lui serviciu era perfect pentru a ilustra revenirea lui şi că avea să întărească eforturile făcute de ei în spatele scenei dacă era combinat cu o campanie publică, Alex urmând să fie imaginea succesului.

Lucrurile fiind astfel prezentate, lui Alex îi fusese imposibil să refuze. Dacă Madison îşi putea cenzura nesiguranţa când el se ducea la New York, lucra cu o coprezentatoare şi avea parte de o nouă faimă, şi el putea face faţă propriei nesiguranţe. Mai ales dacă asta însemna să-i ajute pe alţii.

Alex opri Porsche-ul pe lunga alee din faţa casei fratelui său. Se întâlni cu Ian la uşa din faţă.

— Eşti nerăbdător să scapi? întrebă Alex râzând.

— Tu habar n-ai cum e să ai o cameră plină de femei bete, murmură el.

— Dar Riley nu are voie să bea.

— A insistat să-şi servească prietenele cu cocktailuri Mimosa. Iar muierile cherchelite îi dau cadouri precum pompe pentru sâni şi creme pentru sfârcuri, plus că o

deşteaptă i-a dat un voucher pentru o vasectomie. A zis că, în timp ce va naşte, mă va implora să mi-o fac.

— Au, omule! Asta-i nasol!

— Mie-mi spui?! Fraţii mei au plecat după primele hohote de râs isterice. Îl bătu pe Alex pe spate. Mă bucur tare mult că ai venit!

— Doamne! Nu putem rămâne afară?

— Exclus! Le-am evitat cât am putut, dar Riley vrea să fiu acolo când se serveşte tortul şi să ţin un toast. Aşa că ai putea să-mi asiguri spatele şi să-ţi câştigi tresele de frate.

— Îmi rămâi dator, murmură Alex urmându-l pe Ian în casă.

O oră mai târziu, Alex nu-şi dorea decât să scape de femeile agitate, de hăinuţele minuscule – cum puteai să ţii în braţe ceva atât de mic fără să-l scapi? –, de pamperşi, de creme şi de cărţi cu instrucţiuni. Se simţea bucuros că era logodit şi că mai avea vreme până să trebuiască a înfrunta toate… chestiile alea.

O încolţi pe Madison, care era puţin ameţită, în coridorul de lângă bucătărie.

— Putem pleca? întrebă el plin de speranţă.

— Întâi să mai beau o Mimosa.

Îl luă de mână şi îl trase spre barul unde se afla un barman profesionist angajat de Ian.

— O, nu! Cred că ai băut destul.

Ea întoarse capul spre el.

— Nu-i adevărat. Serios! Însă cred că ar trebui să stăm până la sfârşit. Pentru Riley.

El încuviinţă din cap.

— Pot căpăta ceva în schimbul acestui sacrificiu?

— Cum ar fi? întrebă ea lipindu-se de el şi petrecându-şi braţele pe după gâtul lui.

El o trase în cea mai apropiată cameră şi închise uşa în urma lor.

— Asta!

Îşi trecu buzele peste ale ei, apoi îi luă gura în stăpânire, sărutând-o de parcă n-ar fi văzut-o şi n-ar fi făcut dragoste cu ea în dimineaţa aceea.

— Mmm… Pentru ce a fost asta?

— Trebuie să am un motiv pentru a o săruta pe cea care îmi va deveni soţie în curând? întrebă el.

— Nu.

Îşi băgă degetele în părul lui şi îşi lipi buzele de ale lui. Limba lui trecu peste gura ei, intră în ea, iar Madison gemu şi îl strânse mai tare de păr, nelăsându-l să se desprindă de ea. Nu că el ar fi dorit s-o facă. Cu un geamăt, în cele din urmă se îndepărtă de el.

— M-am gândit.

— La ce?

— La ce fel de nuntă vreau.

Înainte de ziua aceea, Madison amânase să ia o decizie legată de ceremonie. Nu pentru că avea vreo îndoială, ci fiindcă nu ştia cum ar fi putut să aibă parte de ceva tradiţional, când în viaţa ei nu existase aşa ceva. Totuşi, după ce îşi petrecuse ziua cu o mulţime de femei măritate care vorbeau despre copii şi familii, era gata să ia o hotărâre.

Alex o apucă de talie.

— Orice vrei, aia vei avea.

Ea înghiţi un nod.

— Vreau să fiu soţia ta, dar nu vreau o nuntă mare, cu mulţi oameni. Eu nu am părinţi şi…

— Nu e nevoie să-mi explici, o asigură el.

— Nu vreau să merg singură la altar sau cu cineva care nu e tatăl meu. Vreau doar să mă căsătoresc cu tine. Aş zice să mergem în Las Vegas, dar vreau ca familia ta să fie prezentă.

El o strânse mai tare.

— Şi te iubesc pentru asta. Atunci, de ce să nu mergem în Las Vegas? Familia mea poate lua avionul până acolo la fel de uşor ca noi. Gabe are un club acolo. Sunt sigur că ştie cele mai bune locuri unde am putea merge. Va fi simplu.

Ea îl privi surprinsă.

— Serios?

El zâmbi.

— Serios!

Ea suspină îndelung.

— Mulţumesc! spuse ea foarte uşurată că el fusese de acord. Dacă Riley poate zbura, aş vrea tare mult ca ea şi Ian să ne fie alături. Dacă nu, ştiu că va înţelege.

El încuviinţă din cap.

— De acord.

Era foarte uşor cu el. Foarte special. Se uită în ochii lui ciocolatii atât de plini de iubire. Pentru ea. Nu pentru prima dată şi nici pentru a o sută, se gândi că era norocoasă. El devenise bărbatul perfect pentru ea. Iar în ultimele câteva luni, şi ea se maturizase foarte mult.

Învăţase să discute cu sine în timpul călătoriilor lui, să se asigure că acea chimie de pe ecran dintre el şi coprezentatoarea lui nu însemna că era interesat de ea. Că acel drob de sare nu era necesar să cadă. Că el nu avea s-o părăsească, precum alţii din viaţa ei. Şi datorită răbdării lui, începea să creadă toate astea. Era mai conştientă de sine, mai încrezătoare în ea. Şi spera ca ea să-i fie măcar pe jumătate partenerul care îi era el.

— Dacă familia mea va putea să fie acolo, minunat! Dacă nu… tu eşti tot ce-mi trebuie, îngeraş.

— Foarte bine, rosti ea zâmbind. Pentru că şi tu eşti tot ce-mi trebuie.

Sfârşit